

ဝိသုဒ္ဓိ

ကောင်းမလေးရယ်

နိကိုဇူးငင်

ကျောင်းမပေးရယ်

စာမူခွင့်ဖြုတ်အမှတ် - ၅၄၆/၂၀၀၂ (၆)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ဖြုတ်အမှတ် - ၅၄၈/၂၀၀၂ (၇)

၂၀၀၂၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၃၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်သူ... ဦးကျော်လှိုင် (၅၅၇၃) ဝေတာနာOFFSET

စာမတ်(၅၈) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကင်း

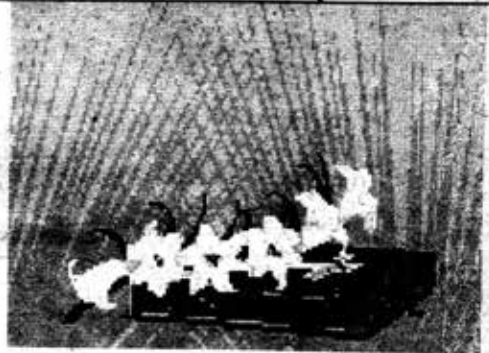
ထုတ်ဝေသူ... ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ-၁၆၉၂)

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃) မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကင်းမြို့

နိကိုဇူးငင်

ကောင်မလေးရယ်

မောင် ကျော် လှိုင်
ဝေတာနာစာပေ
၄
စိစဉ်သနား

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ
စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်
စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော
တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အခန်း (၅)

၁၀၇၇။

ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတွေက ဟိုတယ်အတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း
ရောက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ဘားကောင်တာမှာ ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သော
ဒါ့ဖီချက် ကို လှမ်း၍ မှာလိုက်၏။

ပြီးတော့...

ကျွန်တော် စားပွဲမှာထိုင်သည်။

ဟိုတယ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ရောက်လာတာ အခြားမဟုတ်။

ပါတနာ လည်းမရှိ။

တစ်ယောက်တည်း။

အကြောင်းကတော့...

ကျွန်တော် အလွန်မြတ်နိုးချစ်ခင်တွယ်တာရသော ချစ်ဇနီးချော
လေး ယုဇနနှင့် အလွန်အမင်းတူလွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဝင်ရောက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မထင်မှတ်...

တကယ် မထင်မှတ်တာပါ။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်
စဉ် ထိုမိန်းကလေးနှင့် ဆုံမိလိုက်သည်။

သူမက အတွဲနှင့်။

အလွန်အတွဲညီသော ချစ်သူယောက်ျားကလေးဟု ထင်ရသော
ကိုယ်လူချောရဲ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကျွန်တော် အံ့ဩထိတ်လန့်သွား၏။

ထိုအတွဲသည် ကျွန်တော့်ရှေ့စားပွဲအလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်သော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဟာ...

မိန်းမချောလေးမျက်နှာကို ကျွန်တော် အမှတ်မထင်ကြည့်မိ
လိုက်တဲ့အချိန် တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

ယုဇန အငယ်စားလေးပဲ။

အရပ်အမောင်း...

ကိုယ်လုံး...

အသက်အရွယ်ပဲ ကွာသည်။

ယုဇနနှင့် တူလိုက်တာ...

စိတ်ထဲတွင် ပြောဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ချစ်သူဖြစ်စက ယုဇနရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ အရပ်
အမောင်းပဲ။

တူလိုက်တာ...

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်...

ယုဇနမှ ယုဇန...

ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတွေက ကောင်မလေးဆီမှ မလွဲနိုင်တော့။

မင်း ဘယ်သူလဲ...

ကျွန်တော်ချစ်သူ ကျုပ်ရဲ့ ရှုမငြီးတဲ့ချစ်ဇနီးနှင့်မှ လာတူနေ
တယ်။

ကောင်မလေးကလည်း ကျွန်တော့်အကြည့်တွေကို သတိထား
မိသွားသလိုပင်။ နှုတ်ခမ်းကလေးစုတင်းကာ မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်
ဝဲပြီး အကြည့်တွေကို လွှဲပစ်သည်။

ကျွန်တော် သဘောကျသွားမိ၏။

ယုဇနနဲ့ တွေ့ဆုံစဉ်ကလည်း ကျွန်တော်ကို မျက်စောင်းလေး
ထိုးကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စူးမြဲဖူးသည်။

အတိတ်ကို သတိရမိသွား၏။ သတိတရံ ဖြစ်သွားမိသည်။

ယု...

မောင်...မင်းနဲ့တူလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကံကောင်းစွာ တွေ့လိုက်ပြီပဲ။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ကမှ ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး ယုဇနသည် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ယုဇန နှစ်ယောက်တည်း ပြင်ဦးလွင်ဘက်သို့ အပျော်ခရီးထွက်စဉ် သုံးထပ်ကွေ့အဆင်းတွင် ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး အက်စီးဒင့်ဖြစ်သွားရ၏။

တရားခံက ကျွန်တော်ပဲ။

ကားဘရိတ်မကောင်းမှန်း သိသိကြီးနှင့် အလေးအနက်မထားမိ၊ နမောနမဲ့နှင့် ပြန်ဆင်းလာခဲ့မိသည်။

ကံကြမ္မာက မမြင်နိုင်။

ဆိုးဝါးစွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

ကားလေးက ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော်လည်း အသိမဲ့ဖြစ်သွားရ၏။

ပြန်၍သတိရလာသောအချိန်တွင် ချစ်ဇနီး ယုဇနက နေရာမှာပင် ပွဲချင်းပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရပြီး ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာနှင့် လက်မှာပဲ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရသွားသည်။

“ယုဇန၊ ယု...ယု...ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော် သတိရတဲ့အချိန်တွင် ယုကိုမေးမိသည်။

တော်တော်နှင့်မပြောကြ။

“ယုဇန ရှိပါတယ်၊ ဒဏ်ရာရထားလို့ မင်းနဲ့ ခွဲထားတယ် မောင်မင်းသတ္တိ”

ယု မေမေက ပြောထားသည်။

ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာကို ဂရုစိုက် ခွဲစိတ်ကုသတာတောင်မှ မျက်နှာပေါ်တွင် အမာရွတ်တွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ထင် ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။

ဒဏ်ရာသက်သာလာပြီး ကျွန်တော် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတဲ့အချိန်ကမှ ယု ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသည်။

ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာတွေကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျူရီပင်မလုပ်တော့။

ယုမှ မရှိတော့တာပဲ....

မေမေလျော့လျော့ လုပ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အလေ့အကျင့်ကြောင့် ယု သေဆုံးသွားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်ယူထားမိသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘူး...ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဒီအတိုင်း နေမယ်...

ယု မရှိတော့ရင် ကျွန်တော့်မှ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိတော့ဘူး... ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ မသေရတာလဲ...

ယု ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိတဲ့နေ့ကစပြီး ကျွန်တော် စိတ်တွေ အကြီးအကျယ်ကျသွားရတော့သည်။

ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးရသော ချစ်ဇနီးယုနေ့မှ မရှိတော့တာပဲ။

ယုနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ခဲ့တာ တစ်နှစ်မြောက်နေ့မှာ ဖြစ်ရခြင်းဖြစ်တယ်။

ချစ်သူအဖြစ် သုံးနှစ်...

ချစ်ဇနီးအဖြစ် တစ်နှစ်...

ကျွန်တော် လုံးဝမဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်တွေ...

ညစဉ်...

ချစ်ဇနီးအား တမ်းတရင်း မေ့ပစ်နိုင်စွမ်းမရှိသောအချိန်တွေကိုသာ ငြက်သန်းလာခဲ့ရသည်။

အခု...

တကယ်မထင်မှတ်တာ...

ယောကျ်ားပီသစွာချောမောသော ကျွန်တော့်မျက်နှာက အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သွားခဲ့ရသည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ အမာရွတ်တွေ ထင်ကျန်ရစ်နေ၏။

ကျွန်တော် မလှချင်တော့ဘူး...

ယုတောင် အသက်ပေးရသေးတာပဲမဟုတ်လား။

အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သော ကျွန်တော့်မျက်နှာအား ဦးထုပ်

ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းကာ မျက်မှန်အနက်ရောင်နှင့် ကာရံထားတာ လောက်ပဲရှိခဲ့သည်။

အပြင်ထွက်မှပဲ...

ထိုစားသောက်ဆိုင်အား ကျွန်တော် အမြဲတမ်းလာနေကျ၊ ကောင်မလေးကိုတော့ ဒီနေ့မှပဲ တွေ့ဆုံခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မှင်သက်မိနေခြင်းသာဖြစ်၏။

ရိုင်းစိုင်းတယ်ထင်ရင်လည်း ထင်ပစေတော့။

အကြည့်ကို မလွဲမိ...

ယု အငယ်စားလေးပဲ...

မင်း ဘယ်သူလဲ...

ဘယ်မှာနေလဲ...

ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ဝင်စားမိသွားသည်။

“သွားမယ်”

ကောင်မလေးက သူမချစ်သူအား သွားမယ်ဟု ပြောသံကြားရသည်။

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

ကောင်လေးက တစ်နေရာရာသို့သွားရန် ဇွတ်အတင်းခေါ်နေသည်။

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ အဲ့ဒီနေရာကို မသွားချင်ပါဘူး”

ကောင်မလေးက ငြင်းဆန်နေသံကြားလိုက်ရသည်။
ကြားမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက်ကြည့်နေမိ
တာပဲ။

ကောင်မလေးက ကျွန်တော်ကြည့်နေတာကိုလည်း စိတ်မသက်
မသာကြီး ဖြစ်နေပုံရသည်။

မျက်နှာလေးက ညိုပုပ်နေ၏။

ကျွန်တော့်ထံ အကြည့်တွေ ရောက်မလာအောင် အတော်လေး
သတိထားနေပုံရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိနေသည်။

“ကိုယ်က လူယုတ်မာတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး
ကောင်မလေးရယ်...မင်းက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ချစ်ဇနီးနဲ့ လာတူ
နေလို့ပဲကွာ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပြောနေမိသည်။

ကောင်မလေးကလည်း စေ့စေ့ကြည့်မိလေ ယုနှင့်တူလေပဲ။

ယုမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိတာသေချာသည်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါပဲ။

ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ ချွတ်စွပ်လာတူနေရတာလဲကွာ။

ကျွန်တော့်အကြည့်အောက်မှ ကောင်မလေးက စတင်သည်။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးလက်ချောင်းလေးတွေကို ဆုပ်

ကိုင်လိုက်၏။

ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ...

ကျွန်တော် မနာလိုဝန်တိုစွာဖြင့် ကောင်မလေးအား ဆွဲခေါ်
သွားပစ်လိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို အတော်လေး ချိုးနှိမ်ထားလိုက်ရသည်။

ကောင်လေးက ကောင်မလေး မသွားချင်တဲ့နေရာတစ်ခုအား
အတင်းအကျပ် ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိ၏။

မထူးတော့...။

ကျွန်တော်လည်း မဆိုင်းမတွပင် ထိုစုံတွဲနောက်လိုက်မိခဲ့သည်။

စိတ်တွေလှုပ်ရှားလွန်း၍ စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်
ထားရ၏။

ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး ကားကို အတော်လေး သတိ
ထားကာ နောက်မှ အမိလိုက်နေမိတော့သည်။

ကံကောင်းတာက...

ကျွန်တော်လိုက်နေကြောင်း ကောင်မလေးက မပြောခြင်းပင်။

ကြည့်ရတာ...

ချစ်သူစုံတွဲအသစ်စက်စက်လေးတွေလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကောင်မလေးက ရှက်နေ၏။

မဝံ့မရဲ...

မင်းရဲ့အမူအယာလေးတွေကအစ ယုနဲ့ ဆင်တူလွန်းနေတယ်။

ကျွန်တော်နှင့် ယု ချစ်သူဖြစ်စကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင်။

ယုသည် အမြဲတန်းရှက်ကြောက်နေတတ်ပြီး မဝံ့မရဲလေး ဖြစ်နေတတ်သည်။

ကျွန်တော်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ငြင်းဆန်ရင်းပင် ယု အမြဲတမ်းလိုက်ခဲ့ရ၏။

ကောင်မလေးက တကယ့်ကို ကဗျာဆန်စွာ လှပချောမောသူလေးပဲ။

ယုနဲ့ အလွန်တူလွန်းသည်။

မင်းသိသွားရင်လည်း ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်မှာပါ ကောင်မလေးရယ်...

ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် အဆုံးသတ်သွားသည်။

ဒါကြောင့် မင်း ငြင်းဆန်နေခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

သူတို့ကားနှင့်ယှဉ်ကာ ကျွန်တော့်ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ ရှက်တယ်”

“မောင်တစ်ယောက်လုံးပါနေတာပဲ နေနီရယ်...ဘာဖြစ်လဲ...”

မောင် ဝါသနာပါတာတွေကို နေနီလဲ လိုက်ပြီး လိုက်လျောတတ်အောင် လေ့ကျင့်မယ်ဆို”

ကျွန်တော်နှင့် ယုလိုပါပဲလား။

ယုသည် ကျွန်တော့်စိတ်ဆန္ဒတွေ အကျင့်စရိုက်တွေအတိုင်း အမြဲတမ်း မညီမညွတ် လေ့ကျင့်နေထိုင်တတ်ခဲ့သည်။

“ဒီနေရာတွေ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေ မသွားလာသင့်ဘူး ထင်တယ် မောင်ရယ်”

ကောင်မလေးရဲ့ တိုးတိတ်စွာ ငြင်းပယ်သံလေးကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော်ရှိနေတာကို ကောင်မလေးနှင့် ကောင်လေး သတိမထားမိကြ။

ရှက်ကြောက်စွာဖြင့် ကောင်မလေးက ငြင်းဆန်နေသည်။

“နေနီ အတွေ့အကြုံရအောင်ပါ”

“မောင်က ဒီနေရာတွေကို အမြဲတမ်းသွားနေတာပဲလား”

“အဲဒါ...မောင်အကျင့်စရိုက်တွေပဲ နေနီ...မောင်ကို ချစ်တယ်ဆို”

ကောင်လေးက အပျော်အပါးမက်ပြီး ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းနေသည်။

မိန်းကလေးတွေ ခရေစီဖြစ်နိုင်သည့် ရူပကာပိုင်ရှင်ပဲ။

“နေနီ”

“မောင်”

“မောင့်ကို မချစ်ဘူးလားကွာ”

“ချစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို”

“ပြီးရော”

နောက်ဆုံးတော့...

ကောင်မလေး မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

“မင်း ပျော်သွားမှာပါ”

ကောင်လေးက ကောင်မလေးခါးကို ဖက်ကာ ခန်းမထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပြီးဝင်လာခဲ့၏။

ဘားကောင်တာမှာထိုင်သည်။

ကောင်မလေးရှိနေသောနေရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေ၏။

တမင်ထိုင်နေတာပဲ...

မင်းမျက်နှာလေးကို ကိုယ်ဂရုတစိုက်ကြည့်နေချင်သည်။

အလွမ်းပြေလေ...

ကောင်မလေးနာမည်က နေနီတဲ့...

ဖြူနုဝင်းအိနေတဲ့ အသားအရည်သည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံလေး ခြင်္သေ့ ပို၍ပင် ဖြူဖွေးဝင်းအိနေသည်။

ယုလိုပဲ...

ညဘက်အပြင်ထွက်လျှင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံမျိုးလေးကို ယုက ယည်း ဝတ်ဆင်တတ်လေ့ရှိခဲ့သည်။

ဟိုတယ်သို့ ယုကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော် လာတတ်တဲ့အကျင့် တော့မရှိ။

ဒီတစ်ခုတော့ ဝါသနာမပါဆုံးပဲ...

ကောင်လေးထက် ကောင်မလေးက ပို၍ပင် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နေရကြောင်း သိသာစွာရှားနေသည်။

ကပ္ပဲခန်းမဆောင်ကိုသွားဖို့ ကောင်မလေးက ငြင်းဆန်နေ၏။

ယုလည်း မင်းလိုပဲ...

အရှက်အကြောက်ကြီးတယ်...

ကျွန်တော့်ကိုချစ်လွန်း၍သာ ယု လိုက်လျောတတ်လေ့ရှိ၏။

ကောင်မလေးက ငြင်းနေသဖြင့် ကောင်လေးက ထားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ယောက်ကို ဖိတ်ခေါ်ကာ ကပ္ပဲခန်းမထဲဝင်သွား၏။

ကောင်မလေး ကျန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ပေ။

မင်းမှာ ဣန္ဒြေတော့ရှိတယ်...

ကောင်လေးကိုချစ်လွန်းလို့ မင်းလိုက်လာခဲ့တာမဟုတ်လား ကောင်မလေး...

ကျွန်တော်...ယုနှင့်တူလွန်းသော ကောင်မလေးမျက်နှာလေး ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး အကြည့်ကို ပြန်လွှဲ
ပစ်လိုက်၏။

နှုတ်ခမ်းလေးကို စုထော်ထားသည်။

အချိုရည်ဘူးကိုသာ သောက်နေ၏။

ကျွန်တော့်ကို ကောင်မလေးက အထင်သေးမလားပဲ။

မတတ်နိုင်ဘူး...

မင်းက ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ယုနဲ့လာပြီး တူနေတာပဲလေ။

ကျွန်တော်စိတ်တွေ အတော်လေးလှုပ်ရှားနေသည်။

ကောင်မလေးရယ်...

အတ္တကြီးတယ်ပဲပြောပြော မင်းလေးကိုတော့ စွဲလမ်းသွားရပြီ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထိုကောင်မလေးအား ပိုင်ဆိုင်လိုသော
ဆန္ဒတွေက ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့အောင်ပင်။

ကောင်မလေး...

မင်းကိုပိုင်ဆိုင်စေရမယ်...

ကောင်လေးလက်ထဲကနေ ကောင်မလေးကို လုယူရလိမ့်မယ်။

မင်းသတ္တိပဲ...

ကိုယ်ချစ်တာကို ကျွန်တော်ရအောင်ယူတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။

ယုနဲ့တူတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဘယ်
နည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်တော့ဘူး။

ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်ရအောင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

နေနီ...မင်းကို ကိုယ်ရအောင်ယူပြမယ်...

ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။

ကောင်မလေး ဘယ်မှာနေလည်းဆိုတာ ကျွန်တော် စုံစမ်းရမယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်...

ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။

ညဘက်မှာပင် နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော ကျွန်တော့်အား

ကောင်မလေးက ကြောက်ရွံ့နေမလားပဲ။

ရုပ်ဆိုးလွန်းတဲ့ ကျွန်တော်...

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ ဘယ်လောက်အထိ နူးညံ့

မွေ့သလဲဆိုတာ ကောင်မလေးကို ပြရတော့မှာပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

ကောင်လေး ပြန်ရောက်လာသည်။

ကောင်မလေးက ပြန်ချင်ကြောင်းပြောနေပုံရ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် မနေသင့်တော့ဘူးဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ပူမိ၏။

စိတ်ထဲမှာ ထိုကောင်မလေးအား ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်ထားမိသလိုပင်။

အရက်ကို အပြီးသတ်ဆောက်မိသည်။

ယူနေ ကွယ်လွန်သွားပြီးစက ကျွန်တော် အရက်သောက်တတ်လာ၏။

စိတ်ကိုဖြေမိသည်။

အရက်သောက်တာ ကြိုက်တော့မကြိုက်ပေ။

ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ အရက်တွေကို မနှစ်သက်ခဲ့။

ယုကြောင့်...

ချစ်ဇနီးကြောင့်...

ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုးရသောယုကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရပေ။

နေနီတဲ့...

နာမည်အပြည့်အစုံလား...

စုံစမ်းရမယ်...

မင်း ဘယ်မှာနေလဲ...

ဘယ်သူ့သမီးလဲ...

ကျွန်တော်ကြိုးစားဖို့အတွက် အကွက်တွေချနေမိသည်။

အပြင်ရောက်လာ၏။

ကောင်မလေးနောက်လိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားမိသည်။

မကြာခင်...

ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးတို့ ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော် မျက်ခြေမပြတ်လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထား၏။

သွားပြီး

ကောင်မလေးသွားပြီ...

ကျွန်တော်နောက်ကနေ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်နေမိသည်။

ကောင်လေးက မူးနေပုံပဲ...

လူရှင်းနေတဲ့လမ်းမပေါ်မှာပင် ကောင်လေး ကားကမမှန်ချင်။

ဘယ်ညာယိမ်းခါနေ၏။
 စိတ်ပူလာသည်။
 မင်း ဒီလိုကောင်လေးမျိုးကို ချစ်သူအဖြစ် ဘာဖြစ်လို့ ရွေးချယ်
 ရတာလဲ။
 ကောင်လေးက ဆိုးပုံပင်။
 မင်းကချစ်နေတာလား...
 ခက်တယ်...
 ကောင်လေးက ရုပ်ချောတာနှင့် ငယ်ရွယ်တာပဲရှိသည်။
 ချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုတည်းက ဖြစ်နိုင်၏။
 ကောင်လေး မောင်းတဲ့ကားက မြို့ထဲအထိ မောင်းသွားပြီး
 ရှစ်ထပ်တိုက်မြင့်မြင့်ကြီးရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။
 ကောင်မလေး ဆင်းလာ၏။
 နောက်တော့...
 လှေခါးထစ်တွေအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပုံရသည်။
 ကောင်မလေးကို အရင်လစာပို့လိုက်ချင်းပဲဖြစ်သည်။
 ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...
 တိုက်ကြီးပေါ်တက်လိုက်သွားလို့ကလည်း ညအချိန်မတော်
 ကြီးဆိုတော့ ပြဿနာဖြစ်မည်။
 မဖြစ်တော့ဘူး...

ကျွန်တော် ရူးသွပ်နေပြီ...
 ကောင်မလေးရယ်...
 မင်းကိုချစ်မိနေပြီ...
 ယုအစား ပြန်ရလိုက်ရသလိုပဲ ရင်တွေခုန်နေတယ်...
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...
 ဘာတွေပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်မယ်။
 ကောင်လေး...
 မင်းကိုသနားတယ်...
 ဒီကောင်မလေးက ငါပိုင်ဆိုင်ရမယ့်ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်...
 နေနီရယ်...
 မင်းကိုချစ်တယ်...
 ကျွန်တော် အချိန်ကြာမြင့်စွာ တိုက်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေ
 မိသည်။
 အကြာကြီးနေမှ...
 ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခုက ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်။
 ဟုတ်ပြီ...
 ဒီလမ်းပဲ...
 ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့လိပ်စာ...
 အသေအချာပဲ...

အားတက်သွားမိသည်။
 ဟား...
 ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့နာမည်က နေနိုင်တဲ့...
 ကောင်မလေးနှင့် နာမည်ချင်းက ဆင်တူနေသည်။
 မောင်နှမလား...
 နေနိုင်က ကျွန်တော် သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်တဲ့ သူငယ်ချင်း။
 ကျောင်းနောက်...
 စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာထဲက အဆောင်မှာ အတူတူနေကြပြီး
 နေနိုင်ရဲ့ အခက်အခဲကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်တော်ပဲ အမြဲတမ်း ဖြေရှင်း
 ပေးခဲ့သည်ပဲဖြစ်သည်။
 နေနိုင်က လောင်းကစားဝါသနာကြီးသူဖြစ်၏။
 အမြဲတမ်း...
 ရုံးသည်။
 မိဘတွေ ပို့လိုက်တဲ့ ငွေကြေးတွေအားလုံး လောင်းကစားပိုင်း
 တွေမှာ ရုံးတတ်၏။
 “နိုင်...မင်းမလုပ်သင့်ဘူးလို့ထင်တယ်ကွာ၊ ကိုယ်က မင်းကို
 မကူညီချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်”
 “မတတ်နိုင်ဘူးကွာ...ကိုယ့်ဝါသနာပဲ...မောင်ရှင် ကူညီနေ
 တာ ကျေးဇူးတွေ ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

နေနိုင်က ကျေးဇူးတရားသိတတ်သည်။
 ကျွန်တော့်ကိစ္စမှန်သမျှ...
 နေနိုင်အသက်ပဲ ပေးရပေးရ ကူညီတတ်၏။
 ဒီကောင် ဒီမှာရှိတာပဲ။
 ကျွန်တော်နှင့် ကွဲကွာသွားပြီး လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကမှ
 ပြန်တွေ့သည်။
 ယု ဆုံးသွားမှပါ။
 “မင်းသတ္တိ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ...ငါ့စိတ်မကောင်းလိုက်
 တာ၊ မင်းမျက်နှာကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီလုပ်သင့်တယ်” လို့
 ပြောခဲ့သည်။
 “မလုပ်ဘူး...ကိုယ် လုံးဝမလုပ်ချင်ဘူး နိုင်း...ယု အသက်
 ပေးခဲ့ရတာကွ”
 ကျွန်တော့်ကြောင့် ယု သေဆုံးရတာဟု ခံယူထားမိသည်။
 မျက်နှာမှာ အမာရွတ်တွေက ဗလပွ။
 တော်ရုံလူ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားနိုင်သော အနေအထား။
 “နိုင်...မင်းက ကိုယ့်ကိုကူညီချင်တယ်လို့ အမြဲတမ်းပြောခဲ့
 တယ် မဟုတ်လား”
 ကျွန်တော် သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောနေမိသည်။
 ကံကောင်းတာလား။

နိုင်ငံက ကျွန်တော့်ကို သူ့လိပ်စာပေးထားခဲ့သည်။

အချိန်မရွေးတဲ့။

“မင်းအတွက် နိုင်ငံ အသက်ပေးပြီး ကူညီမယ်”

မင်းက ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မမှပစ်လို့မရနိုင်တဲ့ ကျေးဇူး

ရှင်ပဲ။

ကျွန်တော် ကံကောင်းတာပဲလား။

နေနိုင် ရှိနေသည်။

ဘာမှမပူရ။

အကယ်၍...

နေနိက နေနိုင်ညီမ။

အိုကေ...

ဘာမှမလိုတော့ဘူး။

နေနိကို နေနိုင်က ဘာလို့လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ခွင့်ပြုရတာလဲ။

စိတ်ပင်စားမိသည်။

မထူးတော့။

ကျွန်တော်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

လက်ဦးမှ...

လှေခါးထစ်တွေအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။

နေနိုင်ပေးထားတဲ့လိပ်စာအတိုင်း အခန်းကိုရှာ၏။

တွေ့ပါပြီ...

အခန်းနံပါတ် ၁၁၆...

လူခေါ်ဘဲ(လ်)လေးကို ကျွန်တော် နှိပ်ပစ်လိုက်သည်။

ညအချိန်မတော်တွေ ဘာတွေ ကျွန်တော် လုံးဝဂရုမစိုက်နိုင်။

“တိ...တိ...”

“ဂျလောက်”

အခန်းတံခါးပွင့်လာသည်။

“ဟင်...”

စောစောက ကောင်မလေး။

ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အထိတ်တလန့် အော်တော့

မည့်ပုံတွေ့ရသဖြင့် ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်...နေနိုင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပဲ မိန်းကလေး”

“ကိုကိုနေနိုင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်...ရှင်...”

“ကိုယ်က...မင်းကို နေနိုင်ညီမနဲ့တူလို့ လိုက်ကြည့်နေမိ တာပါ”

ကောင်မလေးနောက်သို့ လိုက်ရခြင်းအကြောင်းအရင်းကို ပြော မိသည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု မပျောက်သေးတဲ့ ကောင်မလေး မျက်ဝန်းတွေက တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

မယုံသင်္ကာတဲ့ အကြည့်တွေ။

“ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မင်းသတ္တိ”

“ဪ...ကိုမင်းသတ္တိ ဆိုတာလား”

ကိုမင်းသတ္တိဆိုမှ သူမမျက်နှာလေးက ဝင်းလက်တောက်လွှားက အခန်းထဲဝင်ခွင့်ပြုသည်။

“ထိုင်ပါ”

အခန်းလေးကတော့ ခေတ်မီသားနားလွန်းသော အခန်းလေးဖြစ်နေသည်။

အဖိုးတန်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့် ပြင်ဆင်ထား၏။

“ကိုကို အိပ်နေတယ်”

“နီးလိုက်ပါ...နေနီ”

“ရှင်...”

“မင်းကောင်လေးက နေနီလို့ ခေါ်လိုက်သံကြားမိလို့ပါ”

သူမအပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

တိုက်ခန်းက အဆင့်မြင့်ကွန်ဒိုမီနီယံ...

မဆိုးပါဘူး...

စီးပွားရေးတော့ အဆင်ပြေကြပုံရနေသည်။

ခဏကြာတော့ နေနိုင် အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ထလာသည်။

ကောင်မလေးပါ ပါလာသည်။

“နေနိုင်”

ကျွန်တော်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် နေနိုင် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည်။

“သတ္တိ...အချိန်မတော်ကြီး၊ ဘာအခက်အခဲတွေ တွေ့လာလဲပြော...အားမနာနဲ့နော်”

ကျွန်တော် ယုံတယ်။

နေနိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးမားလည်းဆိုတာ...

“ထိုင်ပါဦး နေနိုင်”

နေနိုင် ဝင်ထိုင်သည်။

“နေနီ...လာထိုင်လေ”

နေနီလည်း ဝင်ထိုင်သည်။

“သူက...”

“ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး နေနီနီတဲ့”

“နေနီနီ”

“ဟုတ်တယ်...ကျောင်းမှာတုန်းက ကိုယ့်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာပါ သတ္တိ”

အမှတ်တမဲ့ပင်။

နေနိုင်းကိုယ်တိုင်က မိသားစုဝင်တွေအကြောင်း သိပ်မပြောဖြစ်။

စိတ်လည်းမဝင်စားပေ။

လောင်းကစားပဲ စိတ်ဝင်တစားလုပ်ချင်နေတဲ့ကောင်။

ပညာတော့ တော်သည်။

စာကြိုးစား၏။

ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်...

ပညာရေးကိုတော့ အထိခိုက်မခံဘဲ ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။

“သတ္တိ”

“ဟင်”

“မင်း ဘာဖြစ်လာလဲ...ဘာအခက်အခဲတွေရှိလဲ”

“ရှိတယ်”

ပြော”

“မောင်ရင်က တကယ်ပဲကူညီမှာလား”

“သတ္တိ...မင်း ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတာ ကိုယ် မသိသေးဘူးနော်၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ...မင်း အကူအညီသာ တောင်းလိုက်... နေနိုင်း

အသက်ပေးပြီး ကူညီမယ်”

ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည်။

ဖြစ်နိုင်တယ်။

နေနိုင်းက ကတိတည်သူ။

ကျွန်တော့်အပေါ်တော့ နေနိုင်းက ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ကိုးကွယ်လေသည်။

“သတ္တိ...ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကူညီခဲ့ဖူးတာပဲ”

နေနိုင်း အလုပ်ဝင်တဲ့အချိန်တွင် ဌာနဆိုင်ရာငွေကြေးတွေ မထင်မှတ်ဘဲ လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ရှုံးမိသည်။

အလုပ်မှာ အလွဲသုံးစားမှုနှင့် ပြဿနာတက်တော့မယ့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်ကပဲ ထိုငွေတွေကို ထုတ်ပေးကာ ကူညီခဲ့၏။

ခုထိပင်...

မဆပ်ရသေးပေ။

နေနိုင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော် အနစ်နာခံခဲ့သူပဲ ဖြစ်သည်။

“ပြောလေ...သတ္တိ”

“နေပါဦး”

“နေနို့”

“ရှင့်...ကိုကို”

“သူက...ကိုကို ပြောပြောနေတဲ့ ကိုကိုသူငယ်ချင်း မင်းသတ္တိ တဲ့”

ကောင်မလေး အကြည့်တွေက ဆုတ်ဆဲ ရောက်လာသည်။ သိပ်တော့ အထင်တကြီးရှိတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်ကြည့်၏။

“သတ္တိ...သူက ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောညီမလေး နေနီနီ တဲ့၊ တောင်ပြီးသွားပြီ...မိုးကုတ်မှာ ကိုယ့်မိတတွေ သေဆုံးသွားတော့ ညီမလေးကို ဒီမှာခေါ်ထားလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်ကတော့ နေနီ၊ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ယုမှ ယုအစစ်ပဲ။

အတော်လေးဆင်တူနေသည်။

ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးရသော ချစ်ဇနီးယုရဲ့ ကိုယ်ပွားလေး။ နေနိုင်ပင် သေသေချာချာကြည့်မှ ယုနှင့် အတော်လေး ဆင်တူ

နေသည်။

နေနီနီကဲ့။

“နေနီ...သတ္တိအတွက် စားသောက်စရာတစ်ခုခုစီစဉ်ခဲ့”

နေနီနီ ထွက်သွားသည်။

ကောင်မလေးထွက်သွားမှ နေနိုင်က တိုးတိုးလေးကပ်မေး၏။

“သတ္တိ”

“ဟင်”

“မင်း...ဘာတွေဖြစ်လာရတာလဲ သတ္တိ”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ညအချိန်မတော်ကြီး ရောက်လာတာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

“နေနိုင်”

“ပြော”

“မနက်ဖြန်မှ ပြောစရာရှိတာပြောမယ်...အကြောင်းကတော့ အရမ်းအရေးကြီးနေတယ် နေနိုင်”

“မင်းမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေပဲတွေ့တွေ့ ကိုယ် ကူညီ မယ်ကွာ”

နေနိုင်က တက်ကြွစွာဖြင့် ပြောနေသည်။

“ပြောပါ့မယ်...မနက်ဖြန် ကိုယ့်ဆီ မင်းလာနဲ့...အဲဒီကျမှ ပြောမယ်”

“ကောင်းပြီ”

“မင်းရော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေအောင်မြင်လား”

“ကိုယ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ သတ္တိ”

“မလျှော့သေးဘူးလား”

“ပိုဆိုးလာတယ်”

“ကောင်းကွာ”

နေနီနီက ကော်ဖီလင်ပန်းလေးကိုကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာလေ
သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အားငယ်သွားသလိုတော့ ဖြစ်ရ၏။

စဉ်းစားကြည့်လေ။

ကောင်မလေးချစ်သူက ခန့်ညားချောမောနေဖတ်နေသူ။

ကျွန်တော်က မျက်နှာပေါ်မှာ အမာရွတ်တွေ ဗလပွနဲ့ ကိုရုပ်ဆိုး။

ကောင်မလေး ကြောက်မလား...။

ရွံရှာနေမလား...။

ကောင်မလေးကို သူမချစ်သူကောင်လေးဆီကနေ ပြောင်လှ
ယူပစ်ရမည်။

ဖူးစာပဲလားမသိ။

ကောင်မလေး နေနီနီရဲ့အစ်ကိုက ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်
အတွယ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနေနိုင် ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၃)

ကျွန်တော် ပြောရမယ့်စကားအတွက် ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေမိသည်။
ပြောရမှာပဲ...

မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အတွေးကို လုံးဝတွေးရန်အကြောင်းမရှိ။
ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။

ကျွန်တော် နေနီကို လက်ထပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားရမယ်...။
တစ်ရက်...

တစ်စက္ကန့်ပင် ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ကျလွန်းသည်ဟုပင်
ဆင်မိလာသည်။

ညက...

အိပ်မပျော်...

ကျွန်တော်နဲ့ ယုအကြောင်း။

ကျွန်တော်နဲ့ နေနီအကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်။

နေနီနီ...

မတတ်နိုင်ဘူးကွာ...

ပူးစာပဲ...

မင်းနဲ့မှ လာဆုံတယ်...

ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မင်းလာတူနေတယ်။

နေနိုင်းကို ချိန်းထားသည်။

ဒီကောင့်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းရမှာပဲဖြစ်၏။

မောင်ရင်...ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိမိ

တယ် နေနိုင်း။

ကျွန်တော် ပီတိဖြစ်လို့ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။

အစောကြီးထမိ၏။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နေနိုင်းကို စောင့်နေမိသည်။

“သတ္တိ...မင်းမျက်နှာပေါ်က အမာရွတ်တွေကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီလုပ်သင့်တယ်”

ကျွန်တော် ငြင်းဆန်မိသည်။

ယုအတွက်...

အလှဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် မလိုအပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ဝေါ”

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးအသံ။

နေနိုင်းလာပြီပဲ။

ဆိုင်ကယ်ကို ခရေစီဖြစ်လွန်းသော နေနိုင်း။ ကျွန်တော် ထွက်ပြီး ဆီးကြိုလိုက်မိသည်။

“အချိန်တိကျပါတယ်နော်”

“အိုကေ”

ကျွန်တော်နှင့် နေနိုင်း တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“မောင်ရင်ကတော့ အမြဲတမ်း အလောင်းအစားကင်းလွန်းတဲ့ မောင်ရင်လိုလူစားမျိုးရှားတယ်”

နေနိုင်းက တွေ့တိုင်း ချီးမွမ်းစကားတွေပြောတတ်သည်။

“လာပါ”

ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့သည်။

နေနိုင်းကတော့ စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်ပေမယ့် ပိန်လိုက်မောင်းလိုက်နဲ့ အမြဲတမ်းဖြစ်နေတတ်၏။

ဧည့်ခန်းမှာထိုင်မိသည်။

“နေနိုင်း”

“ပြော”

“နေနီနီကို မောင်ရင် ဘာဖြစ်လို့လွှတ်ထားရတာလဲ”

“ကိုယ်က ညီမလေးကို သူ့ဆုံးဖြတ်ခွင့်နဲ့သူ ရှိနေစေချင်တာ”

“ဝဲ”

“မှားယွင်းသွားရင်ရော နေနိုင်”

“နေနီက အရမ်းရိုးသားတယ်...ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းတယ်...ကိုယ့်ညီမလေးအပေါ် ကိုယ် အများကြီးယုံကြည်တယ်” ဖြစ်နိုင်သည်။

ကောင်လေး ဇွတ်အတင်းခေါ်၍ ကောင်မလေး လိုက်လာခြင်းပင်။

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“သတ္တိ”

“ဟင်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ။ ကိုယ့်ညီမလေး နေနီနီက ရော...မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“မင်းညီမ နေနီနီမှာ...ချစ်သူရှိတာ မင်းသိလား”

“သိတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ကိုယ်တို့မောင်နှမက ပွင့်လင်းတယ်။ ကိုယ်က ညီမလေးက”

“ကြည့်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်...လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ခွင့်ပေးထားတာပဲ”

နေနီနီချစ်သူက ဝတ္တမော်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းနှင့် ချမ်းသာကြောင်း ချစ်ပွေပေမယ့် ညီမလေးက ချစ်မြတ်နိုးနေကြောင်း ပြောပြသည်။

“ညီမလေးက...ဝတ္တမော်ကို နှစ်သက်နေတယ်၊ ချစ်ဦးသူတဲ့”

“ဒီဓာတ်ပုံကို ကြည့်စမ်း”

နေနီနီးက သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ နေနီနီးထံ ယု ဓာတ်ပုံလေးကို ထုတ်ပြလိုက်မိသည်။

ယု ငယ်စဉ်ကပုံ။

“ဟင်...ညီမလေးဓာတ်ပုံပါလား သတ္တိ”

“သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးကွ”

ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး ယုအား နေနီနီး မမြင်ဘူးခဲ့ပေ။ ယု ဆုံးပြီးမှ ပြန်တွေ့ကြတာ။

“ဒါက ဘယ်သူပုံလဲ”

“ကိုယ့်ဇနီး ယု”

“ဟင်”

ကိုယ့်ညီမလေးနဲ့ အတော်လေးဆင်တူနေသည်ဟုပြောသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သတ္တိ”

နေနီနီနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည့် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြမိသည်။

“နေနီနီကိုတွေ့တော့...ကိုယ် တဒဂံ ရူးသွပ်သွားရတယ် နေနီနီ...ယုမှ ယုပဲ”

“မင်း...ဘာဖြစ်ချင်လဲ သတ္တိ”

“အရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့ နေနီနီကို...ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တယ် နေနီနီ”

နေနီနီကတော့ အံ့ဩတုန်လှုပ်ဟန်မပြခဲ့ပေ။

တည်ငြိမ်နေသည်။

ဖြစ်တတ်တာပဲဟုပြော၏။

ကျွန်တော့်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်က တောင်းဆိုတာပဲ။

အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်။

“နေနီနီ”

“ဟင်”

“ကိုယ်အကူအညီတောင်းတာပဲ... မောင်ရင် မဖြစ်မနေ မောင်ရင် ကူညီပါ”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ငြင်းပယ်စရာလုံးဝမရှိပါဘူး သတ္တိ”

သဘောတူတာပဲ...မောင်ရင်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် ခိုက်ရင်တောင် ကိုယ်စိတ်အေးရပြီ”

နေနီကတော့ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်မှာပဲဟုပြောသည်။

ချစ်သူရှိနေတာကိုး။

“နေနီနီ”

“ပြော”

“မောင်ရင်ဘက်က မဖြစ်မနေ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးစေချင်တယ်”

ကျွန်တော် အတင်းအကျပ်ပဲ တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“မင်း...အခွင့်အရေးသမားမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိနေတာပဲ

သတ္တိ”

ကျွန်တော့်အကျင့်စရိုက်တွေကို နေနီနီ အသိဆုံးပါပဲ။

မိန်းမကိစ္စ ကင်းရှင်းသည်။

ပညာရေးပဲ အဓိက။

လောင်းကစား အပျော်အပါး ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ပေ။

“ကိုယ်က ယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ် နေနီနီ”

ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ် အယူအဆ နေနီနီအသိဆုံးပဲ။

အဆောင်မှာ တစ်ခန်းတည်း နှစ်အတော်ကြာ အတူနေလာ ခဲ့ကြတာ။

“ကိုယ်...မင်းဆီက ဒီအခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ တောင်းဆို ပါရစေ နေနိုင်”

မျက်နှာတော့အပူသား။

မတတ်နိုင်ဘူး။

နေနီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ တွယ်ငြိ သွားမိရပြီမဟုတ်လား။

“ကိုယ် ကတိပေးတယ် သတ္တိ...မင်းဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရမယ်”

“မင်း တကယ်နော်”

“မင်းတောင်းဆိုတဲ့အခွင့်အရေးက ကိုယ့်အတွက် အကောင်း ဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ သတ္တိ...ကိုယ် ဖြည့်စွမ်းပေးရတာ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး”

“ဆိုကေ”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရနှင့် နေနိုင်လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်မိသည်။

နေနီနီ...

မင်းကိုချစ်တယ်...

မြတ်နိုးသည်။

ယုအစား မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မယ်။

ကျွန်တော်ဘဝတွေ ယု မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ယု အသက် ၁၅နှာနှင့်အတူ သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီဟု မှတ်ယူထားမိသည်။

အခုတော့...

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေသမ်းလာရပြီဖြစ်သည်။

အပျော်တွေတိုးဝင်လာ၏။

လောကကြီးက အမိပွယ်တွေရှိလာရတော့သလို ဖြစ်နေရ သည်။

ကျွန်တော် ရွှင်လန်းတက်ကြွလာရ၏။

“သတ္တိ...မင်း စိတ်အေးအေးနေ...ညီမလေးက ကိုယ့်စကား နားထောင်တယ်”

“ကိုယ် အတင်းအကျပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်...မောင်ရင်နဲ့ နေနီနီကို သက်ထပ်ပေးမည်” ဟု ပြောခဲ့သည်။

“ကိုယ်က နေနီချစ်သူကို အစောကြီးထဲက သဘောမကျ ဘူး...ညီမလေး စိတ်သောကတွေခံစားရမှာသေချာတယ် သတ္တိ” ဝဏ္ဏမော်က မျက်နှာပွင့်လွန်းတဲ့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်။ နေနီနီက စွဲလမ်းမြတ်နိုးတွယ်တာလွန်းနေသည်တဲ့။

“ကိုယ့်ညီမလေးကတော့ ငြင်းဆန်မှာပဲ...မောင်ရင် ဆန္ဒတွေ တိုင်း ဖြစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးနော် သတ္တိ”

“ဒါ...ကိုယ့်အပိုင်းပါ”

“မောင်ရင် စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကိုယ့်ညီမလေးက ခေါင်းတော့အလွန်မှာသည်ဟု ပြောသည်။

“မောင်ရင် စိတ်ဆင်းရဲရမှာနော်”

ကျွန်တော်ကလော့ ထိုကောင်မလေး နေနီနီအား ပိုင်ဆိုင်လို

သော ဆုတစ်ခုစည်းသာ ပြင်းပြစွာရှိနေသည်။

“သတ္တိ”

“ဟင်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ့်ညီမကြောင့်...မောင်ရင့်တဝမှာ အပူသောကတွေနဲ့

ရင်မဆိုင်စေချင်တာပါ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုခါရမ်းပြလိုက်မိတော့သည်။

“ကိုယ် ပျော်ရွှင်နေမှာပါ”

“သတ္တိ”

“ဟင်”

“ညီမလေးက မင်းကိုချစ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်...ကိုယ် စိတ်

ဓာတ်ကျအောင် ပြောတာမဟုတ်ပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်တွေ အရမ်း

မကြီးမားစေချင်ဘူးကွာ”

“မင်းစေတနာကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ် နေနီနီ...ကိုယ့်ရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒက နေနီနီကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ”

“နေနီနီဟာ...မင်းချစ်သူ ယုဇန မဟုတ်ဘူး”

နေနီနီကတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်သောကတွေ မရောက်စေ ချင်တာပါ။

“မောင်ရင်...မျှော်လင့်ထားသလို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မယ့် အိမ် ထောင်တစ်ခုတော့ ဖြစ်လာနိုင်စရာမရှိဘူးနော် သတ္တိ”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

“ဒါဆိုဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရမည်ဟု နေနီနီက ပြော သည်။

အိုကေပဲ...

နေနီ...

မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်အပေါ် ရွံရှာမုန်းတီးနေပါစေ နေနီနီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်ချစ်ဇနီးပဲ ဖြစ်နေစေရမယ်...

တစ်ပါးသူရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို မင်းလုံးဝမဝင်ရဘူး...

“ကိုယ်သွားမယ် သတ္တိ”

“စိတ်အေးအေးနေစမ်းပါ...အားလုံးအိုကေစေရမယ်”

နေနီနီက ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အကြောက်အကန်
ငြင်းမှာပဲ။

ပြဿနာရှာမှာပဲ...

ကျွန်တော့်ဘက်က အချစ်တွေကို ကောင်မလေး နားလည်
လောက်တဲ့အထိ သက်သေပြရမှာပဲ...

မေတ္တာဆိုတာ အသွားအပြန်ရှိတာပဲ...

နေနီနီ ချစ်လာမှာပဲ...

ကျွန်တော် ယုံကြည်နေမိသည်။

နေနီနီ ပြန်သွား၏။

တစ်ယောက်ထဲ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလေးထဲမှာ ကျွန်တော် ပျော်
နေမိသည်။

“ယု”

မင်း ပြန်လာပြီပဲ...

မောင် ကြေကွဲပူဆွေးနေရတာတွေကို မကြည့်ရက်လို့ ယု
ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

“မောင်က စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ မြန်ဆန်လွန်းတယ်...ယုကို
အရမ်းချစ်လွန်းတယ်...မောင့်အချစ်တွေကို ယုတောင် ကြောက်လာ
ပြီ”

ယုကို ကျွန်တော် ပျိုထားတော့မတတ် ချစ်မြတ်နိုးမိသည်။

ချောမောလှပလွန်းသော ယုသည် လိမ္မာယဉ်ကျေးသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့မိ၏။

ယုနှင့် ကျွန်တော် မင်္ဂလာပွဲတွင်ဝတ်သော သတို့သား၊ သတို့
သမီးဝတ်စုံတွေနှင့် လှပခုံညားတဲ့ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ ချိတ်ထားသည်။

ကျွန်တော့်အလွမ်းဖြေပဲ။

“မောင်က ယုကို ချစ်တယ်ဆိုပြီး အသက်ကြီးလာမှ ရိုးအိ
သွားလို့ စွန့်ပစ်မသွားနဲ့နော်”

“မောင့်ဘဝမှာ ယုပဲရှိတယ်...ယုကလွဲပြီး မောင် ဘယ်မိန်းမ
မှမချစ်ဘူး...တန်ဘိုးလဲမထားဘူး...အဘွားကြီးဖြစ်တဲ့အထိ မောင့်
နှလုံးသားတွေ လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ချစ်နေမှာပဲ”

“တကယ်”

ယုသည် မယုံကြည်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဖက်
တွယ်ကာ မေးတတ်သည်။

“အခုတလော...ယု အိပ်မက်တွေမကောင်းဘူးကွာ...မောင်
နဲ့ သေကွဲကွဲရတယ်လို့ပဲ မက်နေတယ်”

“ဟာကွာ...မဟုတ်တာ...ယုက စိတ်စွဲနေလို့ပါ။ မောင့်ကို
ချစ်လွန်းတော့ မောင်နဲ့ဝေးမှာ ကြောက်နေတာပါ”

ယုက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ဖက်တွယ်ထားသည်။

ကျွန်တော်က ပြင်ဦးလွင်သို့ ဟန်းနီးမွန်းသွားဖို့ပြောသောအခါ ယုက မသွားချင်ကြောင်း ပြောခဲ့၏။

“အိပ်မက်တွေမကောင်းဘူး မောင်ရာ...ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စီးလာတဲ့ကား ချောက်ထဲကျတယ်လို့ အိပ်မက်မက်ငယ်၊ ဒီမှာပဲ အလှူတွေလုပ်ပြီး နေကြရအောင်နော်”

“အလှူလဲလုပ်ကွာ...မောင် ပြင်ဦးလွင်လဲသွားချင်တယ်၊ တစ်နှစ်ပြည့် အမှတ်တရပေါ့လေ”

ကျွန်တော်နှင့် ယု မင်္ဂလာဦးဟန်းနီးမွန်းအဖြစ် ပြင်ဦးလွင်မှာပဲ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြဖူးသည်။

လှပသော တောင်ပေါ်မြို့လေးအား ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။

“ယု သီလရှင်ဝတ်ချင်တယ် မောင်”

“မောင်က ယုကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့ ယု ဝတ်ချင်တယ် ဆိုရင်လဲ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်လာမှဝတ်ကွာ”

ကျွန်တော့်လေသံ တင်းမာလာယောင်ဖြစ်လာ၍ ယုက ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေကိုသာ လိုက်လျောခဲ့တော့သည်။

“ယု”

ရူးသွပ်စွာ အော်ဟစ်မိတော့သည်။

အခန်း (၄)

“ဘာပြောတယ် ကိုကို...နေနီက ဟိုလူကြီးကို လက်ထပ်ရ မယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...နေနီ”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

အရူးကြီး...

ကျွန်မနောက်ကို လိုက်နေခဲ့သည်။

စဉ်းစားကြည့်ပါဦး...

သူ့အသက်အရွယ်နဲ့...

“မျက်နှာမှာ အမာရွတ်တွေဗလပွနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို နေနီက လက်ထပ်ရမလား”

“သတ္တိက ခုပ်ဆိုးပေမယ့် စိတ်သဘောထားပြည့်တယ်။ ကိုကို အဖေအမေ ဒုက္ခပေးသမျှ ကျောင်းမှာ နောက်ကကူညီဖြေရှင်းပေးတတ်တယ်။ အနစ်နာခံတတ်တယ်”

“နေနီမှာချစ်သူရှိတယ်...မောင်ကလွဲပြီး နေနီ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

မောင့်ကို ကျွန်မနှလုံးသားတွေထဲက ဘယ်လောက်ထိ ချစ်မြတ်နိုးရလဲဆိုတာ ကျွန်မလောက် ဘယ်သူသိမှာလဲ။

မိဘတွေမရှိတော့တဲ့အချိန်တွင် ကျွန်မ တွယ်တာရဆုံးက ကိုကို နေနိုင်။

ပြီးတော့...
ကျွန်မချစ်သူ မောင်...
“နေနီ”

“ဘာလဲ...ကိုကို”

“ညီမလေးချစ်သူက ညီမလေးအပေါ် အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးရဲ့လား”

ကိုကိုမေးခွန်းကိုဖြေဖို့တော့ ကျွန်မ အတော်လေးခက်ခဲလိမ့်မည်။

ကျွန်မဘက်ပဲ သေချာသည်။

ကောင်မလေးတွေကို သက်စေ့တွဲနေသော မောင်က ကျွန်မအပေါ် နည်းနည်းပို၍ အခွင့်အရေးပေးတတ်တာမျိုးလောက်ပါပဲ။

ကိုကိုက စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ဖြေလေ”

“မသေချာဘူး”

“ဘာ”

“သူ့နှလုံးသားတွေထဲက ခံစားချက်တွေကို ကျွန်မက ဘယ်လုပ်ပြီးသိမှာလဲ”

ကိုကိုနှင့် ကျွန်မကတော့ အမြဲတမ်းပွင့်လင်းစွာ နေတတ်သည်။ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့၏။

ကျွန်မကိုပင် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့် လွတ်လပ်စွာ နေစေသည်။

အခုမှ ဘာဖြစ်တာလဲ...

ဒီလူ...

မင်းသတ္တိတဲ့...

နာမည်ကြီးကိုက ကြောက်စရာကောင်းလွန်းနေသည်။

“ကိုကို...မောင်နဲ့ နေနီအချစ်တွေကို မခွဲပါနဲ့နော်”

“ခွဲရမယ်”

“ရှင်”

“ဝဏ္ဏမော်က...နေနီ့ကိုချစ်တယ်ဆိုရင်တောင် ကိုကိုက ခွဲမှာပဲ”

“ဘာပြောတယ် ကိုကို”

“သတ္တိကျေးဇူးတွေက ကိုကို့ဆီမှာ အများကြီးပဲ ဆပ်လို့ မကုန်ဘူး နေနီ့...အခုအချိန်မှာ ကိုကို့အသက်ကို တောင်းရင်တောင် ပေးရလိမ့်မယ်”

“အဲဒါ ကိုကိုကဏ္ဍပဲ”

“သူက ညီမလေးကိုတောင်းတာပဲ”

ကိုကိုက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးဖြစ်နေပုံနှင့် ပြတ်သားစွာ ပြောနေတော့သည်။

စိတ်ညစ်သွားရ၏။

“နေနီ့...ကိုကို့စကားကို နားထောင်စမ်း၊ ညီမလေးဘဝ အတွက် အကောင်းဆုံးရွေးချယ်ခြင်းပဲ...ဝဏ္ဏမော်ကို လက်ထပ်ရင် ညီမလေးအပေါ် သစ္စာရှိမှာမဟုတ်ဘူး...စိတ်သောကတွေရောက်ရမှာ”

“ကျွန်မချစ်သူပဲ”

အချစ်အတွက် ကျွန်မရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းမည်ဟု ပြောပစ်ချင်သည်။

မပြောရက်...

ကိုကိုကလည်း ကျွန်မကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့်ပါပဲ။ ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘာတစ်ခုမှ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ကိုကပဲ ကျွန်မ လိုအပ်သမျှ ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့သည်။

သူ့စကားတွေကို နားမထောင်ရင်တော့ ကျွန်မကို ဆုံးမတတ်

ရက်စက်သည်။

ထောက်ထားညှာတာခြင်းကင်းမဲ့စွာ ဆုံးမတတ်၏။

ကိုကို့ကိုတော့ ကျွန်မ ချစ်ကြောက်ရိသေသည်။

“နေနီ့”

“ရှင်”

“ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့ ဝဏ္ဏမော်လိုကောင်မျိုးကို သံယောဇဉ် ငြီးနေတာလဲ”

မောင်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်သူတွေဖြစ်ထဲက ကိုကို လက်မခံခဲ့။

“ဒီကောင်လေးစရိုက်တွေကို သဘောမကျဘူး...ညီမလေး ကောက်ဆုတ်ပါ”

“ကျွန်မအတွက် လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်ပေးထားတယ်ဆို”

ကျွန်မ စိတ်ကောက်ပြီး အစားအစာတွေ မစားမသောက်ဘဲ သဖြင့် ကိုကို ဘာမှမပြောတော့ပဲနေသည်။

“ယောက်ျားနောက်တော့မလိုက်နဲ့နော်...နေနီ့၊ လက်ထပ်မယ်”

ဆို လာပြီး စေ့စပ်ခိုင်း...ကိုကို ညီမလေးမျက်နှာမငယ်ရအောင် စီစဉ်မယ်”

ကိုကိုကပြောသည်။

“ကျွန်မက မောင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေတောင် ပြောထားပြီး

ကိုကို”

“မရတော့ဘူး”

“ကလေးကစားတာမှမဟုတ်တာ ကိုကို”

“နေနီ”

ကိုကိုအကြည့်တွေက ခက်ထန်မာကျောစွာ ရောက်လာသည်

“ကိုကိုစကားတွေကို ဆန့်ကျင်တာလား”

“ဒီလောက် ရုပ်ဆိုးလွန်းတဲ့လူကြီးနဲ့ နေနီ လက်ထပ်ရမလား”

“ညီမလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်သောကတွေ ခံစား

တော့မှာလား”

မောင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး။

ချစ်ဦးသူပဲ...

ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ မောင့်ကိုချစ်မိနေသည့်အချစ်တွေအတွက်

ဘာနှင့်မှ အစားထိုးလို့မရနိုင်ဘူး။

“သတ္တိနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်၊ ကိုကို ထပ်မပြောတော့ဘူးနော်

နေနီ...မင်း မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမှာက သတ္တိပဲ”

ကိုကိုက ထပ်ပြောသည်။

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတွေကို စုထော်ကာ မနာခံနိုင်ကြောင်း ပခုံး
သေးတစ်ချက်တွန့်ပစ်လိုက်သည်။

“နေနီ”

“ကျွန်မ မောင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှလက်မထပ်နိုင်ဘူး ကိုကို”

“ဘာ”

“ကိုကို သတ်ပစ်ချင်လဲသတ်ပါ”

“နင်...နင်”

ကိုကိုသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ကျွန်မအား စူးစူးဝါးဝါး စိုက်
ပြည့်သည်။

“ငါ့ကို ဆန့်ကျင်လိုက်တာပေါ့လေ နေနီ”

ကျွန်မ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ ဝန်ခံလိုက်မိသည်။

“နင်...သတ္တိကို လက်ထပ်ရမယ် နေနီ”

ကိုကိုသည် ကျွန်မကို ဒေါသတကြီးနှင့် တုံ့ပြန်လာသည်။

အကြည့်တွေက စူးဝါးနေ၏။

“ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ နင့်ဘဝ
ကောင်းစားရေးအတွက်ပဲ”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ ဒီလူကြီးကို ကြောက်တယ်၊ ရွံတယ်”

“ဖြန်း”

“ဟင်”

ကိုကိုလက်တွေက ကျွန်မပါးပြင်လေးပေါ် ကြမ်းတမ်းကြမ်းတမ်း ကျရောက်လာသည်။

“နင် ဘာတစ်ခုမှ စောဒကမတက်နဲ့ နေနီနီ...ငါ သူ့ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးရလိမ့်မယ်...နင့်ဆန္ဒတွေကို ဘာတင်မလိုက်လျော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်း”

ကိုကိုက တင်းမာစွာပြောပြီး ကျွန်မအနားမှ ထွက်သွားသည်။

“ဟွန်း”

ကျွန်မ လုံးဝမကျေနပ်...

ကိုကို မတရားတာပဲ...

ကျွန်မရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို မတရားချေဖျက်ပစ်တာ မောင့်ကိုချစ်တယ်။

ဒီလူကြီးက သူ့များရည်းစားကို လှချင်တာ...

ကြည့်စမ်း...

မဆီမဆိုင်...

ကျွန်မနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြီး နှင့် စူးစိုက်စွာကြည့်နေခဲ့သည်။

အဲဒါ...

ရိုင်းတာ...

ကိုကိုကလည်း ဒီလူကြီးအကြောင်းတွေ၊ ကျေးဇူးတရားတွေ အကြောင်း ပြောပြတတ်သည်။

“ကိုကိုအသက်တောင်ပေးဖို့ ဝန်မလေးဘူးကွာ”

ရှင်ကြီး ယုတ်မာတာ...

ကိုယ်ချင်းမစာတာ...

အတ္တကြီးတာ...

မကျေမနပ်နှင့် တစ်ယောက်ထဲ ဒေါပွကာ ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၅)

“မောင်”

“ပြော”

“ကျွန်မကိုအိမ်က လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးကြတော့မယ်”

မှောင်က အေးစက်စရာ။

ကျွန်မ အားမရ။

နေနီကို မောင် အချစ်ဆုံးလို့ပြောခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

မောင့်မှာ ချစ်သူမိန်းကလေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေနေ မောင် လက်ထပ်ရမည့်မိန်းကလေးက နေနီတစ်ယောက်တည်းတဲ့။

ရှင်ပြောခဲ့တာပဲ...

ကျွန်မ ယုံတယ်...

ဒါကြောင့်လည်း...

ရှင်...မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဘယ်လောက်တွဲတွဲ ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာပဲ။

“မောင်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်”

“မောင် မသိဘူး”

“ဘာ”

“အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့အော်ရတာလဲ နေနီ...မောင် မကြိုက်ဘူး...တစ်ခုခုဆို ဒေါသအရမ်းထွက်တတ်တာ အော်ဟစ်ဘတ်တာ ရိုင်းတယ်”

မောင် အေးစက်စွာဖြင့် ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ပြောနေသည်။

အသက်တမျှ အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ မောင့်ဘက်မှ စိတ်မဝင်စားသလို အမူအရာတွေရှိနေတာ ကျွန်မ ဒေါသမဖြစ်ရဘူးလား။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း နေနီ၊ မောင့်မှာ ဘာမှအဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘဲနဲ့ နေနီက...”

“ဟင်”

“ကျွန်မဘဝတွေက အရေးကြီးနေတာကရော”

မောင် မစဉ်းစားမိဘူးလား”

မျက်နှာမှာ အနာရွတ်တွေဗလပွနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရမှာလား။

မောင်က ဘာမှပြင်ဆင်စရာမလိုအောင် ပြည့်စုံနေတာပဲ။

ကျွန်မ သိသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး မိဘတွေရဲ့ အလိုလိုက်မှုတွေကို ခံရတဲ့ မောင့်အတွက် ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်တာ မခက်ခဲနိုင်ပေ။

မောင် ခေါင်းရှောင်တာပဲ။

ကျွန်မဘက်မှ ချစ်မြတ်နိုးစွာ မောင့်သဘော၊ မောင့်ဆန္ဒတွေကို အမြဲတမ်း လိုက်လျောဖြည့်စွမ်းခဲ့တာပဲဟာ...

“မောင်”

“ပြော”

“ကျွန်မ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မှာကို မောင် လက်ခံမယ်ပေါ့”

“မောင့်ဘက်က မင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာပဲ ပြောတာ”

မောင့်သဘောထားကို ကျွန်မ သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်မကို ငြင်းဆန်တာပဲ။

“နေနီ”

“မောင်”

“နောက်ထပ်တစ်နှစ်လောက်ပဲစောင့်ပါ။ မောင်...မင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပြင်ဆင်မယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီလောက်တော့ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

ကျွန်မနဲ့ မောင့်အနေအထားအတွက် ရှင်းနေပြီဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်မပြောနှင့် နောက်ထပ်တစ်ရက် တစ်လပင် စောင့်နေနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေ ကျွန်မထံတွင် ရှိမနေ။

ကိုကိုက အမြန်ဆုံးစီစဉ်မှာ...

လောင်းကစားကြောင့် အမြဲတမ်း ပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ကိုကိုရဲ့ ကယ်တင်ရှင်က ကိုမင်းသတ္တိ။

ကျွန်မကိုက ကံဆိုးတာပါ...

ဒီလူနဲ့မှ လာဆုံရတယ်...

ပြီးတော့...

သူ့ဇနီး ယုနဲ့တူလို့တဲ့...

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ရှင်ဇနီး ယုကို အစားထိုးလိုက်တာပဲ။ အချစ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ဖို့ ကြိုစားတာ အတ္တကြီးလွန်းတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမူအကျင့်တွေ။

“နေနီ”

“ဟင်”

“မင်းနဲ့ မောင် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အချိန်ပေးပါ”

“ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး မောင်... ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်... ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ပဲ မောင့်ကို ကျွန်မ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ”

ကျွန်မ...

ထိုစကားတွေပဲ ပြောစရာရှိသည်။

မောင့်အနားကနေ ထွက်ခွာသွားဖို့ ခြေလှမ်းတွေ ပြင်လိုက်သည်။

မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတတ်သော မောင့်အတွက် ကျွန်မက သမုဒ္ဒရာကြီးထဲက ရေပွက်လေးပမာပါပဲ။

“မင်းကို မောင် လက်မထပ်ဘူးလို့ မငြင်းဆန်ဘူးနော် နေနီ”

ကျွန်မမှာ မောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ပေ။

ယောက်ျားတွေ...

အတ္တကြီးကြသည်။

မောင်... ကျွန်မကို မချစ်ဘဲနှင့် ချစ်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခဲ့၏။

သူနှင့် တွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှ တစ်ယောက်ဟုပဲ သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

“ကိုဝဏ္ဏမော်”

ရှင်က ဒီလိုလား...

ရက်စက်မှုသရဖူ ဆောင်းပြတာပေါ့လေ။

ကျွန်မက ရှင့်ဘဝအတွက် ဘာတစ်ခုမှ အရေးမပါတော့ဘူးလား။

ရင်ထဲမှာ နာကြည်းလာရသည်။

ခံပြင်းသွားမိ၏။

အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးတယ်တဲ့၊ ကျွန်မ... ရှင့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး...

ခြေလှမ်းတွေက တရွေ့ရွေ့နှင့် မောင်နှင့်ဝေးရာသို့ ကျွန်မရောက်သွားသည်။

“ကျွီ”

ကားတရိတ်အုပ်သံ။

ကျွန်မ မော့အကြည့်တွင် ကားတစ်စီးက ကျွန်မအနားထိုးရပ်သွားသည်။

သူ...

ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။

ကိုသတ္တိ...

“နေနီ”

ဟွန်း...

မုန်းလိုက်တာ...

ရှင်ရုပ်ကြီးကများ...

ကျွန်မလို လှပနုနယ်အိစက်နေတဲ့ ကောင်မလေးချောတစ်ယောက်နဲ့ တန်လိုလား။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကျွန်တော်က ကောင်မလေးသွားရာရောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေမိ၍ ကောင်မလေး ဘာတွေဖြစ်လည်းဆိုတာ သိထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာ...

မင်းကို လက်ထပ်ဖို့တောင် ငြင်းဆန်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။

နေနိုင်က ပြောသည်။

ကောင်မလေးကို အပြတ်ပြောထားပြီဖြစ်၏။

“သူကောင်မလေးက မစွန့်ပါဘူး သတ္တိ...မင်းကိစ္စ အောင်မြင်မယ်ကွာ”

ကျွန်တော်ကတော့ နေနိုင် မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုတာ သိထားပြီးသားဖြစ်သည်။

“နေနီ”

ကောင်မလေး ခြေလှမ်းတွေရပ်သွားသည်။

မော့ကြည့်၏။

မင်းလေးက ယုနဲ့တူလိုက်တာ ယုမှ ယု...

“ကျွန်မကို လာပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ပြတ်တောက်မာကျောနေတဲ့လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကားပေါ်တက်ပါ နေနီ”

ကျွန်တော်လေသံတွေက နူးညံ့ပျော့ပြောင်းလွန်းနေသည်။

ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် လုံးဝအကြမ်းပတမ်း မဆက်ဆံလိုပေ။

အချစ်တွေနဲ့ပဲ တယုတယ ကြင်နာပြချင်နေသည်။

မင်းကိုယ့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ လက်ခံပါဘယ်။

ရုပ်ဆိုးလွန်းတဲ့ ကိုယ်...

အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း မင်းနှလုံးသားတွေထဲ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စွဲဆောင်ဖြားယောင်းနိုင်စွမ်းမရှိပါဘူး။

“မင်း...မောင့်စကားတွေကို နားထောင်စမ်းပါ နေနီ”

“ဘာမောင်လဲ...ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ ချစ်သူကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလဲ ကျွန်မ...မောင်လို့ မခေါ်နိုင်ဘူး”

“နေနီ”

“ရှင် ဖယ်နော်”

“မမယ်ဘူး”

“ကျွန်မကို အတင်းအဓမ္မကြံစည်မှုနဲ့ ရှင် ထောင်ထဲရောက် သွားမယ်နော်”

ကျွန်မ ရွံ့ရာမုန်တီးစွာကြည့်ပြီး လူကြီးအား မြိမ်းခြောက်ပစ် လိုက်မိသည်။

ကျက်သရေ မရှိလိုက်တာ...

- မျက်နှာမှာ အမာရွတ်တွေ...

ဦးထုပ်ကို ငိုက်ခိုက်ဆောင်းပြီး မျက်မှန်နက်ကြီး တပ်ထားသည်။

ဒီလူကြီးနဲ့ ကျွန်မ...

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပွဲလယ်တင်နိုင်တော့မှာလဲ။

သွားပါပြီ...

ကိုကို ရက်စက်တယ်...

ညီမလေးကို မချစ်ဘူး။

“နေနီ...မင်း ငြင်းဆန်နေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအစ်ကို နေနိုင် ထောင်နန်းစံရလိမ့်မယ်”

“ဘာရှင်”

“ရှင်...ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့ဖူးတာနဲ့ မြိမ်းခြောက်တော့မှာ မဟုတ် လား”

“မင်းအစ်ကိုနေနိုင် ညက လောင်းကစားပိုင်းမှာရှုံးလို့ ကြွေး

တင်နေတယ်၊ ပြီးတော့...လုပ်ငန်းတွေကလဲ သိန်းနှစ်ရာလောက် အကြွေးတင်နေပြီ”

“ဟင်”

“မကြာခင် သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ကြားတော့မယ် နေနီ၊ ကိုယ်ပဲ ဖြေရှင်းပေးရတော့မယ်”

ကိုကိုက ဒီအတိုင်းပဲ...

နေနီမြေလှမ်းတွေ တုန်ကန်ရပ်သွားတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ကျွန်မဘက်မှ ကိုကိုအပေါ် လုံးဝမရက်စက်နိုင်ပေ။

ကိုကိုကို ချစ်တယ်...

တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကို...

“သမီးလေး အစ်ကို တစ်နေ့တော့ ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ် သမီးလေး ဖေးမကူညီပါကွယ်”

မိဘတွေက မှာကြားသွားခဲ့ကြသောစကားတွေကို ပြန်၍ ကြား ယောင်လာမိတော့သည်။

ကိုကိုကို ကျွန်မ သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့ရ၏။

မရက်စက်နိုင်။

“ရှင် တကယ်ကူညီမှာလား ကိုသတ္တိ”

“ကူညီမယ်...အရင်ကလဲ အကူအညီပေးနေကြပဲဟာ”

အခုတော့ ကျွန်တော် အလကားမကူညီနိုင်တော့ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းတွေက စုထော်သွား၏။

အကြည့်က မာထန်နေသည်။

“မောင့်ကားပေါ်တက်ပါ ယု”

မောင်လို့သုံးတာ...မင်းကို အမှတ်တရ လွမ်းဆွတ်နေလို့လေ။

ကျွန်တော်နှင့် ယု တွေစက နှုတ်ခမ်းလေးကို စုထော်ကာ မျှက်စောင်းထိုးပစ်တတ်သော ယုရဲ့အမူအကျင့်လေးတွေနှင့် ကောင်မလေး အမူအကျင့်လေးတွေ တူလွန်းနေသည်။

ယုကို ကျွန်တော် ရည်းစားစကား လိုက်ပြောကာစက အတော်လေးလိုက်ခဲ့ရ၏။

မာနကြီးသော ယုသည် ကျွန်တော့်အချစ်တွေကို တော်တော်နှင့် လက်မခံပေ။

ခွဲနဲ့ပဲကြီးစွာ လိုက်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယုအား ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားပြီး မြတ်နိုးခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော့်အချစ်ဦး။

“မင်းအစ်ကိုနဲ့ တွေ့ဖို့ ကားပေါ်တက်လေ နေနီ”

နေနီအား ယုဟု မခေါ်မိစေရန် ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး နားချုပ်ထားခဲ့ရတော့သည်။

ကောင်မလေး ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ကားမောင်းတတ်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော့်ခြံထဲ ရောက်လာသည်။

“ဟင်...ကျွန်မအစ်ကိုက ဘယ်မှာလဲ ကိုမင်းသတ္တိ”

“တွေ့ရမှာပေါ့”

“ရှင် အကောက်မကြံနဲ့နော်”

ကောင်မလေးလက်ကိုဆွဲပြီး တိုက်ကြီးထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒါ...မင်း စံမြန်းရမယ့်တိုက်ကြီးပဲ နေနီ”

“ဟွန်း...ကျွန်မကို ငွေမက်မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ခေါ်လား”

ကျွန်တော်ကတော့ သူမလက်ကိုစွဲပြီး ကျွန်းလှေကားတွေကြား အပေါ်တပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့မိ၏။

“ကျွန်မ...”

ငြင်းဆန်တော့မယ့် သူမ မာန်လေးက ကျွန်တော်နှင့် ယုတို့ရဲ့ အတတ်ပုံကြီးကို တွေ့သောအခါ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“မောင့်ဇနီး ယုပဲ”

ဒေါ်ယုနေက သူနဲ့တူတာတော့ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

အတော်လေး ဆင်တူ၏။

“ရှင်က ကျွန်မကို ရှင့်ဇနီးအစားထိုးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...နေနီ”

“ဟွန်း”

ကျွန်တော်ဘက်မှ ထိုစကားစုကိုပဲ ပြောရလိမ့်မည်။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့...

ယုအပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမမဲဟု ဆုံးဖြတ်ထား၍ သည်။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ ယုကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေပဲ စေရမယ်။

တကယ်လည်း...

ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် ချစ်ခင်နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းမရှိခဲ့။

ဒါပေမယ့်...

ယုနေရာမှာ အလွမ်းပြေ အစားထိုးပစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ပြန်ရမှာပဲ”

“ကိုကို ဘယ်မှာလဲ”

“မင်းတို့အိမ်မှာ”

“ကျွန်မ ပြန်ပါရစေ”

“ခဏနေပါဦး...မောင်နဲ့ ယုအကြောင်းတွေ မင်းကို ပြောပြမယ်”

ရှင် ရူးနေလားဟု ကျွန်မ အော်ဟစ်ပစ်ချင်လာမိသည်။

မကြားချင်ဘူး...

မကြားချင်ဘူး...

ရှင့်ဇနီး ယုအကြောင်းကို နားထောင်ပြီး ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာ

“နေနီ”

“ရှင့်အကြောင်းတွေ ကျွန်မ လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“နားထောင်ရမယ်...မင်းကို ရင်ဖွင့်ချင်လို့ မင်းနဲ့ လက်ထပ်

မောင် ကြိုးစားခဲ့တာပဲ”

“ဒီမှာ...”

“ပြော”

“ကျွန်မကို မောင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကြီး မသုံးပါနဲ့”

“အဲဒီအသုံးအနှုန်းကြီး သုံးချင်လို့လဲ မင်းနဲ့ လက်ထပ်တာ နေနီ...မင်းက ယုအဖြစ် မောင့်အနားမှာနေရမယ်...မောင့်ကို ဖွဲ့စုယုယရမယ်”

“ကျွန်မ လုံးဝမလုပ်နိုင်ဘူး ကိုမင်းသတ္တိ”

“လုပ်ရမယ်”

“မလုပ်ဘူး”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ငြင်းဆန်နေတာလဲ နေနီ”

“မှန်းလို့”

ပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်တွေထဲမှ ဆောင့်ပြီး ရုန်းထွက်ကာ အခန်းအပြင်ဘက် ခံပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ယု...

မောင် ဒီကောင်မလေးကို ချစ်လို့လက်ထပ်တာ မဟုတ်ဘူး နော်...

မင်းကို လွမ်းမောတမ်းတနေရတဲ့ အလွမ်းတွေပြေအောင်လို့ပဲ မောင်ချစ်တာ ယုပဲ။

ယု သေဆုံးပြီးစက ကျွန်တော်စိတ်တွေ မူမမှန်ချင်တော့ဘူး ဂယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့်ကြောင့် ယု သေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေကို မှေးမှိန်မရဘူး။

“ယုဇန”

ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီးနာမည်ကို အင်အားပြည့်ဝစွာ အော်ဟစ်မိလိုက်မိသည်။

ဟိုကောင်မလေးရော...

ယုကိုယ်ပွား နေနီနီ...

ကျွန်တော် အပြင်ထွက်လာတဲ့အချိန်တွင် ကောင်မလေးက ကားထဲရောက်နေသည်။

ခြံစောင့်က တံခါးမဖွင့်သေးတဲ့အတွက် ထွက်မသွားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

နေနီက မျက်နှာလေးကို သုန်မှုန်ကာထိုင်နေသည်။

“နေနီ”

“ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ နေနီ...မင်းအစ်ကိုကလဲ မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ စောင့်နေမှာပါ”

ကျွန်တော်...နေနီဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။

အခန်း (၆)

“ကိုကို”

“နေနီ”

“ကိုကို ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ...ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီ အတိုင်းပဲ သွားတော့မလား”

“ဒီတစ်ခါတော့...ကိုကို အမှန်တကယ်ပဲ နောင်တတွေရနေ ပါပြီ ညီမလေး”

ကိုကိုကို ကြည့်ရတာ အတော်လေးစိတ်ဓာတ်ကျနေပုံပင်။

ကိုမင်းသတ္တိအတွက် အကွက်ကောင်းပဲမဟုတ်လား...

ရှင်...လူ့စိတ်အားပေးလုပ်နေတာပဲဟု ပြောပစ်လိုက်ချင်မိသည်။

“နေနီ”

“ဟင်”

“မောင်ရှင်ကို ကိုယ်ကူညီတာ နေနီနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်”

“အေးပါကွာ”

ကျွန်မ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကိုကိုအား ကြည့်မိနေသည်။

သူက ငွေထုတ်ပေး၏။

ကျွန်မနှင့် ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ကြောင်း ပြောသေးသည်။

နေနီင်းဆိုတဲ့ ကိုကိုကတော့ ရှင့်အားကိုးနှင့် မိုက်နေတာမျိုး သည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။

“ကိုယ်မနက်ဖြစ်ပဲ နေနီင်းနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ် နေနီင်း”

“ဟင်”

ပေါ်တင်ကြီး...

သိပ်ရိုင်းတာပဲ...

ဒေါ်ယုဇေ ဆိုတဲ့ မိန်းမက ရှင့်ကို ဘယ်လိုပေါင်းလဲ...

အနိုင်ကျင့်တာ...

ကိုကိုအားနည်းချက်တွေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျွန်မကို အပိုင် သိမ်းဖို့ ရှင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တာပဲ။

“မင်းအနားယူလိုက်ဦး”

“နေနီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေကို အားလုံးစီစဉ်လိုက်မယ်”

သူ ထွက်သွားသည်။

“နေနီ”

“ဟင်”

“ဒီကောင်က စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပါတယ်”

သူ့အကြောင်း မကောင်းပြောလည်း ကိုကိုက လက်ခံမှာ၊
မဟုတ်တာ။

မပြောတော့။

“ဝတ္ထုမော်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်တယ်
နေနိုင်း”

ကျွန်မ ဘာမှမကြားချင်တော့သဖြင့် ကိုကိုအနားမှ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

“သတ္တိနဲ့ မနက်ဖြန် လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားနော်
နေနီ”

“ဟွန်း”

“ဒီကောင်...ကိုကိုကို ကူညီတာ နင်နဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်ပါ
ဘူးဟာ...နင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုတာပါ”

“ဒေါ်ယုဇနနရာမှာ အစားထိုးတာ ကိုကိုရဲ့”

ကျွန်မ မကျေမနပ်ပြောမိသည်။

ဟုတ်တယ်လေ...

အစားထိုးတာပဲ...

အချစ်မရှိဘူး...

“သူကိုယ်တိုင်က ဒီစကားမျိုးတွေပြောခဲ့တာပဲ ကိုကို မငြင်း
ပါနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင့်ဆန္ဒက ငါ့ဆန္ဒပဲ”

ကိုကိုက ခေါင်းမာတတ်သောလူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ပြောမနေတော့ပါဘူး...

ကျွန်မ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်မိသည်။

“နေနီ...ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အပြင်ခဏ”

“မသွားရဘူး”

ကိုကိုကို ကြည့်မိသည်။

ကျွန်မဘဝအတွက် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေထိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်
ပေးထားတာပဲ။

ညီမလေး ပျော်သလိုနေဆို...

“မနက်ဖြန် သတ္တိနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်၊ မကြာခင် အိမ်ထောင်
ရှင်ဖြစ်တော့မယ့် အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အခုလို လွတ်
လွတ်လပ်လပ်ကြီး မနေသင့်တော့ဘူး”

“ကျွန်မက ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်လောက်တောင် တန်ဖိုးမဲ့
နေပြီလား ကိုကို”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် ရှင်...ဒီ

လောက်တောင် အလွယ်တကူ လုပ်ဆောင်ရလား။

ကျွန်မကို တန်ဖိုးမထားတာပဲ...

“အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့ နေနီ... သူဌေးတစ်ယောက် က အမြတ်တနိုး လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုတာ ပြဿနာမရှာနဲ့”

“သူ... ကျွန်မကို မချစ်ဘူး”

“အချစ်ဆိုတာ အမြဲတမ်းပေါက်ဖွားရှင်သန်နေတတ်တာပဲ”

“ကိုကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ”

“နေနီ”

အပြင်သို့ထွက်ဖို့ မဖြစ်တော့သဖြင့် အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

ဒီလူ...

အနိုင်ကျင့်တာပဲ...

မနက်ဖြန်တဲ့...

မောင်ကရော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေသည်ဟု ပြောသည်။

ယောက်ျားတွေ...

အတ္တကြီးလိုက်တာ...

ကျွန်မ...

ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ မောင်ကို စွဲဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိတာလဲ...

မောင်သာ ကျွန်မကို လက်ထပ်လျှင် ဒီလူကြီးနှင့် လက်ထပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး...

မောင်ကို တွေ့မှဖြစ်မယ်...

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေတယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ။

ကျွန်မအတွက် အချိန်မရှိတော့ဘူး...

မနက်ဖြန်တဲ့...

ရှင်... ကျွန်မကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်ဝယ်သလို ဈေးနှိုက်ဝယ်တာပဲ...

ဆောက်တည်ရာမရတော့...

မောင်နဲ့ တွေ့မယ်...

တောင်းပန်ကြည့်မယ်...

ရုပ်ဆိုးလွန်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်ရမလား။ ကိုကို အပြင်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မ မောင်ထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ကြိုးစားမိ၏။

မောင်နှင့် အဆင်သင့်တွေ့သည်။

ဖုန်းက မောင်ကိုယ်တိုင်ကိုင်သည်ဖြစ်၍ မရှောင်သာတော့။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အသံလည်း ကြားရသည်။

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားသည်။

ကိုကိုပြောတာ ဟုတ်နေပြီလား။

“မောင်”

“ဘာလဲ...နေနီ၊ မင်းမနက်ဖြန်ကို မင်းသတ္တိနဲ့ လက်ထပ် ကြမယ်ဆို”

“မောင့်ကို ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ”

မောင်က စောစီးစွာသိနေ၏။ အထိတ်တလန့် မေးလိုက်မိ သည်။

“မင်းအစ်ကိုပြောသွားတာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ကျွန်မ...သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မ သေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်နေတယ်...မောင် လာကယ် ပါနော်...ကျွန်မကို ဥပေက္ခာပြုမထားပါနဲ့ မောင်”

“ငါလောလောဆယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ် ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး နေနီ...အိမ်ထောင်ပြုဖို့လဲ စိတ်မဝင်စား သေးဘူး...မင်းဘက်ကမှ အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့တာပဲ နေနီ”

“ကျွန်မ”

“ဂျပေလက်”

ဖုန်းချသွားပြီဖြစ်သည်။

မောင်ပြောတာလည်း မှန်နေတာပဲမဟုတ်လား...

ကျွန်မဘက်ကမှ အချိန်မပေးနိုင်တာ ရှင်ကြောင့်...

မေးမနေနဲ့ ဝေးရတော့မယ်...

မဖြစ်ဘူး...

အချိန်...

မောင် တောင်းဆိုတဲ့အချိန်တစ်ခုကို ကျွန်မ ဘယ်လိုပေးနိုင် လဲ။

စိတ်တွေ ချောက်ချားနေမိသည်။

မတည်ငြိမ်။

ရိုးသားအေးဆေးစွာ နေတတ်ပြီး အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်တဲ့ နေနီ...

ကျွန်မ နှလုံးသားတွေအားလုံးကို ဖျက်ဆီးနှင်းချေပစ်လိုက်တာ နှင်ပဲ...

ဦးမင်းသတ္တိ...

ရှင်နဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်...

နေနီနီကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ရှင်ပဲ နစ်နာလိမ့်ခိုက်စေရ သ်...

မောင်နဲ့ ထပ်တွေ့ရမယ်။

ကျွန်မ အပြင်ထွက်မည်အလုပ်တွင် ကိုကို ပြန်ရောက်လာသည်။

“နေနီ”

“ဟင်”

“နင်...ဟိုကောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်မဟုတ်လား နေနီ”
 “နေနီ...ဒီလူကြီးကို လက်မထပ်ချင်တာတော့အမှန်ပဲ”
 “ကိုကိုဘဝမှာ သတ္တိက အရေးပါအရာရောက်ခဲ့ဖူးတယ်
 ညီမလေးရယ်”
 အတိတ်က ကိုကိုအရိပ်တွေက ကျွန်မကို ဒီလောက်အထိ
 လွှမ်းမိုးခဲ့ရလား။
 ကျွန်မကရော ဘာဖြစ်လို့ သတ္တိကြောင်နေရတာလဲ။
 ငြင်းဆန်သင့်တယ်...
 လက်မခံသင့်ဘူး...
 ကိုကို...
 ကျွန်မ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ကိုကို...
 သံယောဇဉ်ကြီးရတဲ့ ကိုကို...
 မောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲ ရှိနေ၏။
 ကျွန်မဘဝတွင် ကိုကိုလည်း အဓိကဖြစ်ခဲ့သည်။
 “ညီမလေးကို မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”
 ကိုကို စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲအောင် မပြောလိုတော့ပေ။
 “နေနီ”
 “ဟင်”

“ကိုကို မိုက်မဲမှုကြောင့် ဒီတိုက်ခန်းပေါ်ကနေတောင် ဆင်းပေး
 တော့မယ်”
 “ဟင်”
 “ဟုတ်တယ် နေနီ...ကိုကိုအကျင့်စရိုက်တွေကို ညီမလေး
 သိသားပဲ”
 ငယ်စဉ်လေးထဲက ထင်တိုင်းကြုံနေတတ်သော ကိုကိုပဲ။
 မိဘရင်ခွင်ထက် အပြင်မှသာ အနေများခဲ့သည်။
 “ကိုကို တကယ်ပဲ မလွဲသာမရှောင်သာလို့ပဲ နေနီ...အရင်
 ညီမလေး ပျော်သလိုနေစေခဲ့တယ်”
 ကျွန်မစိတ်တွေက ကိုကိုကို သနားသွားသည်။
 “ဝဏ္ဏမော်က ပြောတယ်...သူက ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ
 လန်းလန်း မချစ်တတ်ဘူးတဲ့ နေနီ”
 ထိုစကားတစ်ခုအား မောင်အမှန်တကယ်ပင် ပြောလိမ့်မည်။
 ရှင် သိပ်ရက်စက်တယ်။
 ကျွန်မအချစ်တွေကို စော်ကားတယ်။
 အမုန်းတွေက ကျွန်မ နှလုံးသားထဲသို့ ခါးသည်းစွာ တိုးဝင်
 တော့သည်။
 ရှင်...
 ယောက်ျားမပီသသောယောက်ျားပဲ...

ကျွန်မကို သူကစတင်ပြီး ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။
ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေရအောင်ယူပြီး ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ
ပိုင်နိုင်ခဲ့၏။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စွဲစွဲလန်းလန်း မချစ်တတ်ဘူးတဲ့လား
တာဝန်မဲ့တဲ့ယောက်ျား...

ကျွန်မမျက်ဝန်းတွေက တင်းမာအေးစက်သွားရတော့သည်။
အားနွဲ့တဲ့မိန်းမသားတွေဆိုပြီး မထေမဲ့မြင်လုပ်တာပေါ့လေ။

“သတ္တိကို နေနီ လက်ထပ်ပါ... ဒီကောင်မျက်နှာက ပလတ်တော့မယ်”

စတစ်ဆာဂျရီလုပ်လိုက်ရင် ပြန်ကောင်းမွန်မှာပဲ”

ကိုကိုအပြောကောင်းတယ်။

သူ့မျက်နှာကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီလုပ်လိုရမှာပေါ့။

ကျွန်မ ပြောင်းလဲပစ်ချင်တာက သူ့နှလုံးသားတွေလေ။

ဘယ်လိုပြောင်းပစ်ရမလဲ...

ရှင်စိတ်တွေ...

ဒေါ်ယုနေအပေါ်...ရှင် ချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့ အချစ်တွေ...

“နေနီ...ဝတ္ထုမော်နဲ့တွေ့ဖို့ မကြိုးစားစေချင်ဘူး”

“ကျွန်မ...ကိုကိုစကားတွေကို နားထောင်ပါတော့မယ်”

“လိမ္မာလိုက်တာ ညီမလေးရယ်”

ကိုကိုက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြောနေတော့သည်။

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ဟန်ဆောင်အချစ်တွေနဲ့
ချစ်ခဲ့တယ်။

မချစ်တာချင်းကတော့ အတူတူပဲမဟုတ်လား။

“နေနီ”

“ကိုကို”

“ညီမလေး လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ကိုကိုလဲ ဒီတိုက်ခန်းက

တော့မယ်” က်တော့

ကိုကိုမျက်နှာလေးက ချိုသာနေတော့သည်။

“ကိုကို”

“ညီမလေးရယ်” ပါ”

“ကျွန်မနဲ့ လိုက်နေပါလား ကိုကို”

“ကိုကို မနေပါဘူး... နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတော့မယ်”

“ဟင်... ကိုကိုက ညီမလေးကိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့

တော့မှာလား”

ကျွန်မ အထိတ်တလန့်နှင့် ကိုကိုကို ကြည့်မိသည်။

“ကိုကို မသွားသေးပါဘူး၊ ညီမလေး အခြေကျမှပဲ သွားမှာ

လောကကြီးထဲမှာ ကိုကိုရှိနေတာ ဘယ်သူမှ အကျိုးမရှိနိုင်တော့

မင်း ထင်တယ်”

ကိုကိုကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံဖြစ်နေသည်။
 ရုပ်ရည်ချောမောသော ကိုကိုသည်လည်း စိတ်သောကလေး
 ဖိစီးကာ ညှိုးနွမ်းရင့်ထော်နေ၏။
 “နေနီမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး...ကိုကို မိုက်မဲတာပဲ”
 ကိုကို နောင်တရနေပုံနှင့် ကြေကွဲစွာပြောနေသည်။
 “ညီမလေး အခြေကျသွားလို့...ကိုကို စိတ်အေးရသေးတယ်”

ကျွန်မ ငြိမ်သက်နေမိသည်။
 စတစ်ဆိုကိုလည်း အတ္တကြီးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။
 ယောက်ျားတွေ...
 မိန်းမတွေကို အားနဲ့တယ်ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်တာလား။
 ကျွန်မက အမှတ်သည်းခြေကြီးသည်။
 အဓိက...
 ကိုမင်းသတ္တိ...
 ရှင့်ကြောင့်...
 ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငွေမက်ပြီး ရုပ်ဆိုးကြီးတစ်ယောက်
 ကို လက်ထပ်တယ်လို့ မထင်ကြပေဘူးလား။

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ခံစားရမှာထက် ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ရမယ်
 မည်။

ပြီးတော့...
 ရှင်က ရှင်ဇနီးအစားထိုးတာ...
 “နေနီ”
 “ရှင်”
 “ဘာတွေခံစားနေတာလဲ...မင်းသတ္တိအကြောင်းတွေ စဉ်းစား
 နေတာလား”
 “ဟုတ်တယ် ကိုကို”
 “သတ္တိက ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့
 မဟုတ်ဘူး”
 “သူက ကျွန်မကိုမှ မချစ်တာပဲဟာ”
 “ညီမလေးဘက်ကပဲ သတ္တိကို ချစ်နိုင်အောင်ကြိုးစားပါ”
 “နေနီက ချစ်ရမယ်”
 “အင်း”
 “ပိုပြီးတောင် မဖြစ်နိုင်သေးတယ်၊ မောင်နဲ့ဝေးအောင် ဒီလူကြီး
 က ဖန်တီးလိုက်တာပဲ...
 “ဒီကောင်က...ညီမလေးကို ကောင်းကျိုးပေးမယ့် ကောင်
 လေး မဟုတ်ပါဘူး”
 ကိုကိုကတော့ မောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အကောင်းမမြင်ဘူး။
 ကျွန်မနှင့် ချစ်သူဖြစ်တာတောင် မလွဲသာလို့ ခွင့်ပြုထားတာပါ။

“နေနီ...ညီမလေးကို ပြောချင်တာ သတ္တိ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားဖို့ပဲ”

“ဟွန်း”

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းစုမိသည်။

ကိုမင်းသတ္တိကို...ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားရမယ်တ

လား။

ဝေးသေးတယ်...

ရှင် စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေမှာ...

“မနက်ဖြန် နေနီ ဘာပြဿနာမှမရှာဘဲ...သတ္တိ စိစဉ်တ အတိုင်း လိုက်နာပါ”

“လိုက်နာမှာပါ”

ကျွန်မ ကိုကိုအနားမှ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

အခန်း (၇)

ကျွန်တော်ဘဝအတွက် နေနီနီက မလွဲမသွေ လိုအပ်နေသည် ဟု ထင်သည်။

ယုကို တမ်းတခဲ့ရတာတွေ...

လွမ်းဆွတ်သတိရတာတွေ...

ကောင်မလေးကို တွေ့ပြီပဲ...

“ယု...ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးတာ မင်းကိုပဲ...မင်းကလွဲပြီး မောင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်ဘူး”

ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။

ကောင်မလေးကို ယုနှင့်တူ၍ ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာပါ။

ဒီနေ့...

ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်မယ်။

ဘာအဆောင်အယောင်မှ မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။
 ကျွန်တော် ပြင်ဆင်မှုလည်း ဘာမှမလုပ်ခဲ့။
 ယု သေဆုံးပြီး မကြာခင် လက်ထပ်လိုက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်က
 ဘာပြောမလဲ...

ပြောချင်တာပြောကြ...
 ကိုယ်ကတော့ ဇာတ်ထပ်မယ်။
 ယု ပြန်ရောက်လာသလိုပဲ မဟုတ်လား။
 မောင် ရူးသွပ်တာပါ...
 နေနီနီက ယုလိုပဲ...
 ကျွန်တော် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။
 ယုနှင့် တူလွန်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်
 မယ်...

ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်မ
 ရမယ်...
 ကျွန်တော်က နည်းနည်းတော့ အတ္တကြီးသလိုပဲ။
 ကောင်မလေးဆီရောက်တော့ နေ့ခင်းနှင့် အဆင်သင့်စောင့်မ
 သည်။

“စောင့်နေရလား”
 “ရပါတယ်ကွာ”

ကျွန်တော်နှင့် ကောင်မလေးက ကားတစ်စီးသွားကြသည်။
 နေ့ခင်းက ဆိုင်ကယ်နှင့်...
 လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် ကြိုတင်စီစဉ်ထား၍
 အစဉ်ပြောနေသည်။

ကောင်မလေးက တည်ငြိမ်နေ၏။
 မျက်နှာလေးက တင်းမာနေသယောင်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် လက်
 သပ်တာ မကျေနပ်ကြောင်း သက်သေပြနေသည်။
 ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်မိ၏။
 မင်း...ငါ့ကိုချစ်ဖို့မလိုပါဘူး နေနီ...
 ငါကလည်း နေနီ ဆိုတဲ့ မင်းကို ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး...
 ယုကိုပဲချစ်တာ...

နေနီက ယုနဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲ။
 ကျွန်တော် ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားတာပဲ...
 ယု ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတဲ့သဘော။
 ကျွန်တော်နှင့် ကောင်မလေး လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်
 ဆိုးကြသည်။

လက်ထပ်ပြီးသွားပြီ။
 ကမ္ဘာပေါ်မှာ အအေးစက်ဆုံးလက်ထပ်ပွဲပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“သတ္တိ...ညီမလေးကို မင်းလက်ထဲအပ်လိုက်ပြီ...ကိုယ်က တော့ နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ပဲ စီစဉ်မယ်”

“မင်းကို ငါ့ အခန်းတစ်ခန်းပေးထားမယ် နေနိုင်”

“မနေပါဘူးကွာ...ကိုယ် ဒီမှာနေရင် လူ့လောကကြီးအတွက် အသုံးမကျတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့မှာပဲ”

“ကိုယ့်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက မင်းရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပဲနော် နေနိုင်”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

ကျွန်တော်ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးတဲ့အတွက် နေနိုင်ကို အထူး ကျေးဇူးတွေတင်မိသည်။

နေနိုင်က လက်မခံ။

“ကိုယ်...မောင်ရင်ဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူချင်တော့ ပါဘူး”

“လိုအပ်ရင်တော့ပြောကွာ”

“အိုကေ”

ကျွန်တော် ကောင်မလေးအား တစ်ပါတည်းခေါ်ဆောင်လာခဲ့ သည်။

ကောင်မလေး မလှုပ်...

ကျောက်ရုပ်ပဲ...

သူမ ဆန္ဒမပါဘဲနှင့် လက်ထပ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာစေ သည်။

“နေနီ”

“ဟင်”

“ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မင်းပျော်သလိုနေနိုင်တယ်”

ကောင်မလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက မသိမသာ တွန့် သွားသည်။

အပြုံးတွေကင်းမဲ့နေ၏။

ကျွန်တော် မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်မိသည်။

ကောင်မလေးထံမှ အချစ်မလို ယုကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကံလေး

ကိုမှ ချစ်မနေချင်ဘူး။

နေနီကို လက်ထပ်တာ ယုနဲ့တူလို့ ယုနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေး ဘစ်ယောက် အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ မနာလို မရှုစိမ့်လို့။

နေနီနီ...

ချစ်စရာကောင်းသည်။

ချောမောလှပ၏။

ခေတ်ရှေ့ကိုပြေးနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ယုနှင့် ချွတ်စွပ်လာတူနေတာပဲ ကံဆိုးတာလား။

ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော့်အား ရွံရှာမုန်းတီးတဲ့အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေစာတ်သည်။

ကြည့်ပေါ့...

မင်း ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်...

ကျွန်တော် အိမ်မှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“နေနီ...သူက မောင့်အလုပ်သမားတွေပဲ...ထမင်းဟင်းချက် သန့်ရှင်းရေးအားလုံး အကုန်ပဲ”

ကောင်မလေးက စိတ်မဝင်စားပဲကြည့်နေသည်။

ငွေမမက်ဘူး။

ကျွန်တော် နှစ်သက်တဲ့ကောင်မလေးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပဲ။

“အားလုံးမှတ်သားနော်၊ ဒါ...မင်းတို့ရဲ့ မမလေးအသစ် နေနီနီ တဲ့”

“မမယုနဲ့ တူလိုက်တာနော် အစ်ကိုလေး”

အိမ်ဖော်ကလေး မေနှင်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...နင်တို့မမလေးနဲ့တူလို့ လက်ထပ်တာ”

“ကျွန်မတို့လဲ ထင်သားပဲ...အစ်ကိုလေးက မမယု ကို ဒီလောက်ချစ်တာ၊ နောက်ထပ်မိန်းမယူမယ်ဆိုတော့ အံ့ဩနေကြတာ”

“အစ်ကိုလေး နှလုံးသားထဲမှာ ယုကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေပဲ ရှိတယ်...ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး မှတ်ထား”

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မရှေ့မှာ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ မပြောသင့်ဘူး ဟု ထင်မှတ်သွားမိသည်။

နှလုံးသားတွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသလို ဆူးနှစ်သွား၏။ ရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မချစ်မနှစ်သက်ပဲ ဘာဖြစ်လို့

လက်ထပ်ယူခဲ့တာလဲ...

အော်ဟစ်ပစ်ချင်သည်။

တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ချင်လာတဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ဖိကပ်ထားမိလိုက်တော့သည်။

ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ...

ရှင့်ဘက်က ပိုင်နေပြီပဲ...

“နေနီနီ”

ညည်းဟာ ရိုးအနံ့ချာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသွင်ဆောင်ထားရမယ်။

ဒါမှ ညည်းအနိုင်ရမှာ...

ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေအားလုံးကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေရှိရမယ်။

အရှုံးမပေးဘူး...

လောကကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှင် အနိုင် ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်လို့ရမယ်မထင်နဲ့...

“အားလုံးသွားကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မကို သူက မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးထဲ ခေါ်သွားသည်။

စဉ်းစားကြည့်လေ...

ကျွန်မကို ရှင်လက်ထပ်လိုက်တာတစ်ခုပဲရှိခဲ့သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မြင့်တက်သွားစေမယ့်

အခမ်းအနားတွေ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပေးခဲ့ပါလား။

ကျွန်မ သိသည်။

ရှင် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ယုအနေနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပွဲ ခြိမ်ခြိမ့်သဲ ကျင်းပ ခဲ့ဖူးပြီး...တခြား ဘယ်မိန်းမကိုမှ ဒီအခွင့်အရေးတွေကို မပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ။

အိပ်ခန်းကြီးထဲ ရောက်လာသည်။

သူနှင့် ဒေါ်ယုဇနတ်ရဲ့ မင်္ဂလာမောင်နှံယှဉ်တွဲရှိက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ

ကြီးက ကျွန်မအား ကြီးစွာခြိမ်းခြောက်နေ၏။

ဖြုတ်သင့်ပြီ...

ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ...

မရက်စက်သင့်ပါဘူး...

နာကြည်းနေမိသည်။

“နေနီ”

“ဟင်”

“ဒီဓာတ်ပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး မင်း မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်လျှာလဲ”

“တကယ်မဖြစ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီဓာတ်ပုံကြီးကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့တော့ မင်း ဆုံးမကောင်းဆို ဘူးနော် နေနီ”

ကျွန်တော် လိုက်လျောနိုင်မှာမဟုတ်၍ ကြိုတင်ပြောလိုက်သည်။

“မဖြုတ်ခိုင်းပါဘူး”

“ကျွန်မ အခြေအနေကို...ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါက ကိုမင်းသတ္တိ”

“ဟာကွာ”

ကျွန်တော့်ကို စိမ်းကားစွာ ဆက်ဆံတာကိုတော့ လက်မခံနိုင်

“မောင်လို့ ခေါ်စမ်း”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် သူ့အကြည့်တွေက ဆတ်ခနဲ ရောက်လာတော့သည်။

“ကျွန်မချစ်သူကိုပဲ...မောင်လို့ခေါ်နိုင်မယ် ကိုမင်းသတ္တိ၊ ကျွန်မနဲ့ ရှင်က ချစ်သူတွေမှမဟုတ်ကြတာ”

“ဘာကွ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ချစ်သူတွေမဟုတ်လို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတတွေဘာတွေ မလိုပါဘူး”

ကောင်မလေးဘက်ကလည်း တင်းမာပြတ်တောက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ...မင်းမခေါ်ချင်မခေါ်ပါနဲ့ နေနီ...ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ယု ရမယ့် အခွင့်အရေးတွေ မင်းမရနိုင်ပါဘူး”

ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် အခွင့်အရေးပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ရ၍ ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေ ရှိနေခဲ့၏။

ဥပမာ...

ကျွန်တော်က ရုပ်ဆိုးသည်။

ကောင်မလေးက ငယ်ရွယ်ချောမော၏။

ချစ်သူနှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကောင်မလေးအား ချစ်ခင်မြတ်နိုး၍ လက်ထပ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။

မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင်ပဲ ကိုယ် ကျေနပ်သည်။

ကောင်မလေးက အေးစက်တည်ငြိမ်စွာ ဆက်ဆံနေခဲ့သည်။

“ကိုယ်...မင်းအပေါ် ရက်စက်တာမဟုတ်ဘူးနော် နေနီ၊ သူ့အကြောင်းတွေ ယုနဲ့ ချစ်ခဲ့တာတွေ ရင်ဖွင့်ချင်တယ် နေနီရယ်”

“ဘုရားရေ...”

ကျွန်မကို လက်ထပ်တာ သူ့ချစ်ဇနီး ဒေါ်ယုဇနအကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်မလိုဟု ပြောနေသည်။

ရှင်အတ္တပဲ...

ကျွန်မအပေါ် ငဲ့ညာထောက်ထားမှု တစ်စုံတစ်ရာပင် မရှိခဲ့။ သူက...

ကျွန်မကိုယ်လုံးလေးအား သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူပွေ့ဖက်သည်။ အကြင်လင်မယားဖြစ်ရသော သူနှင့် ကျွန်မတွင် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာတစ်ခုပဲရှိခဲ့၏။

ငယ်ရွယ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်တင့်တယ်မှုကို ဝှင်ဆည့်ပြီး မစဉ်းစားခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။

ကျွန်မဆန္ဒတွေကိုတော့ ရှင်ဥပက္ခာပြုထားခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်လိုက်ပေမယ့်...နေနီ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ သုံးညှိုးငယ်ငယ် မနေစေရပါဘူးကွာ”

“ကျွန်မ ငယ်စဉ်လေးထဲက ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ မနေခဲ့ရပါဘူး ကိုမင်းသတ္တိ”

“နေနီ”

“ဟင်”

“မောင်လို့မခေါ်ချင်ရင်တောင် ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါလား”

“မခေါ်ချင်ဘူး”

ကောင်မလေးက ငြင်းဆန်နေ၍ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့
ယုအကြောင်းတွေပဲ ပြောမိသည်။

“နေနီ...ဒီမှာကြည့်စမ်း...ကိုနဲ့ ယု လက်ထပ်ကြတာလေ
အခမ်းအနားကို နာမည်ကြီးဟိုတယ်တွေမှာပဲ လေးငါးခါလောက်
ကျင်းပတာ”

ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုတွေ ခံစားလာရသည်။

ယုအတွက် သေဆုံးသွားရတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ပြန်လည်ရှင်သန်
လာပြီဟု စိတ်ထဲမှ ထင်မှတ်လာခဲ့၏။

နေနီဘက်မှ မစဉ်းစားမိ။

ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့အတွက် နေနီ ချမ်းသာသွား
တာပဲ။

အစ်ကို လောင်းကစားဝါသနာကြီးမှုကြောင့် အခန်းပင် အကြွေး
ဆပ်လိုက်ရပြီ။

နေစရာပင် မရှိတဲ့ဘဝ။

“ယုကို ချစ်လွန်းလို့ ဒီတိုက်ကြီးတောင် ယုနာမည်နဲ့ လွှဲပေး
ထားခဲ့တယ် နေနီ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့...ယုအပေါ် ချစ်မြတ်
ရေးတဲ့အချစ်တွေအကြောင်း ပြောမိသည်။

“နေနီ”

“ပြောပါ”

“ကိုယ် အရက်သောက်ချင်တယ်...မင်း ခွင့်ပြုမှာလား နေနီ”

“ကျွန်မက ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင် ရှင်က မသောက်ပဲနေမှာလား”

“ကိုယ်က...ယုဆီမှာ အမြဲတမ်းခွင့်တောင်းနေကြ”

“ဒေါ်ယုဇနက ခွင့်ပြုလား”

“ကိုယ့်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို အမြဲတမ်း နားလည်ပေးနေ
အတိတာပဲ”

“ရှင် သောက်ပါ”

“မင်းလဲ...ယုလိုပဲ ကိုယ့်ဆန္ဒကို အမြဲတမ်းလိုက်လျောပေး
အတိတာပဲ”

“အတိတာပဲ”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော်စကားတွေကို မတုံ့ပြန်။

အပြုံးမဲ့နေသည်။

ကိုယ်မတတ်နိုင်ဘူး...

ကောင်မလေးရယ်...

မင်းကို လက်ထပ်လိုက်တာ ယုအတွက် အလွမ်းပြေပါ။

ကျွန်တော် စိတ်ပြေရာအတွက် ကောင်မလေးအား လက်ထပ်ခဲ့သည်။

အချစ်မရှိ။

ကျွန်တော်...ယု ရှိစဉ်က အရက်ကို တစ်ခါတစ်ရံသာ သောက်သည်။

မိည့်ခံပွဲတွေဘာတွေမှသာ သောက်ဖြစ်ခဲ့၏။

ယု ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ကျွန်တော် နေ့စဉ်သောက်မိသည်။ ကြေကွဲစွာ ခံစားနေရတာတွေကို ပျောက်ပျက်သွားစေရန် နေ့နီက ထိုင်နေသည်။

“ကိုယ့်အတွက် အမြည်းပြင်ပေးစမ်းပါ နေနီ”

ကောင်မလေးက မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

“နေနီ”

“ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး ကိုမင်းသတ္တိ”

“မင်းမလုပ်တတ်ဘူးလား...ဟုတ်သားပဲ...မင်းက ခြေခံ

မီးမလောင် လက်မွှေးမီးမလောင် နေလာခဲ့ရတဲ့ကောင်မလေးပဲ”

ယုကတော့ ကျွန်တော့်ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ဆောင်ပေးတာ သည်။

ပြုစုပေး၏။

ယုလိုတော့ အိမ်ရှင်မပီသစွာ ကိုယ့်ဝေယျာဝစ္စတွေကိုတော့ ပေးပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် အရက်သောက်တာကို ကောင်မလေးက ထိုင်ကြည့်နေသည်။

“မင်း...စိတ်ပျက်နေလား”

ယုကို ပိုပြီးသတိရလာလို့ပါ...

ကိုယ်...ယုကို ပိုပြီး သတိရလာမိသလိုပဲ...

ဒါကြောင့်...ကိုယ်မေ့ပျောက်ပစ်ချင်လို့...

ယုကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့မရနိုင်ဘူး...

နေနီကတော့ ကျွန်တော့်စူးရှတဲ့ မျက်စိတွေအောက်တွင် ယုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတော့၏။

ကျွန်တော်...နေနီကိုယ်လုံးကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်သားလိုက်မိသည်။

အခန်း (၈)

“ယု...ယုရယ်”

သူက သူ့စနီး ယုကိုသာ တမ်းတမ်းတတဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မက ယုမှမဟုတ်တာ”

“နေနီနီ...”

အဲဒါ...ယုအဖြစ်ပဲ ရှင်ခံစားနေခဲ့တာပဲလေ...

ရင်ထဲမှာ ခါးသည်းစွာ နာကြည်းကြေကွဲမှုတွေ ခံစားခဲ့ရသည် အရက်တွေ အမှူးလွန်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ၏။

ပါးစပ်က ယုရယ်...ယုရယ်တဲ့...

အမြဲတမ်း...

တမ်းတနေတော့မှာလား...

ကျွန်မက ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်။

သူရုပ်ကြီးက အမာရွတ်တွေလေ့မှနှင့် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့

သူ။

ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်။

မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီ။

ဟင်း...

ရှင်ကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတာပဲ...

ကျွန်မရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ...

အနာဂတ်တွေကို...

ရှင် အားလုံးဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ...

ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ဝေးရပြီ...

အဝေးကြီးဝေးရပြီ...

မောင်...

ဒီလူကြီးကြောင့်...

ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ ဘယ်လောက်အထိ ကြေကွဲထိခိုက်နေ

ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းအသိဆုံးပဲ။

ကိုမင်းသတ္တိကို မုန်းတယ်။

သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေမိသည်။

ရှင်ကြီး သေသွားမှ ကျွန်မ လွတ်မြောက်မှာပဲ...

ဟုတ်တယ်...

ကျွန်မဘဝတွေကို ရှင်ကြီး ကောင်းကောင်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ။

အိပ်မရ...

ဘဝမှာ ကြီးမားတဲ့ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုပဲ...

မျက်ဝန်းတွေ ကြောင်နေသည်။

ဒေါ်ယုနေဓာတ်ပုံကြီးက ကျွန်မစိတ်တွေကို ချောက်ချားစေ၏။

ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်နဲ့လာတူနေရတာလဲ...

ဒီလူကြီးနှင့် ကံဆိုးစွာ တွေ့ဆုံရတဲ့အဖြစ်က နာကြည်းကြေကွဲစရာပဲ။

“မောင်... ကျွန်မကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီလား၊ ကျွန်မဘက်က အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့တာ”

မောင်က လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးတဲ့...

ကျွန်မ မောင့်ကိုတော့ အပြစ်မတင်မိ။

ကိုမင်းသတ္တိကိုပဲ ကျွန်မ နာကြည်းမုန်းတီးနေမိသည်။

“မင်းကို ငါမချစ်ဘူး၊ မင်းဆီက အချစ်ကိုလဲ ငါ မတောင်းဆိုဘူး နေနီ၊ မင်း... ငါ့အနားမှာ ရှိနေရင်တော်ပြီကွာ”

သူပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကိုသာ ကျွန်မ ကြားယောင်လာမိသည်။

သတ်ပစ်ချင်တယ်။

အရက်တွေ အမူးလွန်ကာ အိပ်မောကျနေသည်။

ရှင်ကြီးသေမှ...

ကျွန်မဘဝလွတ်မြောက်မှာ...

အိပ်လို့မရတော့။

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေ၍ ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ပြီး ရေဘူးကိုယူ၍

အေးသောက်ပစ်လိုက်မိသည်။

ဒီလူကြီး...

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သတ်ပစ်ချင်လောက်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေ

သည်။

ရှင် သေစေရမယ်...

ကျွန်မရဲ့ နည်းဗျူဟာတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

အချို့သတ်ရမည်။

ရှင်... ကျွန်မကို အစွဲလမ်းကြီးစွဲလမ်းစေရမယ်။

ဒေါ်ယုနေရဲ့ စရိုက်တွေကို ကျွန်မ အပီအပြင်အမိဖမ်းရမယ်။

မိုးလင်းခါနီးမှ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင်...

မောင်နှင့် တွေ့နေသည်။

“နေနီ... မင်း မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုပြီး ဟိုလူကြီးနောက် ဘာ

လို့ လိုက်သွားရတာလဲ”

“သူ အတင်းခေါ်သွားတာပဲ မောင်...ကျွန်မကို မချစ်ပဲနဲ့ လက်ထပ်တာ...သူမိန်းမ ဒေါ်ယုဇနနဲ့ အစားထိုးတာ”

မောင်က ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ စောင့်နေမယ့်အကြောင်း ပြောနေသည်။

“မောင်ဆီကို မင်းပြန်လာခဲ့ပါ နေနီနီ...ဟိုလူကြီးကို မင်းရှင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဟင်”

ကျွန်မ အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်ပြီ နိုးလာတော့သည်။ မောင်က ဒီလူကြီးကို ရှင်းပစ်ပြီး မောင်ဆီပြန်လာခဲ့ပါတဲ့။ တကယ်လား မောင်...

ကျွန်မနဲ့ မောင် စိတ်ချင်းပဲဆက်သွယ်နေပြီလား...

“မောင်ဆီကို မင်းပြန်လာခဲ့ပါ နေနီနီ”

မောင်အသံတွေကိုပဲ ကျွန်မ ပြန်ပြီးကြားယောင်လာမိသည်။ အေးစက်နေတဲ့ ကျွန်မနှလုံးသားတွေ အချစ်စိတ်တွေနဲ့ ပူပြင်းလောင်မြိုက်လာ၏။

စိတ်သောကတွေ ကြီးစွာခံစားလာရသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ ဆက်ပြီးအိပ်မရတော့။

မျက်လုံးကြောင်စွာဖြင့် စားပွဲမှာထိုင်နေမိသည်။

“ဟင်...နေနီနီ...မင်း မအိပ်သေးဘူးလား”

သူ နိုးလာသည်။

“အိပ်လို့မရလို့”

ကျွန်မ စကားပင်မပြောချင်။

အရာအားလုံး လေးလံနှေးကွေးစွာဖြင့်ပင် ပြောဆိုလုပ်ဆောင်ချင်မိနေသည်။

“နေနီနီ”

“ဟင်”

“ပြန်အိပ်လိုက်လေ...ဒီတိုက်ကြီးထဲမှ မင်းဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလိုဘူး...အေးဆေးစွာအနားယူပါ”

ကျွန်မ စိတ်မပါပေမယ့် နည်းဗျူဟာကိုတော့ ပြောင်းလွှဲပစ်မှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလာသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စွဲဆောင်တာ အကြမ်းပတမ်းမဖြစ်ဘူး...ကိုမင်းသတ္တိရဲ့ အချစ်တွေကိုရအောင် ကျွန်မကြိုးစားရမယ်။

“ကိုကို”

“ဟင်...နေနီ...မင်းက ကိုကိုလို့ခေါ်လား”

“ကျွန်မစိတ်တွေ တင်းမာနေသင့်တော့ဘူးလို့ ထင်မိလာဒို့ပါ”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကျေနပ်အပြုံးတွေနှင့် လင်းလက်သွားသည်။ ရှင်...ယုဇနကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်နေနိုင်မှာလဲ။

ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ နေနီနီရဲ့ စွဲဆောင်မှုတွေနောက် ရှင် ပါလာရမယ်။

ကျွန်မကြောင့် တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ရှင်စိတ်သောကတွေ ခံစားစေရမယ်။

“ကိုကို...အိပ်ရာကနိုးပြီလားဟင်”

မောင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကိုတော့ ကျွန်မ ချစ်မြတ်နိုးသောမောင့်အတွက်ပဲ ရှိစေရမည်။

ကိုကိုဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲရတာပင် ကျွန်မ နှလုံးသားတွေထဲမှာ နာကျင်မှုဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသည်။

“ဘာစားတတ်လဲ...ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“မလိုပါဘူး...နေနီက ဘာမှလုပ်ခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာပဲ”

“ကျွန်မ သင်မယ်”

“ဟင်”

အံ့ဩသွားတဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကျွန်မကိုကြည့်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုဝေယျာဝစ္စတွေ ကျွန်မ လုပ်ပေးသင့်တယ်မဟုတ်လား”

“နေနီ”

“ရှင်”

“မင်း ဘယ်လောက်ပဲ တာဝန်ကျေကျေ ယုနေရာကိုတော့ မင်း မရနိုင်ဘူးနော်”

“ကျွန်မ...ရှင်ဇနီး ဒေါ်ယုဇနနေရာကို ဝင်မယ်လို့ ရှင်ထင်နေလား၊ ဝေးသေးတယ်”

ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ ကျွန်မ နှလုံးသားခံစားချက်တွေကို ရှင် ကိုယ်ချင်းမစာမနာ တစ်စစီချေမှုပ်နေတာပဲ။

“ကိုကိုက အပြတ်သားဆုံးပြောထားတာပဲ နေနီ...မင်းအတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး...စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေးနိုင်ပေမယ့် ကိုကိုအချစ်တွေကတော့ ထာဝရ ယုအတွက်ပဲဖြစ်စေရမယ်”

ကျွန်မဘက်က မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ စိတ်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ရှင်လို ရုပ်ဆိုးဆိုးအကျည်းတန်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တွေကို ကျွန်မ မျှော်လင့်စောင့်စားနေမယ်လို့ ရှင်ထင်လား။

လုံးဝပဲ...

မောင့်အချစ်တွေကလွဲပြီး ဘယ်သူ့အချစ်တွေကိုမှ နေနီ မစောင့်စားဘူး...

ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်။

ရှင်သာမဂ္ဂိရင် ကျွန်မဘဝမှာ မောင်ကို မျှော်လင့်နိုင်ပြီပဲ။

နေနီကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ...

ကိုကိုချစ်ဇနီး ယုနေရာအစားထိုးတာလောက်ပဲ...

ရှင်ဇနီးနေရာကို လူမှာကြောက်ရင်...ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို
အတင်းအဓမ္မ လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ ကိုမင်းသတ္တိ။

အစားထိုးတာတဲ့...

အကြင်နာကင်းမဲ့လိုက်တာ...

နှလုံးသားမရှိတဲ့လူ...

ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ ကျွန်မဘဝကို ရက်စက်စွာ ခြေဖျက်ခဲ့တဲ့လူပဲ။

ဒါပေမယ့်...ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပေါ်မှာ အပြုံးလေးတွေ

ပဲ ရှိနေသည်။

ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာကို ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်အောင်
လေ့ကျင့်မယ်။

တစ်နေ့...

ရှင်အလှည့်ပေါ့။

ကျွန်မရဲ့ မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းတွေကိုတော့ ရှင် မတွေ့စေရဘူး

လေ။

အခန်း (၉)

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ယုပဲ ရှိနေပေမယ့် ကောင်မလေးရဲ့ အပြု
အမူလေးတွေကို နှစ်သက်သဘောကျလာမိသည်။

ကောင်မလေးက ချိုလာ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယုယပြုစုတတ်ရန် ကြိုးစားနေ
သည်။

ကိုကိုတဲ့...

မောင်ဟု မခေါ်။

ကောင်မလေးက သူမ ချစ်သူနဲ့ ဝေးကွာခဲ့တာပဲ။

ကျွန်တော်လက်ရှိ နေထိုင်သောတိုက်က ယုနာမည်နှင့်...

နေနီ နာမည်ကတော့ မဖြစ်နိုင်။

ယုသာ ကျွန်တော် အချစ်မြတ်နိုးဆုံး မိန်းကလေးဖြစ်စေရမယ်။

“ကိုယ့်ကို မင်း မျှော်လင့်မနေနဲ့တော့ နေနီနီ...ကိုယ် လက်
ပ်တော့မယ်”

မောင်လည်း ရက်စက်တာပဲ...

ယောက်ျားတွေအားလုံး ကျွန်မအပေါ် ရက်စက်တာပဲ...

ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ကျွန်မကားကို မောင်းနေမိသည်။

နေနီနီ ပြန်မလာသေး၍ ကျွန်တော် စိတ်ပူလာမိ၏။

မင်း ဘယ်သွားနေလဲ...

ဘာတွေလုပ်နေလဲ...

ကျွန်တော်မှာ တာဝန်တွေ အများကြီးရှိနေသည်ဟု ထင်နေမိ
ည်။

နေနီနီ ချစ်သူဟောင်းနှင့် တွေ့နေပြီလား။

ကျွန်တော် စိတ်ပူလာမိသည်။

အရက်ကို လျှော့သောက်ထားမိသည်။

နေနီနီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည့် အပြုအမူတွေ ရှောင်
နဲ့သည်ဟု ထင်မိတော့သည်။

“အစ်ကိုလေး အိပ်ပါ...မမလေးကို ကျွန်မတို့ စောင့်နေမယ်”

“သွားသွား...ညည်းတို့လဲ အနားယူကြ...မနက်လဲ အလုပ်
ရှိသေးတယ်”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေကို အနားယူခိုင်းလိုက်သည်။

“နေနီနီ”

“ဟင်”

“မင်း...မင်း ငါ့ကို ဟန်ဆောင်နေတာလား”

ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပြီး မေးပစ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်ရမှာလဲ...ဘာဖြစ်
ဟန်ဆောင်ရမှာလဲ”

နေနီနီ ကြေကွဲစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မှားနေတာ။

မျက်နှာပေါ်မှ အမာရွတ်တွေကို ကျွန်တော် ပလတ်စတစ်
ရီလုပ်ပစ်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။

ယု အသက်ပေးခဲ့တာပဲ။

ကျွန်တော့်အတွက် အတုအပတွေမလိုတော့ပါဘူး။

“မင်းသွားတော့”

“ကိုကို စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းချုပ်ထားပါလား”

“မလိုဘူး...မလိုဘူး၊ မင်း...ငါ့အနားမှာရှိနေရင် ငါ အရမ်း
ဘယ်...ယုနဲ့တူနေတဲ့အတွက် ငါ့နှလုံးသားတွေ ပိုပြီး ခံစား
မယ်”

နေနီနီ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော် အရက်တွေကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်မိ၏။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။

ယုကို သတိရမိလာ၏။

“ရှင့်ကောင်မလေးကတော့ ကလေးလုံးဝရတော့မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

နင်းသူမာစကားတွေကို သူကြားယောင်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလာရသည်။

စိတ်တွေချောက်ချားလာ၏။

“ယု”

ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပစ်ချင်သည်။

အရက်ကိုပဲ ကျွန်တော် သောက်နေမိသည်။

ဗုက အမြည်းလုပ်ပေးနေကျ...

နေနီနီရော...

ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ထားခဲ့ရတာလဲ။

“နေနီနီ”

နေနီနီတစ်ယောက်ထဲ မီးဖိုခန်းမှာ ထိုင်နေမိသည်။

မင်း စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်အောင်နေပါတဲ့။

ရှင်ကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတာ...

ဒေါ်ယုနေ့ကိုပဲ အမြဲတမ်း ရှင်တမ်းတနေတာပဲ...

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိသည်။

“မမလေး...အစ်ကိုကြီးက မမလေးနာမည်ကို အော်နေမယ်”

“စောစောက သူတစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်ဆိုပြီး အော်ထုတ်တယ်”

“မမလေးလဲ ဝင့်ပဲနော်”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေကအစ ကျွန်မအပေါ် ချစ်ခင်အောင် ပြုံးစားစည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားမိသည်။

ကိုမင်းသတ္တိ...

ရှင့်အလှည့်တော့ တစ်နေ့နေ့ရောက်လာမှာပဲ...

ကျွန်မကို လျော့မတွက်နဲ့...

အဆိပ်ပြင်းတယ်...

ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို ရှင် နင်းချေဖျက်ဆီးခဲ့တာလေ။

“နေနီနီ”

သူ...

ကျွန်မအနားလို့ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်နှင့် ရောက်လာသည်။

“ကိုကို...ဘာဖြစ်လို့ မီးဖိုခန်းထဲအထိ လိုက်လာရတာလဲ။

နီ အခုပဲလာမလို့”

“နေနီ”

“ရှင်”

“မင်း...ငါ့အနားမှာ နေစမ်းပါ နေနီ”

“စောစောက နေနီလာတော့ ကိုကိုပဲ အနားမှာတစ်ယောက် မှနေတာ မကြိုက်ဘူးဆို”

“ကိုကိုစိတ်တွေ အရမ်းချောက်ချားနေတယ်၊ မင်း ရှိနေတော့ ယုကို သတိရတယ်...မင်း မရှိတော့ ကိုကိုအနားမှာ မင်းကို ရှိနေ စေချင်လာတယ်”

နေနီနီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ရှင် နှစ်သက်မြတ်နိုးလာရမယ်။ အဲဒီအချိန်ကို ကျွန်မ စောင့်မျှော်နေတာလေ...

“ကိုကို”

“ဟင်”

“စိတ်ပြေလက်ပျောက် အပြင်သွားကြရအောင်နော်”

ရှင် မသွားရဲမှန်းသိလို့ ကျွန်မ တမင်ခေါ်လိုက်တာပါပဲ ကိုမင်း သတ္တိ...

“မသွားဘူး...မင်းနဲ့ ကိုကို တွဲသွားရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့ နေနီ”

ရှင်ရုပ်ကြီးနဲ့...ကျွန်မလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တွဲ သွားရင် ကျွန်မကို အပြစ်ပြောကြဝေဖန်ကြမှာပါ။

ကျွန်မက ပိုကြောက်တယ်...

သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ကို အပိုင်ချိုင်လိုက်တယ်လို့ ထင်မှာပဲ။ ကျွန်မက ပိုတောင်မတွဲချင်ပါဘူး...

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပဲပြောပြောပေါ့...ကိုကို ဂရုစိုက်နေ လားဟင်”

ရှင်စိတ်တွေ ချောက်ချားနေပြီ၊ ကျွန်မ ပျော်လိုက်တာ။

ရှင်နှလုံးသားတွေထဲမှာ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေစေရမယ်။

“ကျွန်မ အပြင်ကို ခဏလောက်သွားချင်တယ်...တိုက်ကြီး ဆဲမှာပဲနေရတာ စိတ်ညစ်ညူးလာပြီ”

တမင်...

ခွင့်တောင်းတာ...

ရှင်...ကျွန်မကို သဝန်ကြောင်နေစေရမယ်လေ...

“မသွားရဘူး...မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှမသွားရဘူး၊

၁၅၅မော်နဲ့ မင်း သွားတွေ့မှာမဟုတ်လား”

“ကိုကိုမိန်းမဖြစ်နေပြီပဲ...နေနီ ဘယ်သူနဲ့မှ ပတ်သက်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ကိုကိုဆိုတဲ့ အသံတွေကို နှုတ်တွေမပြတ်တော့။

ကျွန်မ မေတ္တာကို ခံယူနေတာနော်။

အကောင်းမထင်နဲ့...

“နေနီ”

“ရှင်...ကိုကို”

“မင်း ဘယ်မှမသွားရဘူး...ကိုကိုအနားမှာပဲ နေစမ်းပ”

“မမယု ဓာတ်ပုံကြီးရှိနေတော့...နေနီလဲ စိတ်အိုက်တာ”

ကိုကို၊ စိတ်တွေ မလုံမလဲဖြစ်ရတယ်”

တမင် ထိုဓာတ်ပုံကြီးအား ဖြုတ်ပစ်စေရန်ပြောလိုက်မိသည်။

ရှင်စိတ်တွေ အမြဲတမ်း အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်စေရမယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဖြုတ်ပစ်ရမှာလဲ...နေနီနီ၊ ကိုကိုဇနီး...ယု ဓာတ်ပုံ

ကို ဘယ်တော့မှ မဖြုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် စိတ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

မဖြုတ်ဘူး...

ဘာဖြစ်လို့ဖြုတ်ရမှာလဲ...

“ကိုကို မဖြုတ်ချင်လဲ ဇွတ်အတင်း မဖြုတ်ခိုင်းပါဘူး။

စိတ်အိုက်တဲ့အကြောင်းပဲပြောတာပါ”

သူမ မျက်နှာလေးက မသာမယာဖြစ်သွား၍ ကျွန်တော် လှုပ်ရှားရှားတော့ ဖြစ်သွားမိသည်။

ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြင်နာစွာ ပြုစုနေသော မိနီ-

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဒေါ်ယုဇနအပေါ် ကိုကို အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးတယ် ဆိုရင် ကျွန်မကိုတော့ လက်မထပ်သင့်ဘူး”

“ငါ...ယုကိုချစ်တယ်၊ မင်းက ယုနဲ့တူနေတာပဲ၊ ယုအပေါ် တမ်းတလွမ်းရတာတွေ ပြေပျောက်သွားအောင် အစားထိုးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်...မပြေပျောက်ဘူး”

ကျွန်တော် ယုကို မချစ်ဘူးဆိုတာ အဖြစ်မခံနိုင်။

အသက်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပြသွားတဲ့ ယုပဲ။

ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေကို အသေခံပြီး ဖြည့်စွမ်းပေးသွားခဲ့သည်။

“မင်းကို လက်ထပ်ပြီးမှ...ယုကို ပိုပြီးသတိရနေမိတယ် တမ်းတလာရတယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့အချစ်တွေကို အစားထိုးလို့ မရဘူး ဆိုတာ ငါသိလာတယ်”

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

အမှန်တကယ်တော့...

ကောင်မလေးကို ချစ်မိသွားတာ ယုကို စိတ်မလုံတော့ဘူး။ ရင်သွေးမရအောင် တားဆီးလိုက်မိတာလည်း နောင်တရနေမိသည်။

ဒါပေမယ့်...

ယုကို မချစ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်...

အသိုင်းအဝိုင်းတွေ...

အပြစ်တင်ရှုံ့ချတာတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝမခံနိုင်ဘူး။

“ယုကလွဲပြီး ငါ့ဘယ်မိန်းမမှမချစ်ဘူး နေနီ”

ရှင် ရူးနေပြီပဲ...

သေသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှင်ချစ်ပြနေတော့ရော ဤအတွက် ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။

“သေဆုံးသွားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြနေတာ ကိုကို မှာနေပြီ”

“မမှားဘူး...ယုက အသက်ပေးပြီး ကိုကိုကို ချစ်ပြသွားတာပဲ”

“ဒေါ်ယုဇနက သိမှာမှမဟုတ်တော့တာပဲ ကိုကိုရဲ့”

“သိသိ မသိသိကွာ...ကိုကို့ဘဝမှာ ယုပဲရှိနေစေရမယ်”

“ကျွန်မ အပြင်သွားမယ် ကိုကို”

“မသွားရဘူး...မင်းကို လုံးဝ အပြင်ထွက်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

နေနီ”

“ကိုကို...ကျွန်မကို မတရားချုပ်ချယ်ထားတာပဲ”

“ချုပ်ချယ်ရမယ်...မင်းက ကိုကို့မိန်းမပဲ နေနီ”

“ရှင်မှမချစ်တာ”

ချစ်တယ်ဟု နေနီကို ပြောချင်ပေမယ့် မပြောဖြစ်။

ကျွန်တော် နှုတ်ဆွဲအနေမိသည်။

မင်းကိုချစ်တယ်...

ကိုကို့အသိစိတ်တွေက ဇွတ်အတင်းဖယ်ရှားပစ်နေမိသည်။

နေနီနီ...

မင်း ကိုကို့အနားမှာပဲနေပါ။

“ကျွန်မလို ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ထားပြီး...မချစ်ပဲနဲ့ လက်ထပ်ထားရပါတယ် ပြောပြီး တိုက်ထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားပါနဲ့”

“မရဘူး...မင်း ဘယ်မှမသွားရဘူး နေနီ”

ကျွန်တော် နေနီအား ရူးသွပ်စွာဖြင့် တားဆီးနေမိသည်။

ကောင်မလေးအပေါ် မတရားတာသိပေမယ့် အပြင်တွေ လျှောက်သွားနေတာတော့ လက်မခံနိုင်ပေ။

“ကျွန်မကို မချစ်ပဲနဲ့ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ ဘင်”

“မင်း...မင်း ကိုကို့အနားမှာ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် သိသွားနေမယ်ဆို”

“ဟင့်အင်း...မနေတော့ဘူး၊ နေနီ စိတ်ညစ်လို့သေတော့မယ်”

ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ထိုးနှက်ရမလဲဆိုတာ သည်းစနစ်မျိုးစုံ ဖန်တီးရမှာပဲ။

ရှင်ရဲ့စိတ်တွေ သောကတွေနဲ့ အမြဲတမ်း ဖုံးလွှမ်းနေစေရမယ်။

“ကျွန်မကို ဒီလောက်အထိ မချုပ်ချယ်ထားပါနဲ့”

ကောင်မလေးကို စိတ်မချ။

မင်းကို ချစ်တယ်ဟုလည်း ကျွန်တော် မပြောချင်ဘဲဖြစ်စေမိသည်။

ခက်နေ၏။

ကောင်မလေးဘက်ကြည့်တော့လည်း မှန်နေသည်။

ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့မိန်းကလေး။

တိုက်ကြီးထဲမှာ လှောင်ပိတ်ပြီး ဘယ်မှာနေချင်ပါ့မလဲ။

ကိုကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွာ...

ဒါပေမယ့်...

နေနီ့ကို စိတ်မချဘူး...

ချစ်သူဟောင်းနဲ့ မင်းတွေ့နေပြီလား နေနီ့နီ့...

“နေနီ့နီ့”

“နေနီ့သွားမှာပဲ...ကိုကိုတားလဲ နေနီ့ သွားမှာပဲ”

“မသွားဘူး...မင်း ဘယ်မှမသွားနဲ့ ကိုကိုအနားမှာပဲ နေစမ်းပါ”

“မနေဘူး...ကိုကိုအနားမှာ ကြာကြာနေရင် ကျွန်မ သေချာလိမ့်မယ်”

နေနီ့နီ့ ထွက်သွားဖို့ပြင်နေသဖြင့် ကျွန်တော် တားဆီးမိသည်။

လက်မခံပေ။

“ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေလို့ ကိုကိုပဲ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာပဲ မင်းစိတ်ချမ်းသာသလိုနေစေချင်တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ...ကိုကို...နေနီ့အနားမှာ နေရင် ကိုကိုပဲ စိတ်သောကရောက်ရမှာ”

“မသွားရဘူး နေနီ့...မင်း ကိုကိုအခန်းထဲမှာပဲနေရမယ်”

ကျွန်မကို သူ ဇွတ်အတင်းချုပ်ချယ်ထားလေ ကျွန်မဘက်က အသာစီးရလေပဲ။

အလုပ်သမား ကောင်မလေးတွေက ကျွန်မအား သနားနေမိသည်။

တမင်ဖန်တီးခဲ့တာပါ...

ကျွန်မကို လူတွေအားလုံး သနားနေစေရမယ်...

ရှင် မတရားလုပ်တာတွေ ပေါ်လွင်နေစေရမယ်...

“ကိုကို ကျွန်မကို မတရားမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မဘဝတွေကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ”

ကျွန်မ တောင်းဆိုမိသည်။

ကိုကိုကတော့ ကျွန်မကို ပြုံးကြောင်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေမိ၏။

“အပြစ်မရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့”

ကိုကိုရဲ့ အထိတ်တလန့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကို မချစ်ဘူးလို့ ပြောနေတာတွေ ကျွန်မ လုံးဝ မကြားချင်ဘူး”

ကျွန်မဘဝတွေကို ပေးထားလိုက်ရတဲ့အတွက် ရှင့်ဘဝတွေကိုလည်း ပြန်၍ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ် ကိုမင်းသတ္တိ။
စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါးနေမိတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

“မမလေးကို...သနားလိုက်တာ”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး လှလှက ပြောနေသည်။

“ကိုကိုက သစ္စာတရားကြီးမားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့လဲ ဒီလောက်တော့ ခံစားနေရမှာပေါ့”

ကျွန်မ ကိုကိုဘက်ကနေလိုက်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

ကိုမင်းသတ္တိအပေါ် ကျွန်မ အကောင်းတွေပဲ ပြောနေမိ၏။

“နေနီက ကိုကိုကို အရင်ကမချစ်ပေမယ့် လက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်ဆင်ယောက်ျားဖြစ်လာတဲ့အခါ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အားကိုးမခင်လာမိတာပေါ့”

“ကျွန်မတို့လဲ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်...အစ်ကိုလေးအပေါ်
မလေး ဒီလောက်အထိ အနစ်နာခံပြုစုနေတာ”

“မမလေးကတော့ ယောက်ျားအပေါ် မလေးမစား မဆက်
ဆံပါဘူး...အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို့ပဲချစ်တယ်”

ကျွန်မ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို သင်ကြားလေ့ကျင့်နေမိသည်။
ကိုကို စားဖို့အတွက် အစားအသောက်ချက်ပြုတ်နည်းတွေ သင်
နေ၏။

“လှလှ”

“ရှင်...မမလေး”

“ညည်းကို မမလေး အဝတ်အစားဟောင်းတွေ ပေးရဦးမယ်၊
အဟောင်းသာပြောတာ အသစ်နီးပါးပါပဲနော်”

ကျွန်မမှာ စကဒ်အဟောင်းတွေ သိမ်းထားတာရှိသည်။
လှလှကငယ်တော့ စကဒ်တွေ ဂါခန့်တွေပေးတော့ သဘောကျ
ကျေနပ်နေ၏။

အိမ်ဖော်တွေအားလုံး ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေပေးသည်။
အစားအသောက်တွေကအစ ကျွန်မနှင့် တန်းတူစားစေ၏။

ကျွန်မက အမျိုးသိပ်မရှိတော့ ဘယ်သူပဲတွေတွေ ခင်မင်တယ်
ကျွန်မ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုအောက်မှာ အလုပ်သမားတွေ အားလုံး
ရှိနေကြသည်။

အဓိက...

ကျွန်မကို သနားစေရမယ်...

ကိုမင်းသတ္တိ နှိပ်စက်နေတာတွေ အားလုံးသိစေရမယ်။

“ကိုကိုက ပုစွန်ချိုချင်ကြိုက်တယ်...ဂဏန်းလက်မကြော်
ဒြိုက်တယ်...ကျွန်မကတော့ မယုဇန လက်ရာမီအောင် ကြိုးစား
မရတယ်”

မမယုဇနဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် ထား
ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိစေရ။

ကိုမင်းသတ္တိအတွက်လည်း လိုလေသေးမရှိ ပြုစုယုယုသည်။
ဘာလိုသေးလဲ...

ကျွန်မ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မတရားအနိုင်ကျင့်မှုတွေကို ကျွန်မ
အဝနှင့် ပေးဆပ်ပြီး ခံစားခဲ့ရသည်။

နာကြည်းစိတ်တွေက ကျွန်မ နှလုံးသားတွေထဲမှာ အဆောက်
အုံကြီးမားစွာ ဆောက်တည်သွားပြီဖြစ်၏။

ရှင်သေမှ...

လူလောကကြီးထဲမှ ကိုမင်းသတ္တိ မရှိမှ...

ကျွန်မကိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိတ်သဘောထား ပြုစင်

နီးကလေးအဖြစ်ပဲ မြင်တွေ့နေစေရမည်။

“ကိုကို”

အရက်မူးနေတဲ့ ကိုမင်းသတ္တိကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်မိသည်။

ဇက်ကျိုးကျနေ၏။

ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ ပိုဆိုးနေသည်တဲ့...

ရှင်မှာ အချစ်မှမရှိတာပဲ...

ဒေါ်ယုဇနကိုပဲ ရှင်ချစ်နေတာမဟုတ်လား...

ကျွန်မကိုတော့ အစားထိုးတာတဲ့...

သူမ ပြုံးပစ်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်ယုဇန...

ရှင်ကို သစ္စာရှိပြန်တယ်...

ကိုမင်းသတ္တိကို ရှင်လာပြီး ပြုစုယုယမှုတွေ လာလုပ်ပါဦး...

နေနီက ယုနဲ့တူလိုတဲ့...

ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...

ကိုမင်းသတ္တိ အရက်တွေအမူးလွန်းပြီး အိပ်စက်နေသည်။

ကျွန်မ အခွင့်အရေးပဲ...

သတ္တိတော့ မရှိပေ။

ရှင်အကုသိုလ်နဲ့ လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားစေရ

မယ်။

“ကိုကို”

“အင်း”

“ခုတင်ပေါ်မှာပြောင်းပြီ အိပ်ပါနော်”

ကျွန်မ...

သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ပြနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။

နှိုးမရ...

ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ...

“လှလှရေ”

“ရှင်...မမလေး”

“ဒီမှာလာပါဦး၊ နင်တို့အစ်ကိုလေးကို ခုတင်ပေါ်တင်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး လှလှတစ်ယောက် ကျွန်မတို့ အိပ်ခန်း

ဝင်လာသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ...အစ်ကိုလေးကြည့်ရတာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတော့

ပဲ...အရင်က စည်းစနစ်သိပ်ကြီးတာ”

“မမလေးကို သူပဲ ဇွတ်အတင်းလက်ထပ်ခဲ့တာ၊ နေနီဘက်က

ပြေးယောင်းသွေးဆောင်ခဲ့တာ တစ်ခုမှမရှိပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်မတို့ သိပါတယ်”

အရေးကြီးတာက...

ကျွန်မကို ပတ်ဝန်းကျင်က သနားနေဖို့ပဲ။

“ကဲပါ...အိပ်ရာပေါ်တင်ကြရအောင်နော်”

လှလှ အကူအညီဖြင့် ကိုမင်းသတ္တိအား အပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကလေး...တကယ့်ကို သနားစရာကောင်းတယ် လှလှရယ်၊ ချစ်စနိုးအပေါ် သိပ်ပြီး သစ္စာတရားကြီးတာပဲ”

“ကျွန်မတို့က...မမလေးကိုတောင် ပိုပြီးသနားနေတာ သိလား အစ်ကိုလေး နှိပ်စက်သမျှ ခံနေရတယ်”

ဖြစ်ရမယ်...

ဒီအတိုင်းပဲလေ...

ကျွန်မက ဒဏ်ခံနေရတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သိစေရမယ်

“ကျေးဇူးပဲနော် လှလှ”

“ရပါတယ်...မမလေးလို ချောချောလှလှ မိန်းကလေးထက်ပိုတယ် အစ်ကိုလေးထက်ချောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရနိုင်တာ”

“တော်ပါတော့...မမလေးကတော့ အစ်ကိုလေး တစ်ယောက်ထဲအပေါ်မှာပဲ သစ္စာရှိရှိချစ်တော့မယ်”

“မမလေးရယ်”

လှလှကတော့ အရမ်းကို သနားနေဟော့သည်။

“မမလေးလဲ ဝင်ပဲနော်...အရမ်းချောတဲ့ မမလေးအတွက် အစ်ကိုလေးနဲ့မှ ဆုံရတယ်လို့”

ကျွန်မ ကံဆိုးတာတော့အမှန်ပဲ...

မောင်...

ကျွန်မနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်...

ငယ်ရွယ်နုပျိုလန်းဆန်းတဲ့ မောင်အချစ်တွေကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မယ်အချိန်မှ သူက ဝင်ဖျက်သည်။

ကျွန်မ နှလုံးသားတွေ အေးစက်နေ၏။

နာကျင်နေသည်။

“ကိုကို ဘယ်လောက်ပဲ အနိုင်ကျင့်ပါစေ...ကျွန်မကို ချစ်လှာမယ့်တစ်နေ့ကို စောင့်နေမှာပါ”

ကျွန်မအသံတွေက ကြေကွဲနေသည်။

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်ဝိုင်းလာ၏။

“ကိုကိုကို...နေနီ ချစ်ပါတယ်”

ကျွန်မ ဟန်ဆောင်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပေမယ့် လှလှက ယုံနေသည်။

အဓိကကတော့...

ဒီတိုက်ခန်းမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး ကျွန်မအပေါ် ယုံကြည်နေဖို့ပဲ။

ကြင်နာနေဖို့ပဲ...

သနားနေဖို့ပဲ...

“လှလှလဲ သွားတော့...တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းပါတယ်”

လှလှကိုလည်း ကြင်နာဂရုဏာသက်ဟန်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ လူတွေအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တတ်တဲ့

အကျင့်တွေ မရှိတာတော့အမှန်ပဲဖြစ်၏။

ခင်မင်စိတ်ရှိသည်။

အေးချမ်းစွာနေတတ်တဲ့ ကျွန်မ...

ရှင့်ကြောင့်ပဲ...

ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို ရှင်ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ခိုက်တာပဲ မဟုတ်

လား။

သူက အမူးလွန်နေသည်။

နေ့နေ့ညည...

ဒေါ်ယုနေကိုပဲ တမ်းတနေတတ်သည်။

ကျွန်မနှလုံးသားတွေ ဘယ်လောက်အထိ ကြေကွဲနေမလဲ...

ရှင်စဉ်းစားမိရဲ့လား...

ကျွန်မ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

မောင့်ကို သတိရလာမိ၏။

နောက်တစ်ယောက်နဲ့များ မောင် တွဲနေပြီလား။

ကျွန်မကို မေ့သွားပြီလားဟင်။

ခုံညားချောမောတဲ့ မောင့်အတွက် မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းနေမှာပါ။

“နေနီက မောင့်ကိုမှ မစောင့်နိုင်တာ...မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ မောင့်မှာ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးတာတော့ သေချာတယ်”

မောင့်ကို ကျွန်မ စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

မနာကြည်းနိုင်...

ကျွန်မမှ အချိန်မပေးနိုင်တာပဲ။

ရှင်က ချက်ချင်းကြီးလက်ထပ်ယူပစ်လိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်နေချိန်တွင် ဒေါက်တာနှင့်သူမာ ရောက်လာသည်။

“သတ္တိရော”

“အိပ်နေတယ်”

“နေနီနီ”

“ရှင်”

“ထိုင်ပါဦး”

ဒေါက်တာနှင့်သူမာက ကျွန်မကို နှိမ်ချဆက်ဆံချင်တဲ့သဘော နှင့် ပြုမူပြောဆိုနေတတ်သည်။

ကိုမင်းသတ္တိရဲ့ ဇနီးမယားအဖြစ် လေးစားမှုမရှိ။

“ညည်းကို...သတ္တိက နိုက်ကလပ်တစ်ခုမှာတွေ့တာဆို”

“ကျွန်မ...”

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား နေနီ”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်မ အရွဲတိုက်ပြီး ဟုတ်တယ်ဟု ဖြေပစ်လိုက်သည်။

အမှန်တော့...

နိုက်ကလပ်ကို မောင် ဇွတ်အတင်းခေါ်သွား၍ ကျွန်မ လိုက်သွားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ကိုကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်မကို ရှင်က ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်အမြင်သေးအောင် ရှင်ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား။

ဒေါ်နှင်းသူမာ အကြည့်တွေက ကျွန်မအား အထင်သေးလွန်းနေသည်။

“မမ ကြည့်ရသလောက်...သတ္တိက ညီမလေးကို သိပ်မချစ်သလိုပဲ...စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရတယ်နော်”

ရှင်ပြောချင်တာကို ကျွန်မ သိပါတယ် ဒေါက်တာ...

ရုပ်လေးဗန်းပြပြီး မင်းသတ္တိကို မြူဆွယ်တယ်လို့ထင်တာဟုတ်လား။

ကိုမင်းသတ္တိကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို မချစ်ဘူးဟု ပြောနေတာပဲ။

ကျွန်မဘက်က မြူဆွယ်ဖြားယောင်းတာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။

“သတ္တိက ယုကို သိပ်ချစ်တယ်...ချစ်သူရည်းစားဘဝထဲက ခံနေတာ တို့အသိဆုံးပဲ နေနီနီ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ညည်းလေးကို ရုတ်တရက်လက်ထပ်လိုက်တာ အံ့ဩစရာ”

”

ညဘက်ကြီး ကျွန်မထံရောက်လာပြီး ကိုကိုထံတွင် တောင်းဆိုသည်။

ဒါပဲ...

ကျွန်မ ငြင်းဆန်သည်။

မောင့်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ကျွန်မ ကြံစည်ခဲ့ဖူး၏။

ကိုမင်းသတ္တိကို လုံးဝမစည်းရုံးခဲ့မိပေ။

“ညည်းအစ်ကိုကလဲ လောင်းကစားဝိုင်းတွေမှာ အမြဲရှုံးနေတာပဲဆို”

“ဒါတွေက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေပါ မမ”

ကိုမင်းသတ္တိကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို အထင်သေးစရာအကြောင်း အချက်တွေ ပြောပြလိုက်၍ဖြစ်မည်။

ရှင်ဘက်က အကောင်းဖြစ်အောင် ရှင်လုပ်တာပဲ။

“သတ္တိကို ညည်းဘာသဘောနဲ့ လက်ထပ်တာလဲ”

ကျွန်မ ဒေါသတွေကို မျှီသိပ်ထားလိုက်ရသည်။

“ကိုကိုက ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုတာပါ”

“ညည်းက ယုနဲ့ တူနေတာပဲ...သတ္တိ ကြည့်ရတာ စိတ်တွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပုံပဲ”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သူ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင်...ညည်း ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါ”

ကျွန်မက ပေါင်းချင်နေသည်ဟုများ ဒေါ်နှင်းသူမက ထင်နေသည်။

“ကိုကိုဆန္ဒအတိုင်း...ကျွန်မ အားလုံးလုပ်ပေးပါ့မယ်”

“သတ္တိက...မင်းကို မနစ်နာအောင်လုပ်ပေးမှာပါ”

ကျွန်မ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်နေမိသည်။

ရှင်က ကွာရှင်းပေးမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ကျေနပ်စွာဖြင့် လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးလိုက်မှာပါပဲ။

“ကိုမင်းသတ္တိကိုပြောပါ...ကျွန်မအတွက် ဘာမှအားနာစရာ မှမလိုတာပဲ”

“တကယ်လား နေနီနီ”

“တကယ်ပါ မမ”

“ကောင်းပြီလေ”

မမက သတ္တိတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိတ်ပူတာတဲ့။

“မင်းကို လက်ထပ်ပြီးမှ နောင်တတွေရနေတယ်...အခုပဲ

ကြည့်လေ...သတ္တိ အရက်တွေ လျှောက်သောက်နေတယ်။ အရင်က လောက်အထိ မသောက်ပါဘူး”

ကျွန်မကို...ရှင် လက်ထပ်လို့ နောင်တတွေရနေတာလား။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ရှင်...ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။

ရှင်ဇနီးမယားဆိုပြီး ကျွန်မကိုလည်း ပွဲမထုတ်ရဲဘူး။

“သတ္တိဘက်က ဆန္ဒရှိနေရင် မင်းတကယ်ပဲ ကွာရှင်းပေးမှာ

လား နေနီနီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းက မဆိုးပါဘူး”

“ရှင်”

“ငွေကြေးဥစ္စာတွေကို မမက်မောဘူးလို့ထင်တယ်”

“ကျွန်မ...ကိုကိုထက်သာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်

ဘာ တွေ့နိုင်ပါသေးတယ်”

“ညည်းချစ်သူက...ညည်းကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းပယ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ရှင်”

ကျွန်မ အထိတ်တလန့်နှင့် ဒေါက်တာနှင့်သူမာကို ကြည့်မိ သည်။

“ကိုကိုပြောတာလား”

“သတ္တိက ညည်းအကြောင်းတွေ ဘာမှမေးလို့မရပါဘူး နေနီ၊ မမ အပြင်ကနေ သိတာလေ”

ကျွန်မ ဘာမှပြောချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ မရှိတော့ပေ။

ကိုမင်းသတ္တိနှင့် လက်ထပ်ခြင်းသည် ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ရော စိတ်နှလုံးတွေပါ ကျဆုံးခြင်းပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

“သတ္တိ...တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှ မမ စိတ်ပူတယ်”

ဒေါ်နှင့်သူမာကရော ကိုမင်းသတ္တိအပေါ် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာနှင့် ပတ်သက်နေချင်ပုံပင်။

“မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နုနုနယ်နယ်လေးနဲ့ ယောက်ျား မရှားပါဘူးကွယ်”

ကျွန်မ ဆတ်ခနဲထပြီး ဒေါ်နှင့်သူမာအနားမှ ထလာခဲ့မိသည်။

ရှက်စိတ်တွေကြောင့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီး သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာပြီလားဟုပင် ထင်မိလာ၏။

“နေနီနီ”

ကျွန်မ လှည့်မကြည့်တော့။

“မင်း ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးလဲဆိုတာ မမသိပါတယ်”

ရှင်ကြီးက ကျွန်မအကြောင်းတွေ တလွဲတွေ သိနေမှာပါ။ ဘာသိတာလဲ...

ကိုမင်းသတ္တိကပဲ ကျွန်မကို ဇွတ်အတင်းလက်ထပ်လိုက်တာ

...

ငြင်းဆန်ဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘူး...

ချက်ချင်းကြီးပဲ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ...

ဒေါ်နှင့်သူမာနှင့် အဝေးဆုံးမှာ ကျွန်မ နေလိုက်မိသည်။

အခန်း (၁၂)

“သတ္တိ”

“ဟင်”

“ရှင်ဘဝကို ဒီလောက်အထိ မဖျက်ဆီးပစ်သင့်ဘူး”

ကျွန်တော် များသွားသည်။

စိတ်တွေညစ်ထွေးလာ၍ အလွန်အကျွံသောက်မိခြင်းဖြစ်စေ

ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် ချစ်မိသွားတာကိုပဲ ကျွန်တော်

ကို ကျွန်တော် အားမလိုအားမရဖြစ်နေရသည်။

မဖြစ်သင့်ဟု ထင်မိ၏။

ယုကိုပဲ ချစ်နေရမည်ဖြစ်သည်။

“ရှင်...စိတ်ညစ်နေလား”

“အင်း”

“နေနီနီကြောင့်လား”

ကျွန်တော် မဖြေချင်။

နှင်းသူမာကိုယ်တိုင်က နေနီနီနဲ့ လက်ထပ်တာ သဘောမကျ။

ကန့်ကွက်နေသည်။

ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့အထဲမှာ နှင်းသူမာလည်း ပါနေ
၏။

“ပြောလေ...သတ္တိ”

“ယုကြောင့်ပဲ”

“ယုကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီကောင်မလေးနဲ့ဆက်ပြီး မပေါင်း
သင့်တော့ဘူးထင်တယ် သတ္တိ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် မကြားချင်ဆုံးစကားတွေသာဖြစ်သည်။

နေနီနီကို ချစ်မိသွားပြီ။

ယု ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတဲ့ အသိတွေကိုလည်း ကျွန်တော်
သက်ခံလာနိုင်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ ရင်မဆိုင်နိုင်တာပဲဖြစ်၏။

“နာမည်က သတ္တိဆိုပြီး...ရှင် ပျော့ညံ့တယ်”

နှင်းသူမာကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မှာကို ကြောက်နေတတ်သည်။

ကျွန်တော် မှားတာပဲ။

နေနီနီနှင့် နှင်းသူမာကို ပတ်သက်ခွင့်ပြုခဲ့မိသည်။

တွေ့ဆုံအောင် ဖန်တီးခဲ့မိ၏။

အမှားကြီးမှားတာပဲ။

နှင်းသူမာ ပြောသလို ကျွန်တော်မှာ သတ္တိတွေမရှိဘူး။

ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် ဇွတ်အတင်း လက်ထပ်ခဲ့မိတာပါ။

“သတ္တိ”

“ဟင်”

“နေနီနီက ရှင်ဆန္ဒရှိနေမယ်ဆိုရင် ကွာရှင်းပြတ်စဲပေးပါမယ်တဲ့။”

“ဘာ”

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်နှင့် နှင်းသူမာကို ကြည့်မိသည်။

“ကွာလိုက်ပါ သတ္တိ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...နှင်းသူမာ”

“ရှင်...ဒီလောက်အထိ စိတ်သောကတွေ ခံစားနေရတာလဲ၊ ဘဝကိုနှစ်ပြီး ဒီကောင်မလေးနဲ့အတူနေမှာလား”

“ကိုယ်...”

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

နေနီနီကို ယုနှင့် တူလွန်း၍ ကျွန်တော် လက်ထပ်ခဲ့တာအမှန်ပဲ။

ဒါပေမယ့်...

သံယောဇဉ် တွယ်ငြိမိသွားရတော့သည်။

ယု ဓာတ်ပုံကြီးကို နေနီနီက ချိတ်ထားတာ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရတယ်ဟု ပြောလာတော့၏။

ဖြုတ်သင့်တယ်...

ကျွန်တော် ကောင်မလေးစိတ်တွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်ဘူးဟု ထင်မိလာသည်။

ယုက သေဆုံးသွားပြီပဲ...

အချစ်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ သက်သေပြနေမိသည်။

“ယုကို မေ့ပစ်လို့မရပဲနဲ့...ရှင် ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေရင် စိတ်သောကတွေရောက်ရမှာပဲ”

“နှင်းသူမာ”

“ပြော”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်...ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စထဲ ဝင်
ပေါ့ပါနဲ့”

“ရှင်...ဒီလိုကြီးဖြစ်နေတာ နှင်း မကြည့်ရက်ဘူး”

ကျွန်တော် ခံစားနေရတာ...

ကောင်မလေးကို ချစ်မိနေတဲ့အဖြစ်တွေကို ဝန်မခံရဲဘဲ သတ္တိ
ကြောင်နေမိ၍ဖြစ်သည်။

ယုနှင့် ပတ်သက်သော အငွေအသက်တွေကို မဖျောက်ဖျက်
နိုင်။

နေနီနီက သဘောမကျ...

စိတ်ချောက်ချားသည်တဲ့...

ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေထဲတွင် ယုသာ ရှိနေဆဲပင်။

“ကောင်မလေးကို ရှင်...ညည်းပန်းနှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေမယ်
လေ”

“ကိုယ် ဆင်ခြင်မယ်”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တာ
ရှင် မှားတယ်”

နှင်းသူမာတို့လို ဂုဏ်သရေရှိမိန်းမတွေ ကျွန်တော့်အနားမှာ
မြောက်မြားစွာ ရှိနေခဲ့သည်။

ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားခဲ့။

နေနီနီကို တွေ့မှ။

“နေနီနီကို...မင်းဘာတွေသွားပြောလဲ”

“ရှင်ကို ကွာပေးလိုက်ဖို့အကြောင်းတွေလေ”

“နေနီနီက ဘာပြောလဲ နှင်းသူမာ”

“ရှင်ဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်တဲ့”

နေနီနီရယ်...

မင်းက ကိုကိုကို မချစ်ဘူးဆိုတာ သိထားပြီးသားပါကွာ...
နှင်းသူမာတို့ရှေ့မှာ မင်းကိုချစ်ပါတယ်လို့ ကိုကို မပြောရဲခဲ့

ဘူး။

ဝန်မခံနိုင်ဘူး...

ယုအပေါ် ရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့ ဝေဖန်ပြောဆိုမှုတွေကို
ကျွန်တော် ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။

“ဒီကောင်မလေးကြောင့်...ရှင် စိတ်ညစ်နေတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ရင်ဆိုင်ရဲလို့လား သတ္တိ”

မင်း ပြန်ပါတော့...နှင်းသူမာဟု ကျွန်တော် ပြောပစ်လိုက်
ချင်မိသည်။

လူတွေနှင့် ရင်မဆိုင်လို့တော့။

“ရှင်...ဒီအတိုင်းပဲ အရက်သမားကြီးဘဝနဲ့ နေတော့မှာလား
သတ္တိ”

ကျွန်တော် တွေဝေစွာဖြင့် နှင်းသူမာကို ကြည့်နေမိသည်။

“နေနီနီကို ရှင် ကွာရှင်းလိုက်သင့်တယ်... နှင်ကောင်မလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်လျှောက်လုံး ရှင် စိတ်သောကရောက်ရလိမ့်မယ် သတ္တိ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံနေ၏။

“ရှင်... အရက်နာကျနေပြီ သတ္တိ... နှင်း ဆေးတိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ကိုယ်... ခေါင်းကိုက်နေတယ်၊ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးပြီး ဘာလည်း ဖြစ်နေမှန်းမသိတော့ဘူး”

“နှင်း စစ်ဆေးကြည့်မယ်လေ သတ္တိ”

“မလိုပါဘူး... ကိုယ့်မှာ ဆေးသောက်တဲ့ အလေ့အကျင့် မထားဘူးလေ”

“အဲဒီအကျင့်တွေကို ယုက မကြိုက်တာပဲ”

နှင်းသူမာက ယုမရှိတဲ့နောက်ပိုင်း ဂရုစိုက်တတ်သည်။ ပြုစုပေးခဲ့၏။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေထဲမှာ မိန်းကလေးတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မလှုပ်ရှားခဲ့။

နေနီနီကို တွေ့လိုက်မှ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာ ရသည်။

ကျွန်တော့်ဘက်မှ ဇွတ်တရွတ်ပင် အကျပ်ကိုင်လက်ထပ်ခဲ့၏။ အမှန်တရားတွေကို ကျွန်တော် ဝန်မခံရဲ။ ဖုံးကွယ်ထားလိုက် သည်။

“ရှင်... သံပရာရည်သောက်မလား... သတ္တိ၊ ချဉ်ချဉ်လေး... ဘုရားပေးနေကျပဲ”

“နေပါစေ”

“ဘယ်ကလာနေရမှာလဲ... ရှင့်မျက်နှာကြီးပေါ်မှာ ခံစားနေတဲ့ဝေဒနာတွေက ထင်ရှားနေတယ်နော်”

နှင်းသူမာက အထဲဝင်သွားပြီး သံပရာရည်ဖျော်နေသည်။ နေနီနီရော...

မင်း အခန်းထဲမှာမဟုတ်လား...

နှင်းသူမာ ဖျော်တဲ့ သံပရာရည်ကို မသောက်ချင်ဘူးကွာ... မင်း အပြုအစုတွေပဲ ခံယူချင်တာ...

ယု သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ နှင်းသူမာကိုလည်း မတားချင်။ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ခဏကြာတော့...

နှင်းသူမာ ပြန်ရောက်လာပြီး သံပရာရည်ဖျော်လာခဲ့သည်။

“ရှင် သောက်တတ်တဲ့အရသာကို ကျွန်မသိတယ်...ယု ရင် ကျွန်မ အမြဲတမ်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ မြည်းကြည့်တတ်တယ် သတ္တိ”

ကျွန်တော် အသက်မဲ့စွာ သံပရာရည်ကို သောက်မိသည်။

“ယုကိုယ်စား နှင်းသူမာ ပြုစုပေးတာပဲ...နေနီနီက ဘာလည်မှာလဲ သတ္တိ”

ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်တွေက နေနီနီအပေါ် အနိုင်ကျင့်ရာ ခေတ်နေသည်။

အကြင်နာတွေ ကင်းမဲ့ခဲ့၏။

နှင်းသူမာရှေ့မှာ အထင်သေးစရာအဖြစ်မျိုး ရောက်နေခဲ့။ ကျွန်တော် သိနေသည်။

သတ္တိ မရှိတာ...

ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်တာ မဖြစ်စေချင်ဘူး။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေနီနီကို ပွဲမထုတ်ရဲခဲ့။

အခုလည်း...

နှင်းသူမာရဲ့ ပြုစုနေမှုကို ကျွန်တော် ခံယူနေမိသည်။

နေနီနီ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ...

ကျွန်တော့်စိတ်တွေက နေနီနီထံတွင်ပဲ ရောက်နေသည်။

မင်း ကြေကွဲနေမလား...

နေနီနီဆန္ဒတွေကို ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်စွမ်းပေးနေမိသည်။

အခန်း (၁၃)

“ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ ကိုကို”

“ဘာပြောတယ် နေနီ”

“ကျွန်မကြောင့်...ကိုကို စိတ်သောကတွေ အကြီးအကျယ် ရောက်နေရတာမဟုတ်လား”

“အဲဒါ...”

ကျွန်မရဲ့ ထိုးနှက်ချက်တစ်ခုပါပဲ။

ရှင်...ကျွန်မကို မကွာချင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိနေတာပဲ။

“ဒေါ်နှင်းသူမာကလဲ...ကျွန်မကြောင့် ကိုကို စိတ်ညစ်တာတဲ့”

မဟုတ်ပါဘူး နေနီရယ်ဟု...ကိုယ် ပြောရန် ဝန်လေးနေမိသည်။

ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်အရ ကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အပေါ်စီးကပဲ ဆက်ဆံပြောဆိုချင်၏။

ယုနှင့်တူ၍ လက်ထပ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်စေလိုသည်။

ငယ်ရွယ်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တာမျိုး ရှက်နေမိ၏။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာငေးနေတာလဲ၊ နေနီကြောင့် ကိုကို့ဘဝ...နစ်မွန်းနေတာမျိုး မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

ကျွန်မအသံလေးတွေက ချိုအံ့ငြင်သာနူးညံ့နေသည်။

အကြည့်တွေက ရီဝေနေ၏။

“ကျွန်မ ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး...ကိုကို့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုလဲ မမက်ဘူး”

နေနီ့ကို ရှင် အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ...

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ နေနီနီ...မင်းမှာ အားကိုးအားထားရာ ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲရှိတာ မဟုတ်လား”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုကို...နေနီ့.ဘဝကို နေနီ့ ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်”

ရှင်ဘက်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိသားပဲ။

ကျွန်မကို မချစ်ဘူးတဲ့...

ယုနဲ့တူလို့ လက်ထပ်တာတဲ့...

ကျွန်မနဲ့တွဲပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့ယောက်ျားပဲ။

ရှင် .ခံစားစေရမယ်...

တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီးခံစားစမ်း...

“ကျွန်မ...ဒီမှာနေရတာ စိတ်တွေကျည်းကျပ်လိုက်တာ ကိုကို”

ကျွန်တော် စိတ်မသက်မသာစွာဖြင့် သောကတွေ ဖြစ်နေရသည်။

နေနီ့နီရယ်...

မင်းဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။

ကိုကို...မင်းကို ချစ်နေမိပြီ။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာပဲ ပြောဖြစ်နေမိသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ”

“ဘာပြောတယ် နေနီ”

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်နှင့် နေနီ့ကို ကြည့်မိ၏။

“ဒေါ်နှင်းသူမက ကျွန်မကြောင့် ကိုကို စိတ်သောကတွေ

ကားနေရတယ်တဲ့...ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းလိုက်မှ ကိုကိုစိတ်

ကျ သက်သာရာရမှာပါ”

ကျွန်တော့်ဘက်က လက်မခံနိုင်သောအချက်ဖြစ်နေသည်။

နေနီ့ကို မချစ်ပေမယ့် သံယောဇဉ်ကြီးမားရသည်။

ကျွန်တော် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ညီမလေး...

သူငယ်ချင်းကလည်း မြန်မာပြည်မှာမရှိတော့။

“မင်း...ဒီကနေ ထွက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး နေနီ့နီ...ကိုကိုမှာ ကံဝန်ရှိတယ်”

နေနီင်းမှ မရှိတာ...

“မင်းကို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ဘူး”

“ကိုကို အရက်သောက်တာ နေနီ စိတ်ညစ်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောမလဲ...ကိုကိုလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နေနီနီ

မြို့ဆွယ်ပြီး လက်ထပ်တာလို့ မထင်ပေဘူးလား”

ကျွန်တော် တွေဝေငေးငိုင်စွာဖြင့် အကြည့်တွေကို လွှဲထားမိ

သည်။

“ဒါယုဇနကို တစ်ချိန်လုံး တမ်းတနေတာလဲ...နေနီ စိတ်
ညစ်တယ် ကိုကို...ကိုကိုက ကျွန်မယောက်ျားပဲ”

ကျွန်မရဲ့ အဆိပ်လူးထားသောမြားတွေ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း
သူနှလုံးသားတွေထဲသို့ စူးနစ်စွာ စိုက်ဝင်သွားသည်။

“ကျွန်မယောက်ျားက တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်း
တတ ဖြစ်နေတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

သူ့မျက်နှာက အိုမင်းရင့်ရော်ကာ ညှိုးမှိုင်းနေသည်။
ကျွန်မအတွက် ရှင်လည်းခံစားရလိမ့်မယ် ကိုမင်းသတ္တိ။
ရှင်တစ်ယောက်တည်း နှလုံးသားမဲ့တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။

“ကိုကိုနီးဓာတ်ပုံကြီးတွေ ကြည့်ပြီးတော့လဲ ကျွန်မ စိတ်တွေ
ချောက်ချားနေမိသလိုပဲ”

ကျွန်မ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပစ်လွှတ်နေမိတော့သည်။

“ကိုကို...ကိုယ်ချင်းစာပါဦး၊ နေနီကို ရှင်ပဲ အတင်းအကျပ်
ယူခဲ့တာပဲ”

“တော်ပါတော့...နေနီ”

“မတော်နိုင်ဘူး”

“ကိုကို...စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါရစေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေပါရစေ”

“နေနီ”

“ကိုကိုဘက်က ချုပ်ချယ်ထားမယ်ဆိုရင်တော့ နေနီ ဇွတ်
ထွက်သွားရမှာပဲ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နေနီနီးအား ကြည့်နေမိ
သည်။

နေနီနီ ပြောတာ အမှန်တွေဖြစ်နေ၍ တုံ့ပြန်ရန် ခက်နေ၏။

“ကိုကို ဆက်မကြားချင်တော့ဘူး နေနီနီ...မင်း ဖြစ်ချင်တာ
တွေအားလုံး ကိုကိုလိုက်လျောပါ့မယ်”

“ကိုကိုက နေနီကို ကွာရှင်းပေးမှာလား”

ကျွန်မ အားရဝမ်းသာ မေးပစ်လိုက်မိသည်။

“ကွာမပေးနိုင်ဘူး”

“နေနီတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်မှာစိုးလို့လား၊ မပူ
ပါနဲ့ ကိုကို...နေနီ နေတတ်တယ်...ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုသာခါယမ်းပြလိုက်မိသည်။

“အချစ်မရှိတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်သောက
တွေနဲ့ ရှေ့ဆက်သွားမလား ကိုကို”

သိသိကြီးနှင့် သူ့စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေရန် ပြောနေ
မိတော့သည်။

ရှင်ဆီက မင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား ထွက်မလာဘူးမဟုတ်

ထား။

သတ္တိကြောင်နေတာ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားပြီးမှ ရှင်ဂုဏ် သိက္ခာတွေအတွက် ထိန်းချုပ်နေတာပဲ။

နေနီနီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဘက်က နစ်နာမှုတွေ ထည့်မစဉ်းစား ပေးခဲ့ဘူး။

ရင်ထဲမှာ နာကြည်းနေမိသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ အပြုံးတွေနှင့် ချိုအိနေသည်။

အချိုသတ်ထားလိုက်၏။

ကိုကိုဟု ခေါ်နေမိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ခါးသည်းစွာ မှန်းတီးမှုတွေပဲ ရှိနေသည်။

“နေနီ”

“ပြောပါ ကိုကို”

“နေနီနီကို ကွာပေးပါ”

“ကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူး နေနီ...ကိုကိုဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ပါမယ်”

“ကျွန်မ တောင်းဆိုတဲ့အချက်တွေကို ဖြည့်စွမ်းဆောင်ရွက် ပေးမှ ကိုကိုအနားမှ နေနီ နေမယ်”

“ဘာအချက်တွေလဲ နေနီ”

ကျွန်တော် ရင်ထိတ်စွာဖြင့် နေနီနီကို မေးမိသည်။

“တစ်အချက်...ကိုကို အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်တာ ကို လျှော့ပါ”

“အင်း”

“နှစ်အချက်...နေနီနဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပ ပေးရမယ်”

“နေနီနီ”

“နေပါဦး ကိုကို...နေနီ စကားမဆုံးသေးဘဲ ဘာမှဆက်မပြော ပါနဲ့”

နေနီနီစကားတွေကို တစ်ခွန်းတောင် နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိ တော့ပေ။

အင်အားတွေ ချိနဲ့လာရသည်။

စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာ၏။

“သုံးအချက်က ဓာတ်ပုံကြီးတွေ ဖြုတ်ပေးရမယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လောင်ပိတ်သွားမိသလိုပင် ဖြစ် သွားရသည်။

အရက်လျှော့သောက်တာတော့ ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်၏။

ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှာ ယုပဲရှိနေစေရမယ်။
ကောင်မလေးကိုတော့ ယုကိုယ်စား ချစ်မိတာ။
နေနီသာ ယုနဲ့ဆင်တူမနေရင်...ကျွန်တော် လုံးဝမချစ်ဘူး။
လက်ထပ်မှာလည်းမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ ယုနေပဲ ရှိနေရမယ်။
“ကိုကို”
“ဟင်”

“ကိုကိုကြိုက်တယ်ဆိုလို့...နေနီ လေ့ကျင့်ပြီး ချက်ပြုတ်ထား
တာလေ”

ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သော ပုစွန်တုပ်ချိုချဉ်ကြော်
ယုလက်ရာက ကောင်းလွန်းသည်။

အိမ်ရှင်မ ပီသလွန်းသည်။

အိမ်ရှင်မ ပီသလွန်းသော ယုသည် အမြဲတမ်း ကျွန်တော်
ကြိုက်နှစ်သက်မည့်လက်ရာတွေကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတတ်၏။

“နေနီ”

“ကိုကို”

“မင်း...အိမ်မှကိစ္စတွေ ဘာတွေမလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုနဲ့ လက်
ထပ်ပြီး မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တွေလုပ်နေတယ်”

“ရပါတယ်...ကိုကို”

“ကျွန်မတို့လဲ မမလေးဘဝကို သနားပါတယ်...အစ်ကိုလေး
ဘက်အထိ မရက်စက်သင့်ပါဘူး”

“မမလေးရဲ့ ကံကြမ္မာပဲပေါ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ လှလှရယ်”

“မမလေးက အရမ်းချောတာပဲ...အစ်ကိုလေးထက်သာတဲ့လူ
နိုင်တာပဲ”

“မမကတော့ ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားတာတွေ
တွေ မရှိတော့ပါဘူး”

ကျွန်မ တမင်ပင် ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်မိနေကြောင်း
အာမိသည်။

“ကိုကိုက မချစ်တာလဲ ကျွန်မဘဝကံကြမ္မာပဲပေါ့”

“မမလေးရယ်”

ကျွန်မအား အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေကပင် ချစ်ခင်သနား
မောင် ကျွန်မ ဖန်တီးပစ်လိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့...မမလေးရယ်”

ကိုမင်းသတ္တိရဲ့ အေးစက်တဲ့နှလုံးသားတွေကို ကျွန်မ ဘယ်လို
ပစ်ရမှာလဲ။

“မမလေး ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာလဲ မနေချင်ဘူး၊ ထောင်ကျနေ
လိုပဲ လှလှရယ်”

ကျွန်မ စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်လာပေမယ့် သူကတော့ ကို ချောရန် နောက်မှလိုက်မလာခဲ့ပေ။

ဘယ်လောက်အထိ မာကျောမလဲ၊ ပြတ်သားမလဲ။

သူ့အပေါ် ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပတ်သက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိတော့အောင် ဖြစ်နေမိတော့သည်။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မ ပတ်သက်ရမည့် သူ့အရိပ်ကလွဲပြီး ကျွန်မမှာ မှီခို ထားရာ မရှိပေ။

မောင့်ကို သတိရလာမိတော့သည်။

ဒီလူကြီးရဲ့ အနှိပ်အစက်ကို ခံနေရတော့မှာလား။

အခုလောက်ဆိုရင် ဒေါ်ယုဇနကို တမ်းတပြီး ကြေကွဲဆွေး နေတော့မည်ဖြစ်သည်။

နေနီနီ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသလို ကျွန်တော်သည်လည်း တွေ့ဝေစွာဖြင့် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးအတွက် မောပန်းလေးလံလာမိသည်။

“ယု”

မောင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...

နေနီနီ တောင်းဆိုမှုတွေကို မောင်လိုက်လျောရမလား...

မောင်မှားတယ်...

နေနီနီကို နှိပ်စက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

အပြစ်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။

ယုဟာ မောင့်ဘဝမှာ မရှိသင့်တော့ဘူးလို့ တောင်းဆိုနေတယ်။

အမှန်တရားတွေလား...

ယုကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ မလုံမလဲ ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်တော့်ကို ချစ်လွန်းတဲ့ ယု...

“ဒေါ်ယုဇနက သေဆုံးသွားပြီ...ရှင် ဘာပဲလုပ်လုပ် အသိ အမှတ်ပြုနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

နေနီနီအသံလေးတွေက ဆူဝေစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် လိုက်ချောသင့်သည်။

မချောဖြစ်...

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ အရှက်သိက္ခာ မကျချင်ပေ။

ယုအပေါ် ကျွန်တော် သစ္စာမမဲသေးကြောင်း ပြသချင်မိသည်။

ကျွန်တော့်ကြောင့် သေဆုံးရတဲ့ ယုအပေါ် အချစ်တွေ မပျက် ပြယ်သင့်ဟု ထင်မိနေ၍ပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ သေသွားရင်...မောင် နောက်မိန်းမယုချင်ယုနော်၊ ကျွန်မ ခွင့်ပြုတယ်...ကျွန်မ ဘာမှမသိနိုင်တော့တဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်မ

ဘက်က စကားလုံးလေးနဲ့တောင် မောင့်ကို ချုပ်ကိုင်ထားချင်ပါဘူး။
ကျွန်တော်အပေါ် ယုရု ချစ်ချင်းမေတ္တာတွေက ကြီးမားလွန်း
နေသည်။

အမြဲတမ်း သည်းခံခွင့်လွတ်ကာ ကျွန်တော်ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်
စွမ်းပေးတတ်သည်။

ယုကို ဥပေက္ခာပြုရမလား...

ခက်တာက နေနီနီပဲ...

ကောင်မလေးကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုးစွာ သနားကြင်နာ
နေမိသည်။

ကိုကို လိုက်ချောချင်တဲ့စိတ်တွေကို အတော်လေး ထိန်းချုပ်
နေရတယ်။

နေနီနီ ခံစားချက်တွေကိုလည်း ကိုကို နားလည်ပါတယ်ကွာ။

ကွာရှင်းပြတ်ဆဲဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

နေနီနီ ပြန်အလာကို ကျွန်တော် စောင့်နေမိသည်။

အခန်း (၁၄)

ကျွန်မ အပြစ်မဖြစ်ချင်ဘူး...

တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားချင်သည်။

အထူးသဖြင့် အပျိုစင်နေရတဲ့ ကျွန်မဘဝလေးကို တမ်းတနေ
မိသည်။

ကိုမင်းသတ္တိက အရက်တော့ လျော့သောက်၏။

ကျွန်မအပေါ်တော့ ဒေါ်ယုနေလောက်ကြီးမားတဲ့ သံယောဇဉ်

မရှိဟုထင်သည်။

ရက်စက်၏။

ကျွန်မ အစ်ကိုထံတွင် အတင်းအဓမ္မတောင်းဆိုကာ လက်ထပ်

ခဲ့သည်။

ဒေါ်ယုဇနကို ချစ်နေသေးရင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ် ခဲ့တာလဲ။

နာကြည်းစွာဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ရှင်...ကျွန်မကိုချောဖို့ စိတ်ကူးထဲတောင်မထည့်ဘူး မဟုတ် လား။

“နေနီနီ”

ကျွန်မ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းငိုနေလား”

ကျွန်မ ဒာမှမပြောမိ။

“ကိုကို အရက်လျော့သောက်ထားတယ်”

“ကျေးဇူးပါဇီ”

ရှင် အရက်လျော့သောက်တာကို ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

အခန်းထဲမှာရှိတဲ့...

ဓာတ်ပုံကြီးတွေ...

ဒေါ်ယုဇနက ကျွန်မကို လှောင်ပြောင်သရော်နေသလိုပင်။

“မင်း စိတ်ညစ်နေလား”

“အင်း”

“မင်း ဈေးသွားဝယ်မလား နေနီ”

ကျွန်မ အပြင်ထွက်ချင်တယ်။

“ကိုကိုကတော့ မင်းနဲ့တွဲပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုကိုရုပ်ရည်ကြောင့်လေ”

“ကျွန်မက ကိုကိုနဲ့ပဲ နှစ်ယောက်တွဲသွားချင်တာ”

ကျွန်မ တမင်ပြောတာပါ...

ရှင် မတွဲရဲဘူးမဟုတ်လား...

“နေနီကိုလဲ တစ်မျိုးထင်ကြမှာစိုးလို့ပါ”

“ကျွန်မ သတ္တိရှိပါတယ်”

ကောင်မလေးရဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို ကျွန်တော် မလိုက်လျော

ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက် မှားယွင်းခဲ့သည်ဟု ထင်လာသည်။

နေနီနီဘဝတွေကို ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သလို ဖြစ်နေ

ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မိန်းမချောလေး မဟုတ်လား။

“မင်း...ကိုကို့ဆီက တခြား ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုပါနဲ့

မင်းကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးမယ်”

ကျွန်မက တားဆီးပိတ်ပင်စေချင်တာပဲဖြစ်သည်။

ရှင်ကို ခံစားစေချင်တာပါ...

စိတ်သောကတွေရောက်ပြီး ပူလောင်နေစေချင်တယ်။

“ကျွန်မ...ရှင်ဆီက ဘာမှမတောင်းဆိုပါဘူး”

ကျွန်မ တင်းမာစွာဖြင့်ပြောပြီး အလှအပတွေပြင်သည်။

ရှင်...ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်နေရတာလဲ။

အပြင်ထွက်ချင်လာသည်။

ကျွန်မစိတ်တွေ လေးနေ၏။

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုက်ထားမိသည်။

နေနီ အလှအပတွေပြင်၏။

အပျိုမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျွန်မ ဝတ်စားလိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မ ဈေးဝယ်ချင်တယ်...ပိုက်ဆံတော့ လုံလုံလောက်

လောက်ပေးနော်”

“ယူသွားလေ”

ကျွန်တော်...နေနီနီကိုကြည့်ပြီး မနာလိုဝန်တိုမှုတွေ ဖြစ်လာ

သည်။

မသွားရန် တားဆီးချင်၏။

တားပိုင်ခွင့်မရှိ။

ကျွန်တော့်စနီးမယားဖြစ်ပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဘာ

က တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်တော် မပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့

ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်ချစ်သည်။

ဒါပေမယ့်...

ယုကိုပဲ အချစ်ဆုံးဟု ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားဆဲ ဖြစ်၏။

“နေနီ ယူချင်သလောက် ငွေယူသွားနော်၊ ကိုကိုစည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေ နေနီပဲ သုံးဖြုန်းပစ်နိုင်တယ်”

ကောင်မလေးဆီမှ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းဆိုသော စကားတွေက လွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ မကြားချင်။

ယုနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ...

မင်းပျော်သလိုနေပါဟုသာ ကျွန်တော် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားပြီ”

“စောစောတော့ ပြန်လာ နေနီနီ”

“ကိုကို”

“ပြော”

“နေနီနီကို ကားအထိတော့ လိုက်ပို့နော်”

“အင်း”

ကိုကို ကိုယ်တိုင်က ကျွန်မအား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူဖြစ်တဲ့ သဘောဖြစ်စေချင်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ ကျွန်မဘက်မှ အမှားအယွင်းမရှိစေချင် ချ်...

ကိုကိုက လိုက်ပို့သည်။

“လှလှရေ...မမလေး ဈေးဝယ်ထွက်မလို့ ကိုကိုကို ဂရုစိုက်
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းသတ္တိအား ကျွန်မ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း
ဂရုစိုက်ကြောင်း အမှတ်ယူလိုက်သည်။

“နေနီ သွားမယ်နော် ကိုကို”

“ကောင်းပြီ”

ကျွန်မ အပြင်သို့ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။
ငွေကအပြည့်...

ဝယ်ချင်တာဝယ်စမ်း...

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေကင်းခဲ့ကာ လှူလာင်နေသည်။
တကယ်ဆို...ကိုမင်းသတ္တိအနေနှင့် ကျွန်မအပေါ် အလေး

အနက် မထားဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိသွားပြီဖြစ်သည်။

ကြည့်လေ...

ကျွန်မကို လွတ်လပ်စွာနေခွင့်ပြုထားခဲ့သည်။

မတားဆီး...

အမှားတစ်စုံတစ်ခုခုတွေ့စေရန် လမ်းပေါ်တင်ပေးလိုက်တာ

လား။

ကျွန်မ ဘယ်သွားရမလဲ...

မောင်နှင့်ထိုင်ခဲ့တဲ့ ဆိုင်လေးဆီသွားရမလား...

ဟင့်အင်း...

အဲဒီဆိုင်မှာ ကိုမင်းသတ္တိနှင့် စပြီးတွေ့ခဲ့တာပဲ။

မသွားချင်ဘူး...

ကိုမင်းသတ္တိကို စိတ်အနာကြီးနာနေမိသည်။

ကားလေးကို ဦးတည်ရာမဲ့မောင်းနှင်နေမိ၏။

ကျွန်မမြင်ကွင်းထဲသို့ မောင့်ကားလေးဝင်လာသည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်...

ယောက်ျားတွေ...

တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းတာပါပဲလား။

ကျွန်မ ဈေးဝယ်သည်။

မောင်တို့အတွဲလေး ကျွန်မ ရှိနေသော စတိုးဆိုင်ထဲသို့ စိုက်

စိုက်မတ်မတ် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ကျွန်မ ဘယ်ပြေးရမလဲ...

ထုံးစံအတိုင်း...

မောင်နှင့်တွဲသည့် ကောင်မလေးကတော့ ချောမောလှပနေ

သည်။

ကျွန်မထက် သာနေ၏။

မနာလိုလိုက်တာ...
 မောင်တို့အတွဲက ကျွန်မကိုမတွေ့...
 ဈေးဝယ်နေသည်။
 ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မောင်နှင့် မဆုံမိစေရန် ရှောင်
 မိ၏။
 ကုန်ပစ္စည်းတွေနှင့်ကွယ်ကာ ကျွန်မ ရပ်နေလိုက်၏။
 ရင်တွေတုန်လာ၏။
 မောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေတဲ့မြင်ကွင်း
 ကျွန်မ ကြေကွဲစွာကြည့်နေမိသည်။
 ကိုမင်းသတ္တိသာ ကျွန်မကို အတင်းအကျပ်လက်မထပ်ခဲ့
 လျှင်...
 “နေနီ”
 “မောင်”
 ကျွန်မအနားသို့ မထင်မှတ်ဘဲ မောင် ရောက်လာခဲ့သည်။
 မောင့်ကောင်မလေးတော့ မပါပေ။
 “မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”
 “မောင် အသစ်တွေနေပြီမဟုတ်လား”
 “နေနီကိုမှ မျှော်လင့်ချက်တွေ မရှိတော့တာ”
 “ရှိမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဟင်”
 အမှတ်မထင် ကျွန်မ နှုတ်ကလေးမှထွက်သွားသည်။
 မောင့်မျက်နှာက ပျက်သွား၏။
 “မင်း ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲ နေနီနီ...မင်း အိမ်ထောင်
 တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ”
 “ကျွန်မ ချစ်လို့ လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ပဲ မောင်...ကျွန်မ
 ထောင်ရေးကလဲ လုံးဝအဆင်မပြေဘူး”
 မောင့်ကို ရင်ဖွင့်မိသည်။
 “မဖြစ်နိုင်ဘူး နေနီနီ...လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး...မျှော်လင့်ချက်
 မထားနဲ့တော့”
 “ကိုယ့်ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟည်။
 “ဘာပြောတယ် မောင်”
 ကျွန်မ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် မောင့်ကို ဆတ်မယု အစားထိုး
 သည်။
 “မောင် ဘယ်သူနဲ့မှ လက်မထပ်ရဘူးနော်” ညွှန်မ မေ့ပစ်လို့
 “မင်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ နေနီနီ...ကိုယ်နဲ့ မင်း ဘာမှမဆုံ
 မင်းမှာ ကာမပိုင် လင်ယောက်ျားနဲ့” ကကျားတစ်
 “မဟုတ်ဘူး မောင်” ဟယ်သူက
 “ကျွန်မ...ကိုမင်းသတ္တိနဲ့ ကွာရှင်းဖို့ကြိုးစားနေတယ်”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာပဲ”

“ကိုယ်သွားမယ်...မင်းဘဝက တင့်တယ်နေပြီပဲ...ချမ်း...
တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထားတာပဲ”

“ကျွန်မ ချစ်လို့လက်ထပ်ထားတာမှမဟုတ်တာ...သူ
ကျွန်မကို ဇွတ်အတင်းလက်ထပ်ထားတာပဲ”

မောင့်ကို တောင်းပန်သည့်အကြည့်တွေနှင့်ကြည့်ပြီး ပြောလေ
သည်။

“မင်း အရူးမထစမ်းပါနဲ့...မောင်က မိတ်ဆွေအဖြစ် နှု
ဆက်တာပဲ...မင်းနဲ့ ဘာမှပတ်သက်စရာမရှိတော့ဘူး နေနီနီ”

မောင်သည် ကျွန်မအနားမှာ ထွက်သွားတော့သည်။
ကျွန်မ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ငေးကြောင်စွာရပ်ရင်း က

လှ
၆။
•လုံးသားတွေကို ရင်ထဲမှာ ဆွဲထုတ်ချင်းခံလိုက်ရသလို

ကုန်။
မောင့်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ...

ဈေးဝယ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ကင်းမဲ့သွားရပြီ...
အရာအားလုံး ရှင့်ကြောင့်ပဲ...

ကိုမင်းသတ္တိကြောင့်...
ကျွန်မ ရူးသွပ်သွားချင်တယ် မောင်...

ရင်ထဲမှ...

မြည်တမ်းနေမိသည်။

ကျွန်မ ဈေးမဝယ်တော့ဘဲ စတိုးဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ကားပေါ်ရောက်လာသည်။

သွားစရာမရှိတော့။

ကျွန်မစိတ်တွေလေကာ ကားကို ဦးတည်ရာမဲ့ မောင်းနေမိ
သည်။

ကိုမင်းသတ္တိ...ရှင် စိတ်သောကတွေ ရောက်စေရမယ်။

ကျွန်မကို မချစ်မနှစ်သက်ပဲ လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။

မောင့်ကို ဆုံးရှုံးသွားပြီ...

ကျွန်မမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ကင်းမဲ့သွားရပြီဖြစ်သည်။

ကားလေးကို ဦးတည်ရာမဲ့သွားနေ၏။

“မင်းကိုချစ်လို့ လက်ထပ်တာမဟုတ်ဘူး...ယု အစားပို
လိုက်တာ”

ကိုမင်းသတ္တိက ရက်စက်စွာ ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မ မေ့ပစ်လို့
ရမလား။

ဒေါ်ယုဇနကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး တမ်းတနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်အနားမှာ ကျွန်မ နေရတဲ့ဝေဒမှာတွေ့အတွက် ဘယ်သူက
ကိုယ်ချင်းစာမှာစွာ သနားနေမှာလဲ။

“ကိုယ့်ကို မင်း မျှော်လင့်မနေနဲ့တော့ နေနီနီ...ကိုယ် လက် ထပ်တော့မယ်”

မောင်လည်း ရက်စက်တာပဲ...

ယောက်ျားတွေအားလုံး ကျွန်မအပေါ် ရက်စက်တာပဲ...

ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ကျွန်မကားကို မောင်းနေမိသည်။

နေနီနီ ပြန်မလာသေး၍ ကျွန်တော် စိတ်ပူလာမိ၏။

မင်း ဘယ်သွားနေလဲ...

ဘာတွေလုပ်နေလဲ...

ကျွန်တော်မှာ တာဝန်တွေ အများကြီးရှိနေသည်ဟု ထင်နေမိ သည်။

နေနီနီ ချစ်သူဟောင်းနှင့် တွေ့နေပြီလား။

ကျွန်တော် စိတ်ပူလာမိသည်။

အရက်ကို လျှော့သောက်ထားမိသည်။

နေနီနီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည့် အပြုအမူတွေ ရှောင် သင့်သည်ဟု ထင်မိတော့သည်။

“အစ်ကိုလေး အိပ်ပါ...မမလေးကို ကျွန်မတို့ စောင့်နေမယ်”

“သွားသွား...ညည်းတို့လဲ အနားယူကြ...မနက်လဲ အလုပ် တွေ ရှိသေးတယ်”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေကို အနားယူခိုင်းလိုက်သည်။

“နေနီနီ”

“ဟင်”

“မင်း...မင်း ငါ့ကို ဟန်ဆောင်နေတာလား”

ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပြီး မေးပစ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်ရမှာလဲ...ဘာဖြစ် ဟန်ဆောင်ရမှာလဲ”

နေနီနီ ကြေကွဲစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မှားနေတာ။

မျက်နှာပေါ်မှ အမာရွတ်တွေကို ကျွန်တော် ပလတ်စတစ် ဂျာရီလုပ်ပစ်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။

ယု အသက်ပေးခဲ့တာပဲ။

ကျွန်တော့်အတွက် အတုအပတွေမလိုတော့ပါဘူး။

“မင်းသွားတော့”

“ကိုကို စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းချုပ်ထားပါလား”

“မလိုဘူး...မလိုဘူး၊ မင်း...ငါ့အနားမှာရှိနေရင် ငါ အရမ်း

အေးရတယ်...ယုနဲ့တူနေတဲ့အတွက် ငါ့နှလုံးသားတွေ ပိုပြီး ခံစား ရတယ်”

နေနီနီ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဝန်မခံချင်၊ သတ္တိမရှိပေ။

ယုအပေါ် သစ္စာမဲ့တဲ့ယောက်ျားအဖြစ် အထင်မခံနိုင်။

ကျွန်တော် မှားတာပါ...

အတ္တကြီးမိသွားတာပါ...

နေနီနီက ယုနဲ့တူလွန်း၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားရာကနေ လက်ထပ်မိသည်။

ကိုယ်...မင်းအပေါ် ပညာရှိနှိပ်စက်နေသလို ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော် နောင်တရနေမိသည်။

နေနီနီကို ချစ်ခင်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားသင့်သည်ဟု ထင်မိ၏။

“နေနီနီ”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲနေချင်တယ် ကိုကို”

သူမ ဒရင်းဘက်ပေါ်လှဲနေမိသည်။

အဝတ်အစားတွေပင်မလဲ...

“ကျွန်မ ကံဆိုးလာတယ် ကိုကိုရယ်”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ နေနီနီ”

“ကျွန်မ သိပ်ချစ်တဲ့ မောင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မယ်တဲ့”

ကိုကိုရှိသားပဲ နေနီနီရှယ်ဟု အားပေးချင်သည်။

ကျွန်တော် မှိုင်တွေနေမိသည်။

ယုရှေ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်ယုယမနေစေချင်ဘဲ ကျွန်တော် စောင့်ထိန်းနေတာပါ။

“နေနီနီ...ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ် ပြဿနာမရှာပါနဲ့ကွာ”

“ကျွန်မကို မတောင်းပန်ပါနဲ့ ကိုကို၊ ရှင့်ကိုရှင်ပဲ တောင်းပန်ပါ...ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်ယုနေကို တောင်းပန်လိုက်လေ”

“ခက်တာပဲကွာ”

“မခက်ပါဘူးရှင်”

“ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးလိုက်ရင် လွယ်ပါတယ်”

“မင်း ဒီစကားကို ဆက်မပြောနဲ့တော့ နေနီ...ကိုကို လဲ...မလိုက်လျောနိုင်ဘူးကွာ”

“ရှင်...ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နေတာပဲ၊ ပညာရှိ နှိပ်စက်နေတာပဲ”

သူမက အော်ဟစ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်မလေးဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင်ပေ။

နေနိုင်လဲ မရှိဘူး...

ကိုကိုရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို မင်းတစ်နေ့ သိလာမှာပါ။

ကျွန်တော် အေးစက်စွာဖြင့် ကောင်မလေးကို ကြည့်နေမိသည်။

အခန်း (၁၅)

“ကိုကို...ဒေါ်ယုဇန ဓာတ်ပုံကြီးကို နေနီ မကြည့်ရဲဘူး...
နေနီကို အတင်းဖယ်ခိုင်းနေပြီ”

ကျွန်မ ကယောင်ကတမ်းနှင့် အော်ဟစ်လိုက်သလို အော်လိုက်
မိသည်။

ကိုကိုက အိပ်မောကျနေ၏။

ရှင်...နေနိုင်လိုက်တာ...

ကြည့်စမ်း...

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်နေသည်။

ကျွန်မ အိပ်လို့မရ...

ခံပြင်းဒေါသတွေနှင့် နာကြည်းကြေကွဲမှုတွေပဲ ရှိနေသည်။

ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်...

ကိုမင်းသတ္တိ...ကျွန်မအတွက် ခံစားပြီး စိတ်သောကတွေ

အားစေချင်တာ...

ရှင် မခံစားရပဲ...

ကျွန်မ ခံစားနေရပြီ။

ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေကို အလွယ်တကူနှင့် ရက်စက်

ပိုင်ကြတာပဲ။

ဒေါ်ယုဇနရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကိုတွေ့ပြီး စိတ်ချောက်ချားလေ၏။

အိပ်လို့မရ...

အော်ဟစ်ချင်လာမိသည်။

“ကိုကို...ကျွန်မ ကြောက်တယ်...ကြောက်တယ်”

“အမလေး...ဒေါ်ယုဇန လာခေါ်နေပြီ...”

ကိုမင်းသတ္တိအား စိတ်အကျဉ်းအကျပ်ထဲရောက်အောင် လုပ်

နေမိသည်။

သူ ထလာ၏။

“နေနီ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ ဒေါ်ယုဇနက ကျွန်မကို အကြီး

အကျယ် ခြောက်လှန့်နေပြီ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ နေနီ”

“ယုက စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပြီး သူတော်ကောင်းပဲ၊ တစ်ယောက်ကို ကြောက်လန့်သွားအောင် ဘယ်တော့မှ မခြောက်ဘူး ရှင် အရမ်းတတ်နိုင်တာပဲ ကိုမင်းသတ္တိ... ဒေါ်ယုဇန၏ အကောင်းပဲမဟုတ်လား... သူတော်ကောင်းတဲ့... ကျွန်မက လူယုတ်မာလား... ပြောစမ်းပါဦး... ကျွန်မဘက်ကနေ ရှင်ကိုယ်ချင်းစာတရား ဘာဖြစ်လို့ ရှိမရတာလဲ...”

“ကျွန်မကို အိပ်မက်ထဲမှာလာပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတာ ကိုရဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“မင်း...မင်းစိတ်ကိုက မလုံမလဲဖြစ်နေတာပါ... ပြန်အိပ်နေနီ”

နေနီကို ချောမော့ပြီး ပြန်အိပ်စေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီဓာတ်ပုံကြီးတွေ ရှိမနေစေချင်၍ ဟန်ဆောင်ပြောနေတာဟု ထင်မိနေသည်။

ငယ်ရွယ်တဲ့ နေနီအား တယုတယလုပ်ရမှာလည်း ကျွန်တော့်ဝန်လေးနေမိတာ အမှန်ပါပဲ။

မချစ်၍မဟုတ်...

ချစ်သည်။

အသက်အရွယ်အရ ကျွန်တော့်အချစ်တွေကို ပြသရန် တွန့်ဆုတ်နေမိတာဖြစ်၏။

“နေနီ”

“ဟင်”

“မင်းစိတ်တွေကို အေးအေးထားစမ်းပါ”

“မင်း တောင်းဆိုမှုတွေက ကိုကို မလိုက်လျောနိုင်တာတွေ ဖြစ်နေတယ်”

ကျွန်မ ဟန်ဆောင်နေတာဟု သွက်ပိုက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မအပေါ် ဘာကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာတရားတွေ ကင်းမဲ့နေရတာလည်း ကိုမင်းသတ္တိ...

“အစောကြီးထဲက မင်းကို ယုအစားထိုးကြည့်လိုက်မိတာပဲ၊ ယုဓာတ်ပုံကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ယုကို...ကိုကိုနှလုံးသားတွေထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ကျွန်မကို မချစ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နှိပ်စက်နေရတာလဲ”

“အိပ်တော့...နေနီ”

ကျွန်တော့်ဘက်က တာဝန်မကျေတာတော့ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

နေနီနီကို မပြောရဲ။

လက်တွေက တွန့်နေသည်။

အရှက်အကြောက်တွေ ကျွန်တော်စိတ်တွေကို ပိတ်ထားသည်။

“ကျွန်မ တခြားတစ်နေရာမှာ သွားအိပ်မယ်”

ကိုမင်းသတ္တိကို ကျွန်မ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်နေသည်။

“ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့...နေနီ၊ တော်တော်ကြာ အလုပ်သမားတွေက တစ်မျိုးထင်နေပါဦးမယ်”

“ထင်ထင်”

“နေနီ”

“ကျွန်မ အိပ်လို့မရတော့ဘူး ကိုကို၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတယ်”

“မင်း...နေစမ်း”

ကျွန်တော် ကောင်မလေးလက်ကို ဆွဲကိုင်ထားမိသည်။

“ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါရစေ”

“မနေရဘူးကွာ”

“အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့ ဦးမင်းသတ္တိ”

ကျွန်တော်...နေနီနီကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်းပင်မသိတော့။

တင်းမာတဲ့ မျက်နှာထားလေးနှင့် ဇွတ်တရွတ်လုပ်မည့်ပုံပင်။

“ကျွန်မ...ဒီအိပ်ရာခန်းကြီးထဲမှာနေရတာ စိတ်ချောက်ချားဘယ်”

ကျွန်တော်...နေနီနီဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောဖို့ စိတ်ကူးမိသွားသည်။

ဒါပေမယ့်...

လက်တွေက တွန့်နေသည်။

မလုပ်ချင်...

ကျွန်တော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် စောင့်ထိန်းနေမိသည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာမနေချင်ဘူး”

“နေနီ”

“ကျွန်မကို မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ယူပြီး နှိပ်စက်နေတာပဲ၊ ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ...ကွာပေးပါ”

နေနီနီ ထွက်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်နဲ့ ကွာရှင်းခွင့်ကလွဲပြီး ဘာမှ ထပ်မတောင်းဆိုတော့။
ယု...

မောင် ဘာလုပ်ရမလဲ...

ဒီကောင်မလေးက မောင့်ကို အကျပ်ကိုင်နေတာပဲ...

“မောင်...ယုကို မရက်စက်ချင်ဘူး၊ နေနီနီကို ယု အစား သိုးချင်တာ...အချစ်တွေကို မောင် မစဉ်းစားချင်ဘူးကွာ”

နေနီနီ အပြင်တွေလျှောက်သွားမှာ စိတ်ပူ၍ ခြံစောင့်ကြီးအဘယ်နည်းနဲ့မှ တံခါးမဖွင့်ပေးရန် မှာထားသည်။

အလုပ်သမားတွေကိုလည်း နေနီနီအား စောင့်ကြည့်ရန် မြှောက်ထား၏။

ကောင်မလေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လည်း မလှသင့်ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်တော် လက်ထပ်ယူခဲ့တာပဲ...စတွေ့ကာစတော့ ယုနုတူလွန်း၍ စိတ်ဝင်စားမိနေသည်။

တဖြည်းဖြည်း သံယောဇဉ်ရှိမိသွားရ၏။

ကျွန်တော် စိတ်အညစ်ဆုံးက နှင်းသူမာပင်။

နေနီနီကို ကွာရှင်းလိုက်ဖို့ အမြဲတမ်းတောင်းဆိုရင်း တိုက်တွန်းနေတတ်သည်။

“ဒီကောင်မလေးကို ဆက်ပြီးပေါင်းနေရင်...ရှင်ပဲ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်...စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်စတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ရက်စက်မှုတွေနှင့် အဆုံးမသတ်စေချင်ပေ။

နေနီနီဘဝလေး အေးချမ်းနေသည်ကို ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးပင်ခဲ့သည်။

နုပျိုတဲ့ သူမဘဝလေးက သူ့ကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့၏။

တာဝန်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သိသိကြီးနှင့် သူမထံ သွားရောက်ရန် ဝန်လေးနေမိ၏။

ချောမောနှစ်သိမ့်သင့်သည်။

နေနီနီဆန္ဒတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်စွမ်းပေးချင်မိ၏။ လက်တွေ့တုန့်နှေးနေသည်။

နေနီနီကတော့ အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိ၏။

မျက်ရည်မကျတော့...

ကိုမင်းသတ္တိ ခံစားရမယ့်အစား သူမပဲ ခံစားနေရသည်။

ကျွန်မ လုပ်ဆောင်သမျှ သူ လုံးဝမခံစားရပါလား... မချစ်ဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီပဲ...

ရှင်ကိုမုန်းတယ်...

သတ်ပစ်ချင်တယ်...

နေနီနီဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို ရှင် နှင်းချေဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ။

“မမလေး”

“ဟင်”

“အအေးသောက်လိုက်နော်”

“မသောက်ချင်ဘူးကွယ်”

“နှလုံးအေးသွားအောင်ပါ မမလေးရယ်...အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် အပူသောက်တွေ ရောက်နေတာမဟုတ်လား”

“လှလှ”

“ရှင်...မမလေး”

“ညည်း...မမနဲ့ လာအိပ်ပါ”

“မဟုတ်တာ မမလေးရယ်...အစ်ကိုလေးက ကြိုက်မှ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုက မမကို လက်ထပ်မိလို့ နောင်တတွေ့ရပြီး စိတ်သောကတွေ ခံစားနေရတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်...အရက်တွေ အရမ်းသောက်နေတာပဲ ကြည့်လေ...မမကြောင့်ပေါ့”

သူ့မ မျက်ဝန်းတွေက တင်းမာခက်ထန်နေတော့သည်။

ရှင် မရှိမှ...

သေသွားရင် အေးမယ်...

ကျွန်မ သေချင်တယ်...

“မမလေးရယ်”

လှလှကိုယ်တိုင် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရသည်။

“မမလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဘူး”

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခံစားနေရသည်။

“နေနီနီကို ခေါ်လာခဲ့တဲ့ မမလေး”

“မသွားချင်ဘူးကွာ...ဒေါ်ယုနေတတ်ပုံကြီးကို မြင်တိုင်း စိတ်တွေချောက်ချားနေရတယ်”

ကျွန်မအတွက် ရှင်ကိုတိုက်ဖို့ အကွက်ကြီးတစ်ကွက် ချနေမိသည်။

ကျွန်မ ခံစားနေရသည်။

“မမလေး ဘာမှမစားရင် အစ်ကိုလေးက ပြဿနာရှာမှာ”

မသွားချင်ဘူး...

“မမလေး ဘာမှမစားချင်ဘူး”

ကျွန်မ ပြင်းထန်နေမိသည်။

ကိုမင်းသတ္တိက ကျွန်မ အနီးရောက်မှလာပေ...

အရက်သောက်နေသည်။

ကျွန်မအတွက် ထည့်ပြီးမစဉ်းစား။

ကိုကိုသည် ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်ပြီး နှလုံးသားတွေ အေးစက်နေသည်။

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပူလောင်သောကတွေ ရောက်နေရတော့သည်။

“လှလှ”

“ရှင်...မမလေး”

“မမလေး...အပြင်ထွက်မယ်လို့ နင်တို့အစ်ကိုလေးကို သွားပြောပေးစမ်းပါ”

“ကြောက်တယ်”

လှလှနှင့် ခြံစောင့်ကြီးကို စည်းရုံးကြည့်နေမိသည်။

မရပေ။

ကိုမင်းသတ္တိအပေါ် သစ္စာရှိတဲ့ လူယုံတော်တွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

ရှင်ကို တစ်ခုခု ဒုက္ခပေးချင်တယ်...

ဘယ်လိုပေးရမလဲ...

ကျွန်မ ဘဝမထူးတော့ဘူး။ သေမထူးနေမထူးပဲ ကိုမင်းသတ္တိ

ရက်စက်မှုတွေကို ကျွန်မ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ အိပ်
ဖော်ကောင်မလေးတွေနှင့် အိပ်တာကို သူက လာ၍မခေါ်ပေ။

မချော...

လှလှနှင့် ခေါ်ခိုင်းသည်။

ကျွန်မ တစ်သက်မှာ နာကြည်းမှုတွေက အတိုင်းအဆ မရှိအောင်
ဖြစ်နေသည်။

ညလည်း ကျွန်မဆက်ပြီး တခြားအခန်းမှာပဲ အိပ်၏။

“နေနီနီ”

ကိုမင်းသတ္တိက ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ရောက်လာသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အရွဲတိုက်ချင်ရတာလဲ နေနီနီ”

“ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေတော့မယ်”

ကျွန်မ စကားတွေကို သူက လက်မခံဘဲ ခေါင်းကိုခါယာ
ပစ်သည်။

“ရှင် ဥပေက္ခာပြုတာကို ကျွန်မ လုံးဝမခံနိုင်ဘူး”

“နေနီနီ”

“ရှင်မှာ ကျွန်မအတွက် ခံစားချက်တွေမဲ့နေတာ မဟုတ်လား
ကိုမင်းသတ္တိ”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်စမ်း”

“မခေါ်ဘူး”

“ခေါင်းမမာစမ်းနဲ့”

“ကျွန်မ ဘဝတစ်ခုလုံးကို...ရှင် ချေမှုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီပဲ”

“မင်း...ချမ်းချမ်းသာသာနေရတယ် မဟုတ်လား”

“မနေချင်ဘူး”

ကျွန်မစိတ်တွေ ချောက်ချားနေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...မင်း...ငါနဲ့ လာမအိပ်လဲ ငါလုံးဝမတတ်
နိုင်ဘူးနော်...မင်းဆန္ဒတွေကို ငါလုံးဝမဖြည့်စွမ်းနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်တော့ ကောင်မလေးဆန္ဒတွေကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်အောင်
ပြတ်သားစွာ ပြောမိသည်။

နေနီနီအပေါ် မတရားပေမယ့် ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ချစ်ဇနီးကို
တော့ မရက်စက်နိုင်ပေ။

ယုက ငါ့ဘဝပဲ။

ငါ့ဘဝရှင်သန်နေသရွေ့...ယု အငွေအသက်တွေ ငါ့အနား
မှာ ရှိနေစေရမယ်။

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ပေါင်းနေသေးလဲ...ကျွန်မ ထွက်သွားပါရစေ”

“မသွားရဘူး”

“သွားမယ်”

“မင်း ဒီခြံထဲကနေ ဘယ်မှသွားလို့ရမယ်မထင်နဲ့”

“ကျွန်မကို...ရှင် ချုပ်ချယ်ထားလို့ မရဘူးနော်”

“မင်း...သွားရဲသွားကြည့်ပါလား နေနီနီ”

ကျွန်တော်...နေနီနီအား ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။

ကောင်မလေး ခေါင်းမာလွန်းနေ၏။

“ထစမ်း”

“ကျွန်မ ဒီမှာပဲအိပ်မယ်”

“မအိပ်ရဘူး”

“ရှင်အခန်းကြီးထဲမှာ မအိပ်ချင်ဘူး...”

ရှင်ဇနီးဓာတ်ပုံကြီးက ကျွန်မကို နှိပ်စက်နေသလိုပဲ”

ကျွန်မ တမင်ပေကပ်ပြီး သူ့ဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင်နေမိသည်

ရှင်စိတ်တွေ အမြဲတမ်း အနှောင့်အယှက်တွေဖြစ်နေစေရမယ်

အခုကြည့်...

အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်နေပြီပဲ...

သောက်လေ...

“နေနီနီ”

“ကျွန်မဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ နေမယ်”

“မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ် နေနီနီ...ကိုကိုစိတ်တွေကို ဒုက္ခပေးစမ်းပါနဲ့”

“ရှင်က ကျွန်မအတွက် ခံစားရလို့လား”

“မင်းက ငါ့ရဲ့ဇနီးပဲ နေနီနီ...မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ငါ စိတ်မပူပဲနေပါ့မလား”

“ကျွန်မကတော့ ဒေါ်ယုဇနဓာတ်ပုံကြီးတွေမရှိမှ ရှင်နဲ့ အတူလာအိပ်မယ်”

“မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို ဘာဖြစ်လို့လုပ်ချင်တာလဲ... မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နေပေါ့...

ကျွန်မ ဘယ်လောက်အထိ ခေါင်းမာသလဲဆိုတာ သိစေရမယ်။

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ကျွန်မ ကြည့်နေမိသည်။

အခန်း (၁၆)

ကျွန်တော် စိတ်သောကတွေကြီးစွာ ရောက်နေတော့သ...
နေနီနီ...

မင်း ခေါင်းမာလှချည်လား...

ချစ်သူဟောင်းနဲ့များ ပြန်ဆက်သွယ်မိပြီလား...

ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိသည်။

မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကိုကို့မှာတာဝန်ရှိနေသည်။

ယု...

မောင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...

မင်း ဓာတ်ပုံတွေဖယ်ရှာပေးဖို့ တောင်းဆိုတာ မောင်ဘယ်...

နဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး နေနီနီ။

မလုပ်ဘူး...

နေနီနီ တောင်းဆိုချင်သလောက် တောင်းဆိုစမ်း...

ယုရယ်...မောင့်စိတ်သောကတွေကြီးစွာ ဖိစီးနေရပြီ...

မှားသွားတယ်...

နေနီနီကို မောင် လက်ထပ်လိုက်တာ သိပ်မှားတယ်...

ယုအပေါ် သစ္စာမမဲ့သင့်ဘူး...

မောင် မှားတယ်...

အချစ်အပေါ် သစ္စာမဲ့တယ်...

အခု...

နေနီနီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မောင် ချစ်မြတ်နိုးမိနေပြီ။

ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစားနေရတယ် ယုရယ်...

မောင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...

တစ်ယောက်တည်း သောကဝေဒနာတွေကြီးစွာ ခံစားနေရ
သည်။

“နေနီနီ”

သူမနာမည်ကို အော်ဟစ်ခေါ်ပစ်ချင်လာမိသည်။

မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ကိုယ့်ကို ဆန့်ကျင်နေရလည်း

နေနီနီ။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အလေးလေး အလိမ့်လိမ့် ခံစား
နေရသည်။

မင်းကို မချစ်တာမဟုတ်ဘူး...
ယုအပေါ် သစ္စာမမဲ့ချင်တာ...
ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မ ယုကို...မောင် ပယ်ထုတ်ပင်
ရမလား။

ယုရယ်...

“မောင်...မင်းကို တမ်းတနေရတာတွေ ပြောပျောက်သွား
အောင် အစားထိုးလိုက်မိတာပဲ”

အချစ်တွေ...

ဘာဖြစ်လို့ထပ်ပြီး ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေထဲ ရှင်သန်ပေါက်
ဖွားလာရတာလဲ...

မတွေးချင်ဘူး...

ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်တွင် နေနီနီ ရောက်လာသည်။
ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရနှင့် ပွေဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“နေနီနီ...ကိုကိုဆီလာတယ်နော်”

“အင်း”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

သူမက ကျွန်တော့်မျက်နှာလေးကို ရိုဝေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့
စူးစိုက်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ဒေါ်ယုဇနက ကိုကို့ဘဝမှာ သေဆုံးသွားပြီပဲ မဟုတ်လား”
ကောင်မလေးက မချီတဲ့အပြုံးလေးကိုပြုံးသည်။

ကျွန်တော် တပ်မက်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

“သေဆုံးသွားတဲ့လူတစ်ယောက်က ကိုကို ဘာပဲ လုပ်ပြုလုပ်ပြု
သိတော့မှာမှမဟုတ်တာ”

“ကိုကို့စိတ်လုံခြုံမှုအတွက်ပဲ နေနီ”

“ကျွန်မ ဘဝလုံခြုံမှုအတွက်ရော ကိုကို”

သူက ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို သူမလက်ချောင်းလေးများနှင့်
ထိုးဖွလာသည်။

အယုအယ အကြင်နာတွေပေးခဲ့၏။

“ကျွန်မ...ကိုကို့ရဲ့ ဇနီးမယားအဖြစ် ယုယကြင်နာမှုတွေ
ပေးချင်ပေမယ့် ကြည့်ပါဦး ကိုကိုရယ်...တစ်ခန်းလုံးမှာ ဒေါ်ယုဇန
ရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးတွေ ဘယ်လောက်ရှုပ်နေလဲ”

“ကိုကို”

“ဒေါ်ယုဇနက သေဆုံးသွားပြီပဲ”

ကျွန်တော်စိတ်တွေက ဒေါ်ယုဇနထံမှာ မရှိတော့။
ဟုတ်တယ်...

ယု သေဆုံးသွားပြီပဲ...

မရှိတော့ဘူး...

“ကိုကိုက သစ္စာရှိပြု ချစ်ပြုနေတော့ရော...သူ ဘာသိမှာလဲ၊
နေနီနီက လက်ရှိ ကိုကို့အနားမှာ ရှိနေတာ...ကိုကို့ဘက်က တုံ့ပြန်
မှုတွေအားလုံး ကျွန်မ သိနေတယ်”

နေနီနီ ပြောဟောတွေကို ကျွန်တော်တွေဆော့ဖြင့် ကျွန်တော် နားထောင်နေမိသည်။ စိတ်ထဲကလည်း လက်ခံမိသလို ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်မ ဒီကနေ ထွက်သွားဖို့ အမြဲတမ်းကြံစည်နေတယ်။ ကိုကိုနဲ့ အပေးဆုံးကို ထွက်သွားချင်တယ်...ကိုကိုအချစ်တွေကိုမှ ကျွန်မရဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေမရှိတာပဲ”

“နေနီ”

“ကိုကို”

“နေနီကိုချစ်တယ်”

“ဟင်”

နေနီနီက အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ မယုံသလိုဖြစ်နေ၏။

“ကိုကိုက နေနီကို ချစ်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို...”

ကျွန်တော် တာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ နေနီနီက ညွှန်ပြနေသည်။

ယု ဓာတ်ပုံတွေ...

အငွေအသက်တွေ...

အားလုံးရှင်းပစ်ရတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်မကို ရှင်တကယ်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် သက်သေ

“နေနီကိုချစ်တယ်”

“ကိုကို သက်သေပြရမှာပဲပေါ့”

“ကိုကိုရယ်”

နေနီက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်က သူမပါးပြင်လေးအား နမ်းမည်အပြုတွင် ယု ဓာတ်ပုံကြီးအား ရှက်သည်ဟုပြောကာ ရုန်းထွက်၏။

မထူးတော့...

နေနီ ပြောသလိုပဲ ယုက သေဆုံးသွားပြီပဲ။

ဓာတ်ပုံကြီးတွေကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ရှင်...ယုအပေါ် သစ္စာမဲ့တယ်...”

ရက်စက်တယ်...

ရှင်ကြောင့်...ယု သေရတာ”

ဒေါက်တာနှင့်သူမက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စွပ်စွဲနေသည်။

ကျွန်တော် လန့်နိုးသွား၏။

အိပ်မက်တွေမက်နေတာပဲဟု သိလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာ၏။

ကျွန်တော်ဘေးကို ကြည့်လိုက်တော့ နေနီနီ မရှိ။

ယု ဓာတ်ပုံကတော့ ရှိနေသည်။

“ဟူး”

သက်ပြင်းမောကြီးအား ပြင်းပြစွာဖြင့် မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

အိပ်မက်တာပဲ။

ယုက ဓာတ်ပုံထဲမှ အပြုံးတွေနှင့် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်နေသည်။

တကယ်ပဲ...

ယုဓာတ်ပုံတွေကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာဟု ထင်ခဲ့၏။

“ဒေါ်ယုဇနက သေပြီပဲ...ကိုကို ချစ်ပြနေတော့ရော သိမလား အသိအမှတ်ပြုမှာလား”

နေနီနီ ပြောတဲ့စကားတွေကို ပြန်၍ကြားယောင်လာမိသည်။

“ကျွန်မက ကိုကိုအနားမှာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတယ်လေ... ကျွန်မ ထွက်ပြေးချင်တယ်...ကိုကိုအချစ်တွေရဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပဲ”

ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ နေနီနီစကားတွေ တိုးဝင်နေသည်။

ယုက သေပြီပဲ...

နေနီနီကို လက်ထပ်ယူမိပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးအား အေးချမ်းတည်ငြိမ်အောင် လုပ်ဆောင်သင့်တယ် မဟုတ်လား။

ကောင်မလေးရဲ့ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ဘဝလေးကို ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးခဲ့မိသည်။

ကျွန်တော့်မှာ...

တာဝန်ရှိနေ၏။

သတ္တိရှိသင့်သည်။

“ရှင်...ယုအပေါ် သစ္စာမဲ့တယ်...ရှင်ကြောင့် ယုသေဆုံးခဲ့ရတာ”

နှင်းသူမာ စွပ်စွဲပြောဆိုသံကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိတော့သည်။

“နေနီနီ...ကိုကို သေတော့မယ်၊ သတ္တိရှိချင်တယ်...မင်းကို ချစ်တယ်၊ တလောကလုံးကြားအောင် ကိုကိုအော်ဟစ်ပစ်ချင်တယ်”

နေနီနီကို ဒီလောက်အထိ ဥပေက္ခာမပြုသင့်ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်တော် ဇွတ်လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ...

မင်းဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောသင့်တယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်

နေနီ...

ယုရဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေက ကိုကိုကို ခြောက်လှန့်နေတာပါပဲ။

ဖယ်ရှားပစ်ရမလား။

“မောင့်ကိုချစ်မိလို့ ယု အသေဆုံးနဲ့ သေရတာပါ”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။

ခေါင်းတွေမထူနိုင်။

ညက အရက်သောက်တာ အတော်လေးများသွားသည်။
 နေနီနီ...
 မင်းက ကိုကို့ဇနီးပဲ...
 ကိုအနားမှာ မင်းလေးရှိနေသင့်တာပဲ။
 နေနီနီကို တမ်းတနေမိလာတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

ကျွန်မ အခန်းလွတ်တစ်ခုတည်းမှာ အိပ်ဖြစ်သွားသည်။
 ကိုကို လာမခေါ်ပေ။
 ဒေါ်ယုနေဆိုရင်...ရင် ပျာယာခတ်ပြီး ရေချမော့နေမှာပေါ့။
 ကျွန်မက အစားထိုးခံရတဲ့မိန်းမ။
 ကံဆိုးစွာဖြင့် ဒေါ်ယုနေနဲ့လာပြီး တူနေတာမဟုတ်လား။
 အိပ်လို့မပျော်...
 ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ကိုမင်းသတ္တိအား သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်
 ခက်တာပဲလား။
 ညဉ့်နက်သန်းခေါင်...
 အိပ်လို့မပျော်...
 ကျွန်မစိတ်တွေက ကာယောင်ချောက်ချား ဖြစ်လာရသည်။

ရှင်သေမှ အေးမယ်...
 သေစေရမယ်...
 ရှင်မရှိတော့မှ လူတွေအားလုံး ငြိမ်းအေးသွားမယ်...
 ကျွန်မကို အတင်းအကျပ်လက်ထပ်ပြီးမှ နောင်တရနေပြီ မဟုတ်

လား။

ဒေါ်ယုဇနကလွဲပြီး ရှင် ဘယ်သူမှ မချစ်ဘူးမဟုတ်လား...
 ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေသည်။
 နာကျင်နေ၏။
 မုန်းတီးမှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေတော့သည်။
 အိပ်လို့မရ၍ ထလိုက်၏။
 သူ...
 ကိုမင်းသတ္တိ...
 ရှင် သေရမယ်...
 အခုလောက်ဆိုရင် အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး အသက်

မဲ့နေလောက်ပြီ။

ကျွန်မလည်း တခြားအခန်းမှာအိပ်တာ တစ်တိုက်လုံးသိသည်။
 ရှင်သေမှ ကျွန်မ ကျွတ်မှ...
 ကျွန်မက ရှင့်ကို စိတ်သောကတွေ ဖိစီးပြီး သေစေချင်တာ။
 မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး...
 ရှင်က ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှမရှိတာပဲ...

ကြေကွဲနေတာက ကျွန်မ...
 နေနီနီလေ...
 ရှင်ရက်စက်မှုတွေ ဥပေက္ခာပြုမှုတွေကို အကြီးအကျယ် ခံစား
 ခဲ့ရတာ။

ကျွန်မ ထလာခဲ့သည်။
 လေထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရသလို လွင့်မျောနေတော့၏။
 ကျွန်မလက်ထဲမှာ ခါး။
 လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းထားခဲ့သောပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။
 တစ်တိုက်လုံးက ငြိမ်သက်နေ၏။
 အိပ်မောကျနေသည်။
 တကယ်ဆို...
 ကျွန်မကို ချောမောနှစ်သိမ့်ပြီး ခေါ်သင့်တယ်...
 ရက်စက်လိုက်တာ...
 ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်သည်။
 ကျွန်မ ဘယ်လောက်အထိ နာကြည်းခံပြင်းနေလိုက်မလဲ။
 ရှင် စဉ်းစားမိရဲ့လား...
 ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။
 ရှင့်ကို သတ်မယ်...
 သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာလေးဖွင့်လိုက်မိသည်။

ပွင့်သွား၏။

အိပ်ရာပေါ်တွင် သူက အရက်တွေအမှူးလွန်ပြီး ဖြစ်ကတည်းက ဆန်းအနေအထားနှင့် အိပ်နေသည်။

ဘယ်သူမှမသိ...

ကျွန်မစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

ကိုမင်းသတ္တိမရှိမှ ကျွန်မဘဝ လွတ်မြောက်မှာ။

ကျွန်မချစ်သူနဲ့ နီးစပ်မှာ...

ဒေါ်ယုဇန ဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆတ်ခနဲ တသွားသည်။

လက်တွေက တုန်ရီလာ၏။

ကျွန်မမှာ သတ္တိမရှိဘူး။

ရင်ထဲမှာ...

အင်အားတွေချိနဲ့ ဖွာဖြင့် လှိုင်ချပစ်လိုက်မိသည်။

ကိုကိုကတော့ အသိမဲ့နေ၏။

အရက်ပူလင်းတွေက ပြန်ကြနေသည်။

ရှင်ဘဝအရာ... ကျွန်မဘဝအားလုံး အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင်

ဖျက်ဆီးတော့မယ်။

သူမမှာ သတ္တိမရှိပေ...

ဖာလိုက်သည်။

ကျွန်မအခန်းကို ပြန်လာခဲ့ပါ၏။

လှေကားမှအဆင်းတွင် လှလှနှင့် ဆုံမိတော့သည်။

“ဟင်... မမလေးပါလား၊ ကျွန်မ ခြေသံကြားလို့ ထွက်လာကြည့်တာပါ”

ကံကောင်းလို့ ကျွန်မ လက်ထဲမှာ ခါးမရှိပေ။

သိမ်းထားပြီးမှတွေ့လို့...

“ကိုကိုကို စိတ်မချလို့ လာချောင်းကြည့်တာ”

“အစ်ကိုလေးအနားမှာပဲနေပါလား... မထူးပါဘူး မမလေးရယ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်ပါလား”

“မအိပ်ပါဘူး... ကိုကိုကမှ လာမချောတာ၊ မမလေး စိတ်မချလို့ ထလာကြည့်တာပါ လှလှရယ်”

“အစ်ကိုလေးအတွက် မမလေး စိတ်ပူတတ်ပါတယ်... လူကြီးဆိုတော့...”

လှလှစကားတွေကို ကျွန်မ နားမထောင်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

တော်ပါသေးရဲ့...

ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ခဲ့လို့...

လှလှနှင့် တိုးရသည်။

ကံမကောင်းဘူး...

ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာပြီး စိတ်တွေကို လွတ်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ကံဆိုးနေရတာလဲ။
စိတ်သောကတွေနှင့် ပူလောင်နေမိသည်။
အိပ်မရ...

ကျွန်မပဲ ခံစားနေရသည်။
ဒေါ်ယုဇနကလွဲပြီး ရှင် ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်ပါဘူး။
ကျွန်မ ညဉ့်အတော်နက်မှ အိပ်သွားသည်။

“မမလေး”

“မမလေး”

ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မ အိပ်နေရာမှ နိုးလာသည်။
မျက်ခွံတွေက မဖွင့်နိုင်။
လေးလံနေသည်။

အိပ်ရေးပျက်တဲ့ရက်တွေက နေ့စဉ်ဆက်လာ၏။
ဝဲဖြိုးစိုပြေသော ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ချိုးကျသွားသည်။

“မမလေး”

“မမလေး”

“ဟင်”

“တံခါးဖွင့်ပါဦး”
ကျွန်မ ထပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်ပေးမိသည်။
“ဘာလဲ လှလှ”

“အစ်ကိုလေးက မမလေးကို ခေါ်ခိုင်းနေတယ်”

“ဟင်”

ကိုကိုနှင့် တွေ့ဖို့တော့ ကျွန်မ ဝန်လေးနေမိသည်။
မျက်နှာချင်းမဆိုင်လို။
ကျွန်မစိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိသည်။

“မမလေး”

“ဟင်”

“အစ်ကိုလေး နေမကောင်းဘူးတဲ့”

“အေး...အေး”

ကျွန်မဘက်က သူ့ကိုချစ်ခင်မြတ်နိုးဟန်ပြရဦးမည်။
မလွဲမရှောင်သာပါ။

“မမလေး လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မျက်နှာသစ်သည်။
ခေါင်းထဲမှာလည်း မကြည်လင်သေးပဲဖြစ်နေ၏။
အိပ်ရေးပျက်ထားသည်။

ထလိုက်၏။

ကျွန်မ တင်းမာလို့မဖြစ်သေးဘူး...
တကယ်တမ်းလည်း...

သူ့အရိပ်ကလွဲပြီး ကျွန်မဘဝမှာ ခိုကိုးစရာမရှိသေးပေ။
ပြီးတော့...

ကျွန်မ အနစ်နာမခံနိုင်ဘူး။
 တစ်စုံတစ်ခုတော့ ရှင် ပေးဆပ်ရမယ် ကိုမင်းသတ္တိ...
 မျက်နှာသစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
 'ခြေလှမ်းတွေက လေးလံစွာ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့၏။
 သူ့အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ရုပ်သွားသည်။
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာပင် ဝန်လေးနေမိ၏။
 မတတ်နိုင်ဘူး...
 ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ...
 “ဒေါက်...ဒေါက်”
 တံခါးက ဖွင့်ထားသည်။
 ကျွန်မ ဖွင့်လိုက်၏။
 သူက အိပ်ရာပေါ်မှာလဲနေသည်။
 “ကိုကို”
 သူ့မျက်လုံးတွေဖွင့်ကြည့်ပြီး ထသည်။
 “ကိုကို တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေတယ် နေနီနီ...
 လာထူပါဦး”
 နေနီနီ ဝင်လာ၍ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားမိသည်။
 ခေါင်းထဲမှာ ကိုက်ခဲနေ၏။
 “မင်း...ဘာဖြစ်လို့ ကိုကို့ဆီ လာမအိပ်ရတာလဲ နေနီ”
 “ကိုကိုကော ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့မခေါ်တာလဲ”

ကျွန်တော် အဖြေရခက်အောင် နေနီနီ လုပ်ဆောင်ခြင်းသာဖြစ်
 သ်။
 ယုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမချစ်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို လူတွေအားလုံး
 အောင် ကျွန်တော် ပြောဆိုထားခဲ့၏။
 ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် ချစ်ခင်ယုယမှုတွေ မပြုလုပ်လို့
 ကြီးလူကောင်းပီသစွာဖြင့် ကောင်မလေးကို ဆက်ဆံနေခဲ့သည်။
 ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေကို ထိန်းချုပ်နေရ၏။
 ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းပင်မသိ။
 “ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲနေရတာ ဘယ်လောက်အားငယ်ရလဲ၊
 နေနီနီမယ့်သူတောင် မရှိဘူး ကိုကို”
 ညက...
 ရှင့်ကို ကျွန်မ သတ်မလို့...
 သတ္တိမရှိလို့...
 ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ...
 ကျွန်မ သက်တစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေတာ။
 “ညက နေနီနီကို အိပ်မက်တယ် သိလား”
 “ဘာတွေမက်လဲ...သိလား”
 “ဘာတွေလဲ ကိုကို”
 “နေနီက ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ လာအိပ်နေတယ်”
 နေနီနီရဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို မပြောဖြစ်။

ထပ်ပြီး တောင်းဆိုမှာပဲ ကျွန်တော် ကြောက်နေမိသည်။

“ကိုကို နေမကောင်းဘူးလား”

“ခေါင်းတွေတအားကိုက်နေတယ်ကွာ”

“ညက များသွားတယ်ထင်တယ်”

“အင်း”

“ကိုကို စိတ်ညစ်နေတာ နေနီ မကြည့်ရက်ဘူး”

ကျွန်တော် စိတ်ဒုက္ခတွေ လွတ်ထွက်သွားမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

နေနီနီကို ချစ်တယ်...

မင်းဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောပါတော့မယ်ဟု ပြောဖြစ်မလို့

ကျွန်တော်စိတ်တွေကို အမြဲတမ်းထိန်းချုပ်နေရသည်။

“နေနီဘဝမှာ ကိုကို့ပဲ မှီခိုအားထားစရာ ရှိနေတာပါမလား”

ကျွန်မ ကိုကို့ရင်ခွယ်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

နှလုံးသားတွေထဲမှာ နာကျင်နေ၏။

မုန်းတီးနေသည်။

ကြည့်လေ...

သူထံမှ...

နေနီကိုချစ်သည်ဟု တစ်ခွန်းမှမပြောသေးပေ။

ဒေါ်ယုဇနပုံကြီးကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ဝန်လေးနေတယ်မဟုတ်လား

ရှင်က အတ္တကြီးတယ်...

“ဒေါက်တာနှင်းသူမာဆီ ဖုန်းဆက်ပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း...ကိုကို တခြားဆရာဝန်နဲ့ပြမယ်၊ နှင်းသူမာနဲ့

ကို လုံးဝမတွေ့ချင်ဘူး”

ဒေါ်နှင်းသူမာကလည်း ကျွန်မကို လုံးဝမလိုလားပေ။

ကိုကိုက မပတ်သက်ချင်ဘူးတဲ့။

“ကိုကို့အတွက် သံပရာရည်တစ်ခွက်လောက် ဖျော်ပေးစမ်း

”

ကျွန်မ သံပရာရည်ဖျော်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေမိသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် အိပ်ဆေးပုလင်းက ကျွန်မမျက်စိထဲ တန်းဝင်

လာ၏။

မနိုးသောအိပ်စက်ခြင်းနှင့် ရှင် လူလောကကြီးထဲက ထွက်ခွာ

သွားစေရမယ် ကိုမင်းသတ္တိ...

ကျွန်မ စိတ်ရိုင်းတွေဝင်လာမိသည်။

သူရှိနေသရွေ့ ကျွန်မရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆုံးရှုံးနေရ

တယ်။

ကိုကိုက ခေါင်းကိုက်လွန်း၍ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားသည်။

မျက်နှာက ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်မထားပေ။

အိပ်ဆေးပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး ဆေးလုံးတွေထည့်လိုက်သည်။

ရှင် မနိုးသောအိပ်ချင်းဖြင့် ရှင်လူလောကကြီးထဲက ထွက်သွား

ပဲတော့။

သံပရာရည်ကို သေချာစွာဖျော်နေမိသည်။
 ကျွန်မ သံပရာရည်တိုက်တာမှ လူတွေမသိတာပဲ...
 “နေနီ မပြီးသေးဘူးလားကွာ...ကိုကို ခေါင်းကိုက်နေပြီ”
 “ပြီးပါပြီ ကိုကို”
 ကျွန်မ သံပရာရည်ခွက်လေးယူပြီး ကိုကိုထံ ယူလာခဲ့သည်။
 “သောက်လိုက်နော် ကိုကို”
 “ကျေးဇူးပါပဲ နေနီနီရယ်...ကိုကိုကို မင်း နားလည်ပေးစေပါ”

ကိုကိုက သံပရာရည်ခွက်လေးကို နှုတ်သန်ဖို့ပြင်နေသည်။
 ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရတော့၏။

သူ့သားတစ်ယောက်ကို ရက်စက်တဲ့နှလုံးသားတွေ ကျွန်မမှ
 နှိမ့်မိတော့တာအမှန်ပဲဖြစ်သည်။

မဖြစ်ဘူး...
 ကျွန်မကြောင့် လူတစ်ယောက် သေသွားမှာ မလိုလားဆုံးပဲ
 တုန်ရီလာသည်။
 သတ္တိကြောင်လာ၏။
 သောက်တော့မယ့် ကိုကိုလက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ကျွန်မ ပုတ်
 ချပစ်လိုက်သည်။

“ဘုတ်”

မတော်တဆဖြစ်တဲ့ပုံစံမျိုးဖြင့် မသောက်ဖြစ်အောင် ကျွန်မ
 ဤစည်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်”
 “ဆောရီးနော်...ကိုကို”
 “ဟာကွာ”

သံပရာရည်တွေ ဖိတ်ကျကုန်သဖြင့် ကျွန်တော်...နေနီနီကို
 ဤညှိမိသည်။

တမင်လုပ်လိုက်တဲ့သဘောမျိုးဖြစ်သွား၍ဖြစ်၏။
 “နေနီ...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ...ပျာပျာသလဲနဲ့”
 ကျွန်မစိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေသည်။
 ကိုကိုကို ကျွန်မ မုန်းတီးနေမိ၏။
 သတ်ပစ်ချင်သည်။

ကျွန်မ စိတ်တွေက မရက်စက်။
 သံပရာရည်ကို ကျွန်မ ပြန်၍ ဖျော်ပေးလိုက်တော့သည်။
 ညစ်ပတ်ပေရေသွား၍ ကျွန်မ သိမ်းဆည်းပေးနေမိ၏။

“ထားလိုက်လေ နေနီ...လှလှတို့ သိမ်းမှာပေါ့”
 “ရပါတယ် ကိုကို”
 “မင်းက သူ့ဌေးကတော်တစ်ယောက်လို မနေတတ်ပါလား

နေနီနီ”

“ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ နှိမ်ချပြီးပဲနေချင်တယ် ကိုကို... ဘဝက ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးရောက်ဦးမလဲမှ မသိတာ”

“နေနီနီက ကိုယ့်ဇနီးပဲ...မင်း စိတ်ချမ်းသာသလို သုံးနိုင်ပဲတယ်”

“ကျွန်မ...ကိုကိုအချစ်တွေပဲ လိုချင်တာ”

သူ သက်ပြင်းမောကြီးကို ပြင်းထန်စွာမှုတ်ထုတ်ပစ်မိသည်။ ကိုကိုကမလှုပ်။

ရှင့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ ဒေါ်ယုဇနကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေပဲ ရှိနေတာမဟုတ်လား။

“ကိုကို မျက်နှာသစ်မယ်ကွာ...နေနီနီ အလှတွေပြင်လိုက်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုကို”

“အပြင်သွားမယ်”

“...ကိုကိုက ကျွန်မနဲ့ အပြင်ထွက်ရဲလား”

“ကိုကို ကြိုးစားမယ်”

ကျွန်မအတွက် အောင်မြင်မှုတစ်ခုပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၈)

တကယ်ဆို...

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ အမာရွတ်တွေကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီ လုပ်ပစ်သင့်သည်။

ငယ်ရွယ်ချောမောသော ကျွန်တော့်ဇနီး နေနီနီနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ရုပ်ရည်ရူပကာတော့ ရှိသင့်နေ၏။

ကျွန်တော် တန်နေမီသည်။

ယုကံ အသက်ပေးသွားတာ...

နေနီနီနဲ့ တွဲနေတာတောင် လွန်လွန်းနေပြီလား။

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်နေ၍ စိတ်လန်းဆန်းသွားအောင် နေနီနီနှင့် အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုနဲ့ မင်း တွဲရလား”

“ကိုကိုကရော”

“သတ္တိတော့ မရှိဘူး”

“အဟက်”

ကျွန်မ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ရှင်...ကျွန်မ ဆန္ဒတစ်ခုကို လိုက်လျော့တာပဲမဟုတ်လား။

ကောင်းတယ်...

ရှင် စိတ်သောကတွေ ခံစားစေရမယ်။

ကျွန်မကတော့ ရဲတယ်...

ရှင်ပဲ အရှက်ရမှာ...

“နေနီကတော့ ကိုကိုနဲ့အဖြစ် သတ္တိရှိဖွာ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

ကျွန်မနဲ့တွဲပြီး ရှင်သွားလာရသမျှ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေမှာပဲ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“နေနီ လှလား”

“လှပါတယ် နေနီ”

နေနီ လှပချောမောတဲ့မိန်းကလေးဆိုတော့ ပြင်ဆင်လိုက်တော့ အလွန်ချောမောတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

“နေနီတို့ သွားကြစို့”

ကျွန်တော်...နေနီအတွက် ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးသင့်သည် ဟု ထင်မိလာရတော့သည်။

သတ္တိတွေ မွေးရမယ်...

နေနီနီကို အထင်သေးမှာလဲစိုးမိသည်။

ကျွန်တော်လို ရုပ်ဆိုးဆိုးယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပိုင်ချိုင် လိုက်သည်ဟု ထင်မှာစိုးမိတာပဲရှိနေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ကျွန်တော့်တာဝန်တော့ ကျေပွန်ရမည်သာဖြစ်သည်။

နေနီနီကို တွဲရမယ်...

ကားလေးနှင့် အပြင်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဈေးဝယ်ကြ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ နေနီကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ကြသည်။

လျှောက်တော် ရှက်လာ၏။

“ပြန်စို့...နေနီ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဂိုဂို”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ကြည့်ကြတာ လွန်တယ်ကွာ”

“ကိုကို ရှက်နေပြီလား...သတ္တိမရှိဘူးလား”

“နေနီအတွက်ပါ”

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘာမှမဟုတ်တာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါ...ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သိလို့ စိတ်လုံတယ် ကိုကို”

ကျွန်မ...တမင် ကိုကို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေဖြစ်စေချင်
၍ အပြင်မှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထွဲပြလိုက်မိသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ရက်စက်စွာ လုပ်ကြံဖို့ ကျွန်မမှာ သတ္တိ
တွေ မရှိပေ။

ရှင်စိတ်တွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရမယ်...

စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီးစားသောက်သည်။

“ဒီဆိုင်လေးက ကျွန်မနဲ့ကိုကို စားသောက်ခဲ့ဖူးတဲ့နေရာလေး
နော် ကိုကို”

ကျွန်မ ချစ်သူမောင့်ကို သတိရတမ်းတမိလာသည်။

“ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့နေရာလေး”

ကိုကို့အကြည့်တွေက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ အာရုံထားနေသည်။
ထိတ်လန့်နေ၏။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ပြန်စို့ကွာ”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီမှာ ထိုင်ပြီးစားသောက်နေတာ ဘာမှအကျိုးမရှိဘူးထင်တယ်

နော်”

“အပြင်ထွက်ဖို့ ကိုကိုပဲ စပြီးပြောတာနော်”

“နေနီနီ. ကိုကို သွားချင်တာတွေသွား၊ စားချင်တာတွေစားခဲ့
ပြီပဲ”

ကျွန်တော်ရဲ့ လိုက်လျောမှုက နေနီအပေါ် တာဝန်ကျေပြီးဟု
တွက်သည်။

မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် အချိန်အကြာကြီး မနေချင်ပေ။

ကျွန်တော် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား။

စိတ်တွေ အိုက်လာသည်။

နေနီနီကတော့ ပျော်နေ၏။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ နေနီနီကိုတော့ မပျော်စေချင်မိသည်။

‘လိုက်လျောဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဖြစ်၍ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ကိုကို့မျက်နှာကြီးကို စုပုပ်မထားစမ်းပါနဲ့...တော်ကြာ ပတ်
ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ကိုကို့ကို တမင်နှိပ်စက်နေတာလားကွာ”

“ကိုကို့ရော...ဒေါ်ယုနေဓာတ်ပုံကြီးကို မဖြုတ်တာ ကျွန်မ
ကို နှိပ်စက်နေတာလား”

“ဟာကွာ”

နေနီနီ စိတ်တိုင်းကျ ကျွန်တော် နေပြလိုက်သည်။

မင်း ကျေနပ်ပါ နေနီနီ...

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နေနီနီက ကျွန်တော်ကို တောင်းဆိုပြန်
သည်။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ...နေနီ”

“ဒီလောက်ခေတ်မီနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုကို့မျက်နှာပေါ်က အမာ
ရွတ်တွေကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီလုပ်ပါ ကိုကို”

ထပ်၍တောင်းဆိုသည်။

ယုကို ကျွန်တော် ကတိပေးထားတဲ့ကိစ္စဖြစ်နေ၏။

“နေနီနီအတွက် ကိုကို ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ပေးနိုင်တော့မှာ
မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲတွင် မျက်ရည်တွေပြည့်လာသည်။

ကျွန်တော် တာဝန်မဲ့လေး...။

နေနီက ငယ်ရွယ်သူ...

ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်နေရသည်။

“ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီသာလုပ်လိုက်ရင်...ကိုကို အရမ်းချော
မှာပဲနော်”

ကျွန်တော်ကတော့ နေနီနီကို ခွင့်လွှတ်နေမိသည်။

ငယ်ရွယ်နုပျိုသည် ကလေးမလေးပဲ...

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ရှင်...နေနီ တောင်းဆိုတာတွေ တစ်ခုမှ မလိုက်လျောတော့
ဘူးလား”

ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်လာပြီ...

ကိုကိုက ကျွန်မဆန္ဒတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မလိုက်လျောခဲ့ပေ။

ခံစားရတာက ကျွန်မ...

သူ့ဖက်က တုတ်တုတ်မလှုပ် ခံပြင်းလာမိသည်။

“ကိုကို မလိုက်လျောနိုင်ဘူး နေနီနီ”

“ရှင်...ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ မချစ်ရတာလဲ”

“ဟာကွာ...နေနီကြောင့် ခက်တာပဲ...မင်းကို ချမ်းချမ်းသာ
သာထားပြီပဲ”

ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

ဒီလူကြီးက ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ ခံစားမှာ
မဟုတ်ဘူး။

“နေနီ...ဘယ်လဲ”

“အပြင်”

“မင်း...အခုပဲ အပြင်ကပြန်လာတာမဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ထပ်သွားချင်လို့”

“မသွားရဘူး”

“သွားမယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို အနှောင့်အယှက်တွေ ပေးနေချင်မိသည်။

စိတ်သောကတွေ ခံစားစေချင်၏။

သူက မခံစားဘူး...

အေးစက်နေတယ်...

ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုကို ကျန်ခဲ့၏။

ရှင်...ခံစားစမ်း...

ကျွန်မ စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်နေမိသည်။

မောင့်ကို တမ်းတလာမိ၏။

ကိုမင်းသတ္တိရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေကို မခံစားနိုင်ဖြစ်နေမိသည်။

ကပ္ပဲခန်းမထဲသို့ ကျွန်မ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

မောင်...

ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်

အိပ်ရေးတွေပျက်လွန်း၍ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်ရှိစေ
နေသည်။

ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မစားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။

အချိုရည်မှာလိုက်၏။

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာတလုပ်လုပ်နှင့် ခံစားနေရတော့သည်။

မောင်ကတော့ ကျွန်မကို အရေးပင်မစိုက်။

အရာရာ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ကျဆုံးနေရပြီလား။

နစ်နာနေခဲ့ပြီ...

“မိန်းကလေး”

“ရှင်”

“ကိုယ် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်အတော်လေးညစ်နေသလိုပဲ”

“ဘာ...ရှင်”

“စိတ်ဆိုတာ ပျော်ပျော်နေရတယ်ကွ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ခဏလေး
ပဲ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ”

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ စိတ်ညစ်နေမယ့်အစား ကိုယ်နဲ့ ပျော်
အောင် ဖိတ်ခေါ်တာပါ”

“ကျွန်မကို ဘာထင်နေလို့လဲ...ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဘယ်လို
ပဲနေနေ...ရှင် ယဉ်ကျေးမှုအရ ဝင်မစွက်ဖက်သင့်ဘူး ထင်တယ်”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလာတယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်လို
မိန်းကလေးလဲဆိုတာ တို့သိတယ်၊ လာပြီး ဈေးမကိုင်နေနဲ့ အမိ”

“ဘာ...ရှင်”

ကျွန်မ ဒေါသတကြီးနှင့် ထလိုက်သည်။

ဆက်ပြီးမနေချင်တော့...

မောင်ကလည်း ကျွန်မကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတော့
သည်။

ကျွန်မ သိပါတယ်...

အရုံးကြီး ရုံးနေပြီပဲ...

ဘယ်သူမှ မခံစားပဲ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ခံစားနေရသည်။

ဘယ်သွားရမလဲ...

ကျွန်မအထွက်တွင် အခန်းထဲမှ လူနှစ်ယောက်လည်း လိုထွက်လာသည်။

စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မကို ပြဿနာရှာမယ့်လူနှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

“အမ်”

“ကျွန်မ ရှင်တို့ထင်တဲ့အတန်းအစားထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော်”

ကျွန်မ ပြောပစ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားတွေရဲ့ အစော်ကားကို ကျွန်မ ခံရပြန်ပြီ။

“တို့နဲ့ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ အမိရယ်...မင်း စိတ်ချင်သွားမှာပါ”

“ရှင်တို့နော်...ကျွန်မ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“မင်း အရှက်မရှိရင်နေပေါ့...ဆက်လေ...တို့က ဒီနေ့တစ်ယောက်ထဲလာလို့ ဖိတ်ခေါ်တာပဲဟာ”

“တောက်”

ကျွန်မ ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး စက်နိုးသည်။

“နေပါဦး အမိရဲ့”

သူမ ကားမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

စိတ်တွေလေးနေ၏။

ကြည့်ပါဦး...

ကျွန်မ လူတွေရဲ့အထင်သေးခံရတာမဟုတ်လား...

ကိုမင်းသတ္တိကြောင့်...

စိတ်လေလွင့်စွာဖြင့် ကားကိုလျှောက်မောင်းနေမိသည်။

အချိန်တွေ ကြာသွား၏။

အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မကိုစောင့်နေသူက ကိုကိုပင်။

“နေနီ”

ကိုကိုအသံတွေက စိတ်ပူပင်သောကရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးနေသည်။

“ကိုကို...စောင့်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ စောင့်နေရတာလဲ”

ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့”

ကျွန်မ အရွဲတိုက်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုကိုအိပ်ခန်းထဲမဝင်တော့။

“နေနီ”

နောက်မှလိုက်လာပြီးမှ ကျွန်မကို ချောမော့နေသည်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ဘဝက မလုံခြုံပေ။

နစ်နာထိခိုက်မှုတွေ အများဆုံးဖြစ်ပေါ်ခံစားရသည်။

ကျွန်မ...

ကိုကိုအပေါ် သစ္စာမမဲ့ချင်ပါဘူး...

ကြမ်းတမ်းယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းကလေးမဖြစ်လို့
ဒါပေမယ့်...

ကျွန်မဘဝတွေက အနစ်နာကြီး နစ်နာနေရသည်။

ကိုကိုက ဘာမှမဖြစ်။

ခံစားနေရတာက ကျွန်မပါ။

“ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုကို မလိုက်လျောနိုင်တဲ့ အ
တွေကို မတောင်းဆိုပါနဲ့”

ကျွန်မ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ထ”

“မထဘူး”

“ကိုကိုအခန်းထဲမှာ အိပ်ကြရအောင်နော်”

“ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲပဲ နေချင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

“ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့...ရှင်အခန်းထဲမှာ မအိပ်နိုင်

“နေနီ”

“ရှင်ထွက်သွားနော်”

ကျွန်တော်...နေနီကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်

စိတ်ဝေဒနာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

“မင်း...ဒီလောက်အထိ စိတ်ဓာတ်တွေ ပြင်းထန်မနေသင့်
နေနီ”

“ကျွန်မဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရ
”

“မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကိုကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
ခွဲပေးမယ်”

“ကျွန်မ ငွေမမက်ဘူး...ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မကို ငွေကြေးနဲ့
တာဝန်ပေးတာပါနဲ့ ကိုမင်းသတ္တိ”

ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်သောကရောက်စရာ ဖြစ်နေသည်။
နေနီနီ တောင်းဆိုတဲ့အချက်တွေကို ကျွန်တော် လိုက်နာရမလား။

ဖြည့်စွမ်းပေးရမလား...

ကျွန်တော်...နေနီအား ဘယ်လိုမှ ချောမော့ခေါ်၍မရပေ။
ခေါင်းမာစွာဖြင့် ငြင်းဆန်နေသည်။

“ကျွန်မကို...ရှင်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒေါ်ယုဇနဓာတ်ပုံကြီးကို
ပေးပါ”

“နေနီနီ”

“ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးစကားတွေပဲ ဦးမင်းသတ္တိ”
ကျွန်တော် ပြန်ထွက်သွားရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်။

နေနီနီက ငယ်ရွယ်သူ...

ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တဲ့ဆန္ဒ ကင်းမဲ့နေမှာတော့ သေချာသည်။

ကျွန်တော် တွေဝေနေမိ၏။
 နေ့နီနီဆန္ဒတွေကို ကျွန်တော် ဖြည့်စွမ်းပေးရမယ်။
 ဝေခွဲရခက်သော ကိစ္စတွေသာ ဖြစ်နေရတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

ကျွန်မ အိပ်လို့မရဘူး။
 ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းဒေါသတွေနဲ့သာ တနံ့နံ့ခံစားနေရသည်။
 ကိုကို...
 ရှင့်နှလုံးသားတွေ မာကျောလှချည်လား...
 မုန်းတယ်...
 မုန်းတယ်...
 လောကကြီးထဲမှာ ရှင့်ကိုအမုန်းတီးဆုံးပဲ။
 “ကိုကိုနေနိုင်...ညီမလေးအဖြစ်တွေကို လာကြည့်ပါဦး”
 ကျွန်မ တစ်ညလုံး လေတွေတိုက်နေတဲ့ ဝရံတာမှာ ရပ်နေမိ
 သည်။

ကိုကို...

ရှင်ကတော့ အရက်တွေသောက်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေပြီပေါ့။

ကျွန်မ တောင်းဆိုမှုတွေကို တစ်ခုမှမလိုက်လျောဘူး...

ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်တယ်...

ကိုမင်းသတ္တိထံ ဘယ်လိုနည်းပရိယာယ်ကိုမှ သုံး၍မရဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ ရှုံးပြီ...

အရှုံးကြီးရှုံးပြီ...

ဒေါ်ယုဇနကို ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မယှဉ်နိုင်တော့ဘူး။

နောက်ဆုံး...

ကျွန်မအစ်ကို ကိုကိုနေနိုင်းထံပဲ ဆက်သွယ်ရန်ဖြစ်သည်။

ကိုကိုနေနိုင်းဆီပဲ လိုက်သွားတော့မယ်။

ကြာရင်...

နေနီနီ သေရတော့မယ်...

“မမလေး”

“ဟင်”

“ဖျားနေပါ့မယ်”

လှလှ...

“မမလေး ဘယ်လောက်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါကယ်”

လှလှကို ကျွန်မ အားကိုးတကြီးကြည့်မိသည်။

“မမလေး...ဝင်အိပ်ပါတော့”

“လှလှ”

“ရှင်”

“ကိုကိုအနေနဲ့ မမအပေါ် ဒီလောက်အထိ မရက်စက်သင့်ပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေးရယ်...ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်လဲ...လှလှလည်း မကူညီနိုင်ဘူး...မမလေးကို စိတ်ချမ်းသာစေလိုက်တာ”

“မမလေး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးပြီ၊ ကိုကိုနေနိုင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ခြားလိုက်သွားတော့မယ် လှလှ”

“အခုလောလောဆယ်တော့...မမလေး အခန်းထဲဝင်ပါ၊ လေးမင်းတိုက်နေတယ်...နေမကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

လှလှ ဇွတ်အတင်းချောမော့ပြီး အခန်းထဲ ဝင်စေသည်။

“မမလေး အိပ်ပါတော့...အိပ်ဆေးသောက်မလား”

အိပ်ဆေးဆို၍ ကျွန်မ သတိရလိုက်တာက ကိုမင်းသတ္တိအား ဆေးတွေ အလွန်အကျွံတိုက်တာ မအောင်မြင်ပေ။

ကျွန်မ ဘာမှသတ္တိမရှိတာ...

မရက်စက်နိုင်...

ရှင်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေမိသည်။

“မမလေး”

“ဟင်”

“အိပ်ဆေးသောက်မလား”

“မသောက်ဘူး”

“အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး ပိန်ချုံးလာပြီ”

ကျွန်မကို အလုပ်သမားတွေအားလုံးက ကရုဏာသက်နေကြသည်။

ကိုမင်းသတ္တိကို ကျွန်မသတ်မယ် သိပ်အတ္တကြီးတဲ့လူကြီး။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်...

“မမလေး အပြင်မထွက်ပါနဲ့တော့...လေက အရမ်းတိုက်နေတယ် အိပ်တော့နော်”

“အိပ်လို့မရဘူး”

ကျွန်မ ပြူးကြောင်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်မိသည်။

အိပ်လို့မရဘူး...

မျက်လုံးတွေက ကြောင်နေတယ်...

ကျွန်မ မုန်းတီးနာကြည်းလွန်းတဲ့ ဦးမင်းသတ္တိ ရုပ်ပုံကြီးပဲ မြင်နေတယ်။

ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့ ကျွန်မသည် ရုပ်ရည်ချောမောသန်ပြန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပဲ နှစ်သက်မြတ်နိုးမိသည်။

အခု...

သူက...

မျက်နှာပေါ်မှာ အမာရွတ်တွေ တပုံတပင်ကြီးနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“နေနီနီနဲ့ မတန်ဘူး”

“ဟင်...မမလေး ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာလဲ”

“မအော်ပါဘူး”

“စောစောက နေနီနီနဲ့ မတန်ဘူးလို့ အော်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား...မမရင်ထဲမှာ အရမ်းပေါက်ကွဲနေတယ် မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

“မမလေးရယ်”

လှလှက ကျွန်မကို အိပ်ဆေးတစ်လုံးတိုက်ကာ အိပ်စေသည်။ အိပ်လို့မရ...

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး မီးတောက်တွေ ထတောက်သကဲ့သို့ ပူလောင်နေသည်။

အပူသောကတွေက သူ့ကို မလောင်မြိုက်ပဲ ကျွန်မနှလုံးသားတွေကိုပဲ လောင်မြိုက်စေနေတာပါလား။

အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ နေနီနီအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မည့် အကြောင်းအရာတွေကို စဉ်းစားနေမိသည်။

ယုကို ကျွန်တော် နှလုံးသားတွေကနေ ဖယ်ထုတ်ပေးရမယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

နေနီနီ အတ္တကြီးတာပဲ...

ပြီးတော့...

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှာ အမာရွတ်တွေ...

ယု အသက်ပေးပြီးရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေပဲဖြစ်သည်။

အတွေးတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ကျွန်တော်...နေနီနီကိုချစ်တယ်။

ဝန်ခံသည်။

ယုကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ မင်းမကြိုးစားသင့်ဘူး။

“အစ်ကိုလေး”

“ဟင်”

အပြင်ဘက်မှ အိမ်ဖော်မလေး လှလှ ခေါ်သံ။

“အစ်ကိုလေး”

“ဘာလဲ...လှလှ”

ကျွန်တော် တံခါးထဲပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။

လှလှ အခန်းထဲဝင်လာ၏။

“လှလှ...နင် အချိန်မတော်ကြီး ငါ့အခန်းထဲကို ဘာဖြစ်လို့

ဝင်လာရတာလဲ”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေနှင့် ကျွန်တော် ပတ်သက်ဆက်ဆံ

ခြင်း လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။

ကင်းကင်းနေသည်။

ကောင်မလေးတွေကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ကင်းအောင်နေ၏။

အခု...

လှလှ ဘာဖြစ်လို့ဝင်လာရတာလဲ...

“လှလှ ပြောစရာရှိလို့”

“ပြော...ဘာလဲ”

“မမလေးအတွက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူး၊ စိတ်သောကဝေဒနာတွေ အရမ်းခံစားနေရတယ် အစ်ကိုလေး”

“နင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ လှလှ”

“မမလေး သေတော့မယ်”

“အဲဒါ...ငါ့ကိုစွဲပဲ လှလှ၊ နင် ထွက်သွားစမ်း”

“မသွားဘူး...အစ်ကိုလေး၊ မမလေးလို ချောချောလှလှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘဝမပျက်စေချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော်...ကောင်မလေးအပေါ် မတရားလုပ်နေတာဟု လှလှ ကပြောသည်။

မတတ်နိုင်ဘူး...

အစောကြီးထဲက ယုအစားထိုးပစ်လိုက်တာပဲ...

“မမလေး ပိန်ချုံးပြီး ကျန်းမာရေးထိခိုက်နေပြီ အစ်ကိုလေး”

“တော်စမ်းကွာ”

“အစ်ကိုလေး ဘဝမှာ မမလေးပဲ အရေးပါသင့်တယ်ထင်တယ်”

“ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေပါ”

“အစ်ကိုလေး မတရားဘူး...မမလေး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“နင် ထွက်သွားစမ်း”

“အစ်ကိုလေးရယ်...မမလေးက သနားပါတယ်...မရက်စက်ပါနဲ့နော်”

“နင်...သွားတော့”

ကျွန်တော့်အလုပ်သမားတွေပင် နေနီနီဘက်မှာ ရပ်တည်လာကြသည်။

အစ်ကိုလေး မတရားဘူးတဲ့။

နေနီနီကို ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းနေနိုင်ထံမှ အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုပြီး လက်ထပ်ယူခဲ့၏။

ကျွန်တော် တာဝန်မကျေတာတော့အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ယုရယ်...

မောင် တွေဝေနေတယ်...

ယုကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ နေနီနီအနေနဲ့ မတောင်းဆိုသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်။

နေနီနီကို သတိရနေမိသည်။

မင်းကိုလည်း ကိုကိုချစ်ပါတယ်...

ကိုကိုနှလုံးသားထဲက အချစ်တွေကို မထုတ်ဖော်ခံဘူး...

နောက်နေ့တွင်...

နေနီနီ ပျားတော့သည်။

အသက်ရှူ၍မဝကြောင်း နေနီနီက ပြောသည်ဟု လှလှက ပြော၏။

“အစ်ကိုလေးကို အခန်းထဲအဝင်မခံဘူး”

အခန်းဝကနေ လှလှက ဆီးကြို၍ပြောသည်။

“မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့”

ကောင်မလေး နေမကောင်းဘူးဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် စိတ်ပူမိသွားပြီး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်သွားရ၏။

“တံခါးဖွင့်စမ်းပါ လှလှ”

“မမလေး...စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

လှလှက တံခါးဖွင့်ပေးဘဲပြောနေသည်။

“ဖယ်စမ်း...လှလှ”

ကျွန်တော်...နေနီနီအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

နေနီနီက မှိန်းနေ၏။

ခြေသံကြားသဖြင့် သူမမျက်ဝန်းတွေကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အထိတ်တလန့်နှင့် တင်းမာစွာ ကြည့်

၏။

“ရှင်...ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မ အခန်းထဲကမထွက်သွား”

နေနီနီက စူးစူးဝါးဝါးနှင့် အော်ဟစ်နေသည်။

“နေနီ...ကိုကိုလေ”

“မသိဘူး...ဘယ်က ကိုကိုလဲ မသိဘူး”

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

နေနီနီမျက်ဝန်းတွေ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားတွေ ဖြစ်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားလွန်းနေ၏။

ကိုယ်ကလည်း ချစ်ချစ်တောက်ပူနေတော့သည်။

“မင်း...ဖျားနေပြီပဲ”

သူမနဖူးကို ကျွန်တော်စမ်းတော့ သူမက ပုတ်ထုတ်ပစ်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ လုံးဝမတွေ့ချင်ဘူး၊ ရှင် ထွက်သွားစမ်းပါ”

“နေနီနီ...မင်းစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်စမ်းပါ၊ ကိုကို တောင်းဖန်ပါတယ်ကွာ၊ နေမကောင်းရင် ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

“ဟို...ဒေါက်တာနှင့်သူမာလား၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကျွန်မကို လိုလားတာမဟုတ်ဘူး...မတွေ့ချင်ဘူး...ဆေးလဲမကုဘူး...ရှင်သွား”

ကျွန်တော် သိလိုက်တာက နေနီနီစိတ်တွေ မမှန်တော့ခြင်းပင်။

နေနိုင် သိသွားရင်...

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိတာတော့ အမှန်ပင်။

“နေနီ”

“မသိဘူး...ကျွန်မအနားကနေ ရှင် ထွက်သွား”

နေနီနီကတော့ ကျွန်တော့်ကို နာကြည်းမုန်းတီးစွာဖြင့် အော်ဟစ်နေသည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...

ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်ထိတောင် မုန်းတီးနေပြီလား...

နေနီနီကြည့်ရတာ စိတ်မမှန်။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည်။

“ရှင်...ထွက်သွား...ဘယ်သူမှ ကျွန်မအနားမလာနဲ့”

“နေနီ...ကိုကို တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ခေါ်ပြီး ပြပေးမယ်...ဒါမှမဟုတ် သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပြမယ်”

“မကုဘူး...မကုဘူး...ရှင်လဲ ကျွန်မအပေါ် စေတနာမရှိဘူး”

သူမ အော်ဟစ်နေသည်။

နေနီနီ တစ်ခုဖြစ်သွားလျှင် ကျွန်တော့်တွင် တာဝန်အရှိဆုံးပဲ။

မင်း ဟန်ဆောင်နေတာလား...

ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ခုတော့ ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၀)

“ဒီမိန်းကလေးကို ရှင် ကွာရှင်းပေးသင့်နေပြီ သတ္တိ၊ ရှင်ဘဝ ပျက်လိမ့်မယ်...ရှင်ချစ်တာ ယုပဲဟာ...အမြဲတမ်း စိတ်အနှောင့် အယှက်နဲ့ သောကတွေ ခံစားနေမှာလား”

ကိုယ့်သူငယ်ချင်း နေနိုင်မယ့်မျက်နှာရှိသေးတယ်။

ကောင်မလေးက ဒီမှာတစ်ယောက်ထဲ ကိုယ်စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။

ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ နေနီဖြစ်နေ၍ မစွန့်လွှတ်နိုင်။

နှင်းသူမာရှေ့မှာ မပြောချင်...

ယုသူငယ်ချင်း...

ပြီးတော့...

ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကျိတ်ပြီးမျှော်မှန်းနေသူ...

“နှစ်ဦးနှစ်ဘက်က အကျိုးမရှိတဲ့ကိစ္စ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်တာလဲ သတ္တိ”

“ဒါ...ကိုယ့်ကိစ္စပါ”

“ရှင်...ယုအပေါ် သစ္စာမမဲ့နဲ့နော် သတ္တိ”

ယုက သေဆုံးသွားပြီပဲ။

လက်ရှိ အသက်ထင်ရှားရှိနေတဲ့ နေနီကို စိတ်ချမ်းသာအောင် တော့ ထားသင့်သည်ဟု ထင်လာမိသည်။

နေနီက အပြစ်မဲ့သူ...

ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေထဲက နေနီက တဖြည်းဖြည်း လွမ်းမိုးသွားတော့မည့်အခြေအနေဖြစ်နေသည်။

နေနီက ငယ်ရွယ်သူ...

ယုအပေါ် ကျွန်တော်အနေအထားကို လက်ခံနားလည်မှာ မဟုတ်။

ကျွန်တော် ဆင်ခြင်သင့်တယ်...

ဘာဖြစ်လို့ သတ္တိမရှိ ဖြစ်နေရတာလဲ...

“နေနီနီ ဘယ်မှာလဲ”

“အိပ်နေတယ်”

“ကျွန်မ သွားကြည့်မယ်”

“နေပါစေ...နှင်းသူမာ”

“ဘာလဲ...ရှင်ဟာမလေးက ကျုပ်ကို လက်မခံဘူးလား”

“နေနီနီကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“ရှင်...အဖြစ်မသည်းစမ်းပါနဲ့ သတ္တိ”

နှင်းသူမာက မကျေနပ်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသည့်

ကျွန်တော် ကာကွယ်သင့်၏။

အပြစ်မဲ့သော နေနီနီအား နှိပ်စက်သလိုဖြစ်နေသည်။

“မင်း...ပြန်ပါတော့ နှင်းသူမာ၊ နေနီနီက မင်းကို အ

ကြောက်နေတယ်”

“ကျုပ်က ဘာလုပ်လို့လဲ...သရဲသဘက်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ...ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်

မှာ မင်း ဝင်မပါပါနဲ့”

“ရှင်က...ယုအပေါ် လုံးဝထောက်ထားညှာတာခြင်း-

ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

“ဘာ”

“ယုက...ရှင်ကြောင့်သေရတာ၊ ရှင်ကိုအသက်ပေးပြီး

ခဲ့တာ”

“တော်စမ်း...နှင်း”

“အခုတော့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ကောက်ယူ-

က်သက်တဲ့ အရိပ်တွေအားလုံး...ရှင် ဖယ်ရှားတော့မယ်မဟုတ်လား

တ္တိ”

“မင်းဆက်မပြောနဲ့တော့...မကြားချင်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ယုကို

ပစ်တော့မယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်...နှင်းသူမာအနားမှာ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

နှင်းသူမာ...ယုရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း

ဖြစ်၏။

ယုအပေါ် ဩဇာအရှိဆုံး...

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် အရက်ကိုပဲ မဲပြီးသောက်ပစ်

သည်။

နေနီနီ နေမကောင်းဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော့်ကို အတွေ့မခံ။

အတွင်းမှ ဂျက်ချထားသည်။

ဆေးကုသရန်လည်း လုံးဝလက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်နေ၏။

နှင်းသူမာ ရောက်သွားလျှင် ပို၍ဆိုးတော့မည်။

နေနီနီက စိတ်ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေရရှာသည်။

ကျွန်တော့်ကြောင့်ပဲ...

နှင်းသူမာက မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကာကြည့်နေသည်။

“သတ္တိ”

“ပြန်သင့်ပြီ...နှင်းသူမာ”

“ရှင်ဘဝကို ဒီအတိုင်းပဲ အဆုံးသတ်နေတော့မှာလား”

“ကိုယ့်ကိစ္စလို့ပြောပြီးပြီပဲ”

“ယုအတွက်...နှင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်နော်”

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်ချင်တော့လောက်အောင်ဖြစ်နေသည်။

နေနီနီအတွက် စိတ်ပူမိ၏။

နှင်းသူမာက မဖိတ်ခေါ်ပဲနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

ပြန်စေချင်တာ မပြန်။

“ရှင်...ဒုက္ခရောက်မှာသေချာတယ် သတ္တိ”

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေမိသည်။

နေနီနီကလည်း တံခါးဖွင့်မပေးသဖြင့် ပြန်သွား၏။

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်မိသည်။

အရက်ဖိသောက်၏။

“အစ်ကိုလေး”

လှလှ ရောက်လာပြန်သည်။

“မမလေးက အတွင်းကနေ ဂျက်ချထားတယ်၊ ဒုက္ခတွေ့တော့ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟင်”

ကျွန်တော် ထလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေးရယ်...မမလေးကို မချစ်ရင်လဲ ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်မနဲ့ အတူနေပါရစေ”

လှလှက နေနီနီ ခေါ်သွားပြီးနေကြမည်ဟု ပြောနေသည်။

“အစ်ကိုလေး ခွင့်မပြုရင် သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး ကျွန်မ ခေါ်ထုတ်သွားရလိမ့်မယ်”

“ဘာပြောတယ်...လှလှ”

“မမလေးကို ကျွန်မ သနားလွန်းလို့ပါ”

“သွားစမ်း...နှင်က ကျေးဇူးကန်းတာပေါ့လေ၊ နေနီနီ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ခွင့်မပြုတာ...နေနိုင် ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာ ချသင့်သည်။

နေနီနီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်က လွန်နေ၏။

သိသည်။

ရင်မဆိုင်ဝံ့ပေ။

“အစ်ကိုလေး ဆုံးဖြတ်ပါ”

လှလှ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်...နေနီနီအား ဆေးရုံသို့ ပို့ပေးရန်ပဲလုပ်သင့်၏။

“မမလေး...စိတ်နောက်သွားပြီ၊ အဲဒါ...အစ်ကိုလေးကြောင့်”

“ဟင်”

လှလှက ထိပ်မှရပ်ပြီး လှလှက အော်ပြောသည်။

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

ဟုတ်တယ်...

အရက်သောက်နေခြင်းက ကျွန်တော့်သောကတွေကို ဖြေပျောက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဟု တွေးမိလာသည်။

ကျွန်တော် ထ၏။

ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ခြေလှမ်းတွေနှင့် နေနီနီ အခန်းရောက်လာသည်။

“နေနီနီ”

မထူး...

ကျွန်တော် စိတ်ပူစွာဖြင့် တံခါးကို ဖျက်ရန် ကြိုးစားသည်။

ဒရိုင်ဘာနှင့် ခြံစောင့်တွေပဲ ဝိုင်းပြီး တံခါးဖျက်ကြ၏။

တံခါးပွင့်သွားတဲ့အချိန်တွင်...

နေနီနီ ငေါင်နေသည်။

ပြူးကြောင်တဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“နေနီ”

မလှုပ်။

“ကိုကိုလေ...”

“ဘယ်က ကိုကိုလဲ...ကျွန်မအစ်ကိုက သေသွားပြီ”

“ရှင်သွား...အလကားလူ...ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သတ္တိမရှိဘူး”

ကျွန်တော် အရှက်ကြီးရှက်သွားမိသလို နောင်တတွေလည်း ရလာမိသည်။

“ရှင်မျက်နှာကြီး ကြောက်စရာကြီး...ကျွန်မမျက်နှာက ချောချောလှလှလေး”

နေနီနီ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတာ သေချာသွားပြီဖြစ်သည်။

“နေနီနီရယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး နေနီနီက အော်ဟစ်ရယ်မောနေသည်။

အရာအားလုံး ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်အရှိဆုံးသာဖြစ်သည်။

နေနိုင်းသာသိလျှင်...

ငယ်ရွယ်ချောမောလွန်းတဲ့ နေနီနီသည် စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင် ဘစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝကို အဆုံးသတ်ရတော့မလား...မဖြစ်သင့်ဟု သင်မိသည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့အတ္တကြီးမူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုတွေကြောင့် နေနီနီဘဝလေး ပျက်စီးသွားခဲ့ရပြီ။

စိတ်ရောဂါဆရာဝန်ကြီးတွေနှင့် ပြသရန် စီစဉ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၁)

ကျွန်မ ဟန်ဆောင်နေတာ...
 မရူးဘူး...
 ဒင်းတို့က အရူးထင်နေကြတယ်...
 ကျွန်မရူးမှ ဒင်းတို့ကို လုပ်ကြံဖို့လွယ်ကူမှာပါ...
 အပြစ်မရှိမှာ...
 ကိုမင်းသတ္တိ...
 ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မစိတ်တွေ ချွတ်ခြံကျသွားရတယ်...
 အနာဂတ်မရှိတော့ဘူး...
 ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ဒေါ်ယုဇနအား မနာလိုဝန်တိုနေမိသည်။

မုန်းတီးလာရ၏။
 ငယ်ရွယ်ချောမောတဲ့ ကျွန်မဘဝသည် ဘာဖြစ်လို့များ
 ဒေါ်ယုဇနကို မယှဉ်ပြိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာလဲ။
 ရှင့်ဓာတ်ပုံတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်...
 ပြီးတော့...
 ရှင့်သူငယ်ချင်း ဒေါ်နှင်းသူမာကိုလည်း သတ်ပစ်မယ်။
 နောက်တစ်ယောက်...
 ကိုမင်းသတ္တိဆိုတဲ့ လူပဲ...
 ရှင်လည်း သေစေရမယ်...
 ကျွန်မရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ လွတ်လပ်မှုတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့
 လူတွေ...
 အိပ်လို့မရဘူး...
 မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေတယ်...
 တလောကလုံးကို နာကြည်းမုန်းတီးနေမိသည်။
 မစားဘူး...
 ကျွန်မ ဘာမှစားလို့မရဘူး...
 ရင်မှာဆိုနေတယ်...
 ကျွန်မမျက်လုံးတွေ လုံးဝမှိတ်ပစ်လို့မရအောင်ဖြစ်နေသည်။
 “သတ္တိ”
 ရှင့်ကို ကျွန်မ အမုန်းဆုံးပဲ။

အရက်တွေသောက်ထားတဲ့...ရှင့်မျက်နှာကြီးကို မကြည့်ချင်ဘူး။

အမာရွတ်တွေဗလပွနဲ့ ရွံတယ်...

“ထို့”

ကျွန်မအကြည့်တွေကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဆေးခန်းပြုရအောင်နော်”

“ပြဘူး”

“ပြမယ်”

“နေနီ ဘာဖြစ်စေချင်လည်း ကိုကို ဖြည့်စွမ်းပေးပါတော့မယ်”

“အလကားပါ”

“ရှင်လား...ဖြည့်စွမ်းပေးမှာ...သတ္တိမရှိဘူးမဟုတ်လား၊

ဒေါ်ယုဇနရဲ့ အငွေအသက်တွေကို ကျွန်မ အရိပ်အယောင်တွေတောင် မတွေ့မမြင်ချင်တော့ဘူး”

“ဆေးခန်းပြုပြီးလို့ နေကောင်းသွားရင် မင်းဖြစ်စေချင်တာ

တွေ အားလုံးဖြစ်စေရမယ်”

ကျွန်မ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်မိသည်။

အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့မိ၏။

ရှင်လိမ်တာ...

ဒေါ်ယုဇနကလွဲပြီး ရှင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်ဘူးမဟုတ်လား။

ကျွန်မ သိနေတယ်...

စိတ်ဝေနာရှင် ဟန်ဆောင်ပြီး တစ်တိုက်လုံးကို မွှေနှောက်ပစ်မယ်။

“နေနီ”

သူ...

အနောက်မှ လိုက်လာသည်။

ကျွန်မ ဂရုမစိုက်။

အခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီး ဒေါ်ယုဇနဓာတ်ပုံကြီးကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူ အထိတ်တလန့်နှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဂျလွမ်း”

“ဗျို...ဗျို...ဗျို”

“နေနီ...မလုပ်နဲ့လေ”

“လုပ်မယ်...ရှင်ပဲ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြည့်စွမ်းပေးမယ်ဆို”

“ယုမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး...မင်း ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ...ဖယ်စမ်း”

ကျွန်မကို ဒေါသတကြီးနှင့် ဆွဲဖယ်ပစ်နေသည်။

“မင်း တော်တော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

“ဂျလွမ်း”

“ဗျို...ဗျို”

ဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်မ ဆွဲဖြုတ်နေမိသည်။

“ရှင်...ကျွန်မအနားကို မကပ်နဲ့နော်...တွေ့လား”

ကျွန်မလက်ထဲမှခါးကိုတွေ့တော့ လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်မှာနော်”

“နေနီ...မင်း...မင်း”

ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို လျှော့မှဖြစ်တော့မည်ဖြစ်သည်။

နေနီနီစိတ်တွေ ဖောက်ပြန်သွားပြီ။

“မမလေး...စိတ်ကိုထိန်းပါ...ဘာမှမလုပ်လိုက်ပါနဲ့...”

လှလှက ဝင်ဆွဲသည်။

“ဖယ်စမ်း...လှလှ”

“ဟိုလူကိုသတ်မယ်...ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ချေမှုဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ လူကြီး”

ကျွန်မအတွက် အခြေအနေတွေက မထူးတော့ပေ။

ရှင်ကြီးသေရမယ်။

စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့် အပြစ်ဒဏ် မကြီးလေး

နိုင်။

“မမလေး...စိတ်ကိုထိန်းပါ၊ လှလှ တောင်းပန်ပါတယ်...”

ဓားပေးပါနော်”

“ဒေါ်ယုဇနရဲ့အငွေအသက်တွေ မှန်သမျှအားလုံးဖျက်ဆီးပစ်မယ်”

“ဝုန်း”

“ဒိုင်း”

“ဂျလွမ်း...ဂျလွမ်း”

ဓာတ်ပုံတွေအားလုံး တစ်စီဖျက်ဆီးသွားတော့သည်။

ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ...

“နေနီ...မင်း တော်သင့်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်ပါတော့”

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ရုတ်တရက် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲမှုအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

နေနီနီ မမှားပါဘူး...

မှားတာက ကျွန်တော်ပဲ...

အတ္တကြီးမားစွာ ကျွန်တော့်ဆန္ဒတစ်ခုကိုပဲ ကြည့်ခဲ့သည်။

နေနီနီ အခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပဲမဟုတ်လား။

စိတ်မူမမှန်တော့တဲ့ မိန်းကလေးနှင့် မတူဖက်ချင်တော့ပေ။

ဆေးကုသခွင့်ရဖို့ပဲ ကျွန်တော် ကြိုးစားချင်မိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကံကြမ္မာဆိုးဝါးသွားရသည်။

နေနီနီအား အတော်ဖျောင်းဖျနေဆဲမှာပင် သူမလက်တွေက

မြန်ဆန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“အား”

ကျွန်တော့်ဝမ်းစိုက်ဆီမှ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

နေနီနီလက်ထဲမှ ဓါးက ကျွန်တော့်ဝမ်းစိုက်ဆီ စိုက်ဝင်သွား၏။
“ဟင်”

ကျွန်မ...ကိုမင်းသတ္တိအား ဓါးနှင့်ထိုးမိလိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ၏။

ဘုရားရေ..

ကျွန်မ အပြစ်ဒဏ်တွေခံစားရတော့မယ်...

ကြောက်တယ်...

ကျွန်မ အရမ်းကြောက်တာပဲ..

စိတ်ဝေဒနာရှင်မဟုတ်တဲ့ ကျွန်မ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ကိုမင်းသတ္တိ အနားတွင် လူတွေစိတ်ဝင်စားနေစဉ် ကျွန်မ လှစ်ကနဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့မိတော့သည်။

ကျွန်မ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ...

ကားပေါ်တက်ပြီး ဒလကြမ်းမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

စိတ်တွေလှုပ်ရှားလွန်း၍ ကျွန်မ အတော်လေး ထိန်းချုပ်နေရ၏။

ကိုမင်းသတ္တိ သေပြီလား...

တကယ်တော့...

ကျွန်မ သတ္တိမရှိဘူး...

လူတစ်ယောက်အပေါ် ရက်စက်နိုင်တဲ့ အင်အားတွေမဲ့နေသည်။
စောစောက...

ဒေါသတွေ အာဃာတတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းပင်မသိ။

ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်တဲ့...

ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာ...

ဟန်မဆောင်နိုင်...

စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ဖို့လည်း မေ့လျော့နေသည်။

ကျွန်မကားကို ဆက်ပြီး မမောင်းနိုင်တော့သဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ကိုကိုနေနိုင်း...

ညီမလေးကို ကယ်ပါဦး။

စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ပြီးမှ ကြောက်နေမိသည်။

အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး...

ထောင်ထဲမှာလည်း ကျွန်မနေရမှာ ကြောက်နေမိသည်။

အသားတွေပင် တုန်လှုပ်လာ၏။

မဖြစ်ဘူး...

ပိပိရီရီနေမှ...

ခေါင်းထဲမှာ မထူနိုင်အောင် မူးနောက်လာရသည်။

ခြေလှမ်းတွေက မသယ်ချင်။

ကျွန်မ အစားအသောက်တွေမစားတာ၊ မအိပ်တာကြာနေပြီ ဖြစ်၏။

အင်အားတွေမရှိတော့...

မူးဝေလာရသည်။

“ဟေ့...ကောင်မလေး”

“ဟင်”

ကျွန်မ မော့အကြည့်တွင် ကျွန်မနှင့် နိုက်ကလပ်တွင် ဆုံခဲ့ဖူး သော လူနှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

“နေနီနီ”

“ရှင်တို့...ရှင်တို့”

“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ...မင်းက ဝဏ္ဏမော်ချစ်သူ...နေနီနီ”

ဆိုတာ နောက်မှ တို့တွေသိလာရတယ်”

“ဟင်...ရှင်တို့က မောင်နဲ့သိလို့လား”

“သိတာပေါ့...မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ဟိုနေ့က တို့တွေမသိလို့”

အထင်သေးပြီး လိုက်ခဲ့မိတာပဲ”

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အေးသွားရသည်။

မောင်မိတ်ဆွေတွေပဲ...

“မောင်ရောဟင်”

“ရှိတယ်...လောလောဆယ် မင်းဘာဖြစ်လာလဲ နေနီနီ”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ”

“နေနီနီ”

“ရှင်”

“မင်း လူသတ်လာတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်”

သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားတာလည်းဟု အံ့ဩသွားရ သည်။

“မင်းအင်္ကျီမှာ သွေးတွေ...မင်းမျက်ဝန်းတွေက ထိတ်လန့် ချောက်ချားနေတယ်”

“ဟင်”

ကျွန်မ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြည့် နေမိသည်။

“လာ...တို့ကားပေါ်တက်...မင်းကို ကူညီမယ်”

“ရှင်တို့ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပါကွ”

ကျွန်မဘဝအတွက် မထူးတော့မယ့် အခြေအနေဖြစ်သွားသည်။ အားကိုးစရာမရှိတော့...

သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားဖို့ကလွဲပြီး တခြားမရှိ။

“တက်လေ”

ကျွန်မ ကားပေါ်သို့ အလျင်အမြန်တက်လိုက်တော့သည်။

“စိတ်ကို ငြိမ်သက်အောင်ထားနော်...နေနီနီ...ဘာမှမကြောက်

နဲ့တော့”

သူတို့က ကျွန်မကို ခြံအကျယ်ကြီးတစ်ခုမှ တိုက်ကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

“နေနီနီ”

“ဟင်”

“မင်းအနားယူတော့”

“ကျွန်မ...မောင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့ရမှာပေါ့...မပူနဲ့...ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူလိုက်ပါဦး”

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မောင့်ကို အားကိုးတကြီး တွေ့ချင်နေသည်။

“ဝဏ္ဏမော်ကို သွားခေါ်နေပါပြီ နေနီနီ”

ကျွန်မစိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျော့ချပစ်လိုက်မိသည်။

“သူက...သက်ပိုင်တဲ့ နေနီနီ၊ ကိုယ်ကတော့ နောင်နောင်”

သူတို့နာမည်တွေကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား။

“နေနီနီ”

“ဟင်”

“မင်းဘာတွေပြဿနာဖြစ်လာလဲ”

“ကျွန်မ...ကျွန်မယောက်ျားကို ဓါးနဲ့ထိုးမိလိုက်တယ်”

“ကိုမင်းသတ္တိ...သေပြီ”

“ဟင်”

“အခုပဲ...တို့ဆီကို အဆက်အသွယ်တွေလာတယ်၊ မင်းယောက်ျား ဆုံးသွားပြီ...ရဲတွေလိုက်ရှာနေတယ်တဲ့”

“ဟင်”

ကျွန်မ နောင်တကြီးစွာရသွားမိခဲ့သည်။

ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးက မလွယ်တော့။

“ဝဏ္ဏမော်ကိုတောင်...တို့တွေ သိုသိုသိပ်သိပ် ဆက်သွယ်နေရတယ်”

ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတာလဲ...

စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်မဆောင်နိုင်ခဲ့။

သက်ဆိုင်ရာတွေက စစ်ဆေးတဲ့ဒဏ်ခံနိုင်မှာမဟုတ်။

“နေနီနီ”

“ဟင်”

“မင်းကြည့်ရတာ အာဟာရပြတ်နေသလိုပဲ၊ ဒီမှာ စိတ်ချရတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး”

ကိုကို သေပြီတဲ့...

ကျွန်မစိတ်တွေ ပြန်ငြိမ်သွားတော့ နောင်တတွေရမိသွားသလို

င်။

ကျွန်မပဲ အတ္တကြီးမားတာလား...

ဒေါ်ယုဇနနေရာကို ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်ရောက်နိုင်မလဲ။

ကိုကိုနေနိုင်က နိုင်ငံခြားမှာရှိနေသည်။

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်းပင်မသိ။
ရှင်သေသွားရင် ကျွန်မဘဝ အေးချမ်းသွားမယ်ထင်မိတာ...
ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာမိသည်။

“မင်း...အေးအေးဆေးဆေး ပုန်းအောင်းနေနိုင်တယ်...ဒီနေရာ
ကို မင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်မိမှာမဟုတ်ဘူး”

လောလောဆယ်တော့ ဒီနေရာလေးမှာပဲ နေထိုင်ပြီး မောင်နှင့်
တွေ့ရန် ကြိုးစားရမည်သာဖြစ်သည်။

“မင်း တစ်ခုခု စားလိုက်ဦး”

စားစရာတွေကို သူတို့တွေက ယူလာပြီးပေးသည်။

“မစားချင်ဘူး”

“မင်း တစ်ခုခုစားမှ အင်အားတွေရှိမှာ”

ကျွန်မ ဆာသလိုလိုတော့ရှိလာသည်။

ရင်ထဲမှာ တုန်ရီနေ၏။

ပေါင်မုန့်တွေကိုယူပြီး စားပစ်လိုက်သည်။

“အားရှိသွားအောင် အိုဗာတင်းလေးသောက်လိုက်ပါဦးလား”

“ဟင့်အင်း”

“သောက်လိုက်ပါ နေနီနီ...မင်းကြည့်ရတာ အားမရှိသလို
ပဲကွာ...ဝဏ္ဏမော်က ဖုန်းဆက်တယ်...မင်းဆီလာမယ့်တဲ့ ဝဏ္ဏ
လာရင် အင်အားတွေရှိနေအောင်လို့ပါ”

“ကိုနောင်နောင်”

“ပြောပါ နေနီနီ”

“မောင် တကယ်ပဲလာမှာလားဟင်”

“လာမှာ”

“မင်းကို လာခေါ်မယ်တဲ့၊ အဆင်သင့်စောင့်နေတဲ့”

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သူတို့ကို မသင်္ကာဖြစ်မိသည်။

မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ပြောမိ၏။

“တို့ဆက်သွယ်ပြီးပါပြီ...စိတ်အေးပါတော့”

မောင်နှင့် ဘယ်လိုဘဝမျိုးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
သည်။

“နေနီနီ နွားနို့သောက်လေ”

“ကျွန်မ ငှက်ပျောသီးပဲစားမယ်...ကိုနောင်နောင်”

“နွားနို့လေး သောက်လိုက်ပါ”

“ထားခဲ့ပါ...နောက်မှ ကျွန်မ သောက်မယ်”

နွားနို့ကို အတင်းတိုက်နေ၍ မသင်္ကာဖြစ်မိသည်။

ကျွန်မ ငြင်းဆန်လိုက်မိ၏။

ကိုကိုကို အိပ်ဆေးခပ်ခဲ့တာ ကျွန်မ သတိရနေမိသည်။

နွားနို့မသောက်ဖြစ်။

မရေရာတော့တဲ့ အနာဂတ်အတွက် ကျွန်မ စိတ်တွေပူပင်လာ
ပါသည်။

အခန်း (၂၂)

ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာက သေလောက်အောင်မဖြစ်ခဲ့ပေ။
 မတော်တဆဖြစ်ကြောင်းပြောဆိုကာ ဆေးကုသမှု ခံယူခဲ့သည်။
 ဘာမှမဖြစ်လောက်...
 နေနီနီ အကြောက်လွန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။
 ကျွန်တော် စိတ်ပူမိလာ၏။
 စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်နေသော နေနီနီအတွက် စိတ်ပူမိသည်။
 “မမလေး သနားပါတယ်၊ အစ်ကိုလေး မြန်မြန်ရှာပါ”
 နေနီနီကို ရှာကြသည်။
 ကားပဲတွေ့ပြီး လူကိုတော့ လုံးဝမတွေ့တော့ပေ။

အရာအားလုံး ကျွန်တော့်အမှားတွေနှင့် တွေဝေမှုတွေကြောင့်
 သာဖြစ်ရသည်ဟု မှတ်ယူထားလိုက်မိသည်။
 နေနီနီ ဘယ်လောက်အထိ ခံစားနေမလဲဆိုတာ မတွေးနိုင်ပေ။
 ကျွန်တော် အတ္တကြီးခဲ့သည်။
 သတ္တိကြောင်ခဲ့၏။
 နေနီနီ ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်မကင်းပေ။
 ကျွန်တော် ရှာသည်။
 မတွေ့။
 ချောမောလှပတဲ့ နေနီနီအတွက် အန္တရာယ်ရှိနေသည်။
 စိတ်ဝေဒနာရှင်မလေး နေနီနီအား ဖျက်ဆီးမည့် တစ်စုံတစ်
 သာကံသာတွေ့လျှင် မလွယ်။
 ကျွန်တော်အကြောင်းကြားလိုက်၍ နေနိုင် ရောက်လာသည်။
 “သတ္တိ...ကိုယ်က မင်းကို စိတ်ချယုံကြည်လို့ အပ်ထားခဲ့
 ဘာပဲ...ဒီလောက်အထိ ဖြစ်ဖို့တော့မသင့်ဘူးထင်တယ်ကွာ”
 နေနိုင်က အပြစ်တင်သည်။
 “ညီမလေးချစ်သူနဲ့ခွဲပြီး မင်းရင်ခွင်ထဲအပ်ခဲ့တာ...မင်း လုပ်
 ကံတယ်”
 “နေနိုင်...ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေ”
 “ဘာရှင်းစရာလိုသေးလဲ သတ္တိ...မင်းက ငါ့ညီမလေးကို
 စားခံလုပ်ခဲ့တာပဲ”
 နေနိုင် အပြစ်တင်ရင်လည်း ကျွန်တော် ခံရတော့မှာပဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်တွေပဲ။

ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ပေါ့ပျက်စွာဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့မိသည်။

နေနိုင်၊ ဒေါကန်မယ်ဆိုလည်း ဒေါကန်စရာပဲဖြစ်၏။

နေနိုင်၊က နေနိုင်၊အချစ်ဆုံး သံယောဇဉ်အကြီးဆုံး ညီမလေး။

“မောင်ရင့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီးထားခဲ့တာ ကိုယ့်လို လောင်းကစားသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ညီမလေးဆိုပြီး အထင်သေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး နေနိုင်...ကိုယ့်အမှားတွေပါပဲ...ကိုယ် သတ္တိမရှိတာ”

“အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ကိုကိုအမှားတွေပါ ညီမလေးရယ်...ညီမလေးကို မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဇွတ်အတင်းပေးစားမိတယ်။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် နေနိုင်...နေနိုင်ကို ရှာမယ်နောက်ဆို...နေနိုင်နဲ့ ဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ နေပါတော့မယ်”

ကျွန်တော် နေနိုင်ကို မခွဲနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

မျက်နှာပေါ်က အမာရွတ်တွေကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီလှူမယ်၊ မင်းစိတ်ဆန္ဒတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်စွမ်းပေးမယ်။

“ကိုယ့်ညီမလေးကို ရှာတွေ့ရင်တော့ မင်း ကွာရှင်းပေးပါသတ္တိ”

ကျွန်တော် မကြားချင်ဆုံးသော စကားတွေသာဖြစ်သည်။

“မကွာပေးနိုင်ဘူး နေနိုင်”

“ငါ့ညီမလေး...အရူးထောင်ရောက်မှ မင်းကွာပေးမှာလား သတ္တိ”

“ငါပြောပြီးပြီပဲ...နေနိုင်နဲ့ဆန္ဒတွေအတိုင်းနေမယ်လို့”

“မင်းရင်ထဲမှာ ယုဇနရှိနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ကျွန်တော့်ကို တွေဝေစေသောစကားတွေသာဖြစ်သည်။ ယုကို ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေထဲက ဖယ်ထုတ်ရမယ်တဲ့။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“ယုက သေသွားပြီ၊ မင်း လွမ်းဆွေးနေလဲ ဘာမှမသိတော့ဘူး...လက်ရှိအသက်ထင်ရှားရှိနေတဲ့ ငါ့ညီမလေး နေနိုင်ပဲ နှစ်မွန်းနေရတယ်”

“ကိုယ် သဘောပေါက်ပါတယ် နေနိုင်ရယ်...မင်း ဖြစ်စေချင်တာတွေ အားလုံးဖြစ်စေရပါမယ်ကွာ”

နေနိုင်ကိုလည်း ကျွန်တော် လုံးဝမစွန့်လွှတ်နိုင်ပေ။

မချစ်တာမဟုတ်...

ကျွန်တော့်မှာ ဒဏ်ရာရနေ၍ အပြင်မထွက်နိုင်။

နေနိုင်က သက်ဆိုင်ရာတွေနှင့် ပူးပေါင်းပြီးရှာနေသည်။

နှင်းသူမာကတစ်မျိုး။

“ရှင့်ကို သေကြောင်းကြံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ ခုထိ ရှင် စွဲလမ်းနေတုန်းပဲလား သတ္တိ”

နှင်းသူမာအား စိတ်ပျက်စွာဖြင့်ကြည့်မိ၏။

“ကြည့်စမ်း...တစ်တိုက်လုံးမှာ ယု အငွေ့အသက်တွေ တစ်ခု

မှ မရှိတော့ဘူး...ရှင် အားလုံးဖျက်ဆီးပစ်ရက်တယ်”
 အပြစ်တင်နေသည်။
 “ရှင်...ယုအပေါ် သစ္စာမရှိဘူး...ထောက်ထားညှာတာမူလဲ
 မရှိဘူး”
 “နေနီနီဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ...ကိုယ်
 လက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဇနီး”
 “ဒီကောင်မလေးကြောင့် ရှင်...ယုကို ပစ်ပယ်လိုက်ပြီလား”
 “တော်စမ်း...နှင်း”
 “မတော်နိုင်ဘူး”
 “ယုဘက်ကနေ နှင်းပြောရမှာပဲ သတ္တိ”
 နှင်းသူမက ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့်နေမှန်းသိနေသည်။
 ယု အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်တည်းက ကျွန်တော့်ကို တရင်းတနှီး
 ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်၏။
 ကျွန်တော်နှင့် မပတ်သက်ဖို့ ပြောလည်းမရပေ။
 “နေနီနီက ကိုယ့်ဇနီး...အခုကိုယ် ဘယ်လောက်အထိ တာဝန်
 မဲ့ခဲ့လဲ”
 “ရှင်...နေနီနီကို ချစ်လား”
 သူမက စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်သည်။
 “ချစ်မိသွားပြီ”
 “ဟင်”
 သူမက အံ့ဩစွာဖြင့် မယုံသလိုအကြည့်တွေနှင့် ကြည့်သည်။

“ကိုယ် သတ္တိကြောင်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး နှင်းသူမာ...နေနီနီ
 ဘဝလေးကို ကိုယ် မဖျက်ဆီးချင်ဘူး”
 “ရှင်...ကွာရှင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ သတ္တိ”
 ကျွန်တော် ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြလိုက်မိသည်။
 “ရှင် အရူးပဲ”
 “မင်း ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်တယ် နှင်းသူမာ...နေနီနီ အတွက်
 ကိုယ့်မှာ တာဝန်အများကြီးရှိတယ်”
 “ဟွန်း”
 “ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”
 “ရှင်ကို ဓားနဲ့ထိုးတာရော”
 “မတော်တဆပါ”
 နေနီနီဟာ ရက်စက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတော့မဟုတ်။
 ဘာကို ခါးသည်းနာကြည်းနေသောမိန်းကလေး။
 “ကိုယ့်ဘဝအတွက် စိတ်ညစ်လူသစ်နဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တည်
 ဆောက်ရမယ်”
 နှင်းသူမာအား ပြတ်သားတဲ့စကားတွေ ပြောဖြစ်သည်။
 ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမပြင်တော့။
 ကျွန်တော်အရာအားလုံးကို သဘောပေါက်နားလည်သွားရ
 သည်။
 နေနီနီကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“အစ်ကိုလေး...ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ မသွားပါနဲ့”

ကျွန်တော် တွေ့ချင်သူက ဝဏ္ဏမော်ပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

နေနီနီသည် သူမချစ်သူ ဝဏ္ဏမော်ထံတော့သွားမှာ သေချာသည်။

ညီမကိစ္စဖြစ်နေ၍ နေနိုင်အတွက် အခက်တွေ့နေရ၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ရှာမယ်။

“လှလှ”

“ရှင်”

“နေနီနီကို အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင်ရှာမယ်”

“ဒဏ်ရာနဲ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကျွန်တော်စိတ်တွေက နေနီကို တွေ့ချင်စေတွေ ပြင်းနေမိသည်။

ဝဏ္ဏမော်ကို တွေ့ချင်၏။

နေနီနီ သွားစရာလမ်းက ဝဏ္ဏမော်ထံပဲဖြစ်သည်။

ဝဏ္ဏမော်ကတော့ ကောင်မလေးတွေနှင့် သက်စေ့တွဲနေသည်။

ကျွန်တော် နိုက်ကလပ်တစ်ခုရဲ့ အပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေမိသည်။

ဝဏ္ဏမော် သွားနေကြပဲ...

ညဉ့်နက်မှ ဝဏ္ဏမော်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်တွဲပြီး ထွက်လာသည်။

လူက ရှင်းနေ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ဝဏ္ဏမော် ကားနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

နေနီနီ...

မင်းအတွက် ကိုကို အရမ်းခံစားနေရပါတယ်။

ဝဏ္ဏမော်က ကောင်မလေးကို လိုက်ပို့ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ ခြံကြီးဆီသွားသည်။

ကျွန်တော် နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

ဝဏ္ဏမော်ကားနောက်မှ ကျွန်တော့်ကားကပ်ပါလာတော့ အံ့ဩသွား၏။

သူက ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူ့အနား လျှောက်သွားမိသည်။

“ကိုယ်က မင်းသတ္တိ...မောင်ရင်သိအောင် ပြောရရင်တော့

နေနီနီခင်ပွန်းပဲ”

“ဪ”

သူက သိနေဟန်ဖြင့် ပြုံးပြပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အေးစက်စွာထုတ်ပြီး မီးညှိသောက်နေသည်။

“သောက်ပါဦး”

“နေပါစေ”

ဝဏ္ဏမော် ကြည့်ရတာ အခြေအနေမှန်ကို မသိသေးသည့်ပုံပင်။

“မောင်ရင်”

“ပြောပါ”

“နေနီနီက ဘယ်မှာလဲ”

“ဗျာ”

ဝဏ္ဏမော်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“နေနီနီက မင်းဆီမှာမဟုတ်လား ဝဏ္ဏမော်”

“မရှိဘူး”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ...နေနီနီနဲ့ ကျုပ် ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး”

“နေနီနီ အိမ်ကနေထွက်သွားတယ်”

“ကျွန်တော် မသိဘူး...နေနီနီကိုလဲ ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ် မဝင်စားတော့ဘူး”

ဝဏ္ဏမော်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ လိမ်ညာကွယ်ဝှက်မှုတွေမရှိ။

မသိကြောင်း ထင်ရှားသည်။

“နေနီနီ...မင်းဆီမှာ တကယ်ပဲမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး ကိုမင်းသတ္တိ...ကျွန်တော်က ဘယ်မိန်းကလေးမှ

အလေးအနက်မထားဘူး၊ ခင်ဗျားဇနီးဖြစ်သွားတော့ ပိုပြီးတောင် စိတ် မဝင်စားသေးတယ်”

“နေနီနီ ဘယ်ရောက်သွားနိုင်လဲ ဝဏ္ဏမော်၊ မင်း သိရမယ်”

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျားက ဘာလိုင်းကြီးစွပ်စွဲနေတယ်၊ ခင်ဗျား မိန်းမဖြစ်ပြီး...နေနီနီ ဘယ်သွားလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတောင် မသိတာပဲ”

နေနီနီသတင်း အစအနပျောက်သွား၍ စိတ်ပူသွားမိသည်။

ဝဏ္ဏမော် ဟန်ဆောင်နေတာများလားဟု တွေးမိလာ၏။

နေနီနီက ဝဏ္ဏမော်ကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းသည်။

“နေပါဦး”

“နေနီနီက ခင်ဗျားနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းသွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်သတင်းကြားတယ်...ခင်ဗျားက နေနီနီကို ခင်ဗျားဇနီး နဲ့တူလို့ လက်ထပ်တာဆို”

ကျွန်တော် အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

အမှားတွေက ကျွန်တော့်အမှားတွေဖြစ်နေ၏။

လူကြီးလူကောင်းမဆန်ခဲ့။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ မိန်းကလေး ဘစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။

“နေနီနီကပြောတယ်...ခင်ဗျားကမချစ်ပဲ လက်ထပ်တာတဲ့..

သူ့ဇနီးဟောင်း ယုကိုပဲ စွဲလမ်းတမ်းတနေတာတဲ့”

“တော်စမ်းကွာ”

ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်သော ဝဏ္ဏမော်ရှေ့တွင် သိမ်ငယ် သွားရသည်။

“နေနီနီ ထွက်သွားတာ ခင်ဗျားအတွက် အကောင်းဆုံး အနေ အထားမဟုတ်လား...ဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်ရှာမနေစမ်းပါနဲ့”

“နေနီနီ ဘယ်မှာလဲ မောင်ရှင် သိရမယ်...ယောက်ျားရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခိုးယူပေါင်းသင်းရင် မောင်ရှင် ဘာဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာ သိလား”

“ကျုပ်က အောက်တန်းကျတဲ့ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး...နေနီနီ လဲ ဒီကို လုံးဝမလာဘူး”

“ပြောစမ်းပါ...နေနီနီ ဘယ်မှာလဲ...မောင်ရှင်ဆီ နေနီနီ လာ ကို လာရမယ်”

“ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူးကွာ”

“ဒါ...ကျွန်တော့်ပိုင်နက်နော် ကိုမင်းသတ္တိ”

“နေနီနီ ဘယ်မှာလဲ...မောင်ရှင် သိကိုသိရမယ်လို့ကိုထင် တယ်”

“ကဲဗျာ”

“ခွပ်”

“ဟေ့ကောင်”

ဝဏ္ဏမော်သည် အသံငွေ့ထားသော ခြံတံခါးအတွင်းသို့

ဘဲနဲ မောင်းဝင်သွားတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်...ဝဏ္ဏမော်”

ခြံတံခါးကြီးက ပြန်ပိတ်သွားတော့သည်။

“ဝဏ္ဏမော်...နေနီနီ ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော် အော်ဟစ်နေလည်း အပိုပဲဖြစ်နေသည်။

တံခါးကြီးက မပွင့်။

ဗိုက်ဆီမှ ဒဏ်ရာက နာကျင်လာသည်။

ကျွန်တော် လက်မလျှော့ချင်...

နေနီနီ...

မင်း ဘယ်မှာလဲ...

ကိုကိုသေပြီထင်ပြီး ဘယ်တွေလျှောက်ပုန်းနေလဲ...

နေနီနီ မရှိတော့မှ ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေထဲမှာ သူမအား

ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း သိလာရတော့သည်။

ကိုကိုဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ...

မင်းကိုချစ်တဲ့အကြောင်း တလောကလုံးကို အော်ပြောရပါပြီ။

ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာမရအောင် ပေါက်ကွဲချင်နေမိတော့

သည်။

အခန်း (၂၃)

“မောင် ဘယ်မှာလဲ...ကျွန်မဆီ လာမယ်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ မလာသေးတာလဲ ကိုနောင်နောင်”

ကျွန်မ မျှော်လင့်နေမိသလို မောင် ရောက်မလာခဲ့ပြီ။

ထိုလူတွေကို မသင်္ကာဖြစ်မိလာသည်။

မယုံတော့...

ကျွန်မဘဝ ရေတိမ်မှာ ထပ်ပြီးနစ်တော့မယုံအဖြစ်မျိုးတွေပါ

လား။

အကြည့်တွေက ရိသဲ့သဲ့...

ချိုအိတဲ့အပြုံးတွေ...

ဘုရား...

ဘုရား...

ကျွန်မကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် မျက်ဝန်းတောက်တောက် တွေ...

“ရှင်...ရှင်တို့”

“နေနီနီ”

နောင်နောင်ဆိုတဲ့လူက ကျွန်မအနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“မင်းထောင်ထဲမှာ...မနေချင်ဘူးမဟုတ်လား”

ကျွန်မမန္တာကိုယ်က နံရံမှာ ကပ်သွားသည်။

ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် မော့ကြည့်မိ၏။

“ကိုမင်းသတ္တိကို သတ်တဲ့အပြစ်ဒဏ်က အနည်းဆုံး ထောင် ဒဏ်ငါးနှစ်ပဲနော်”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ”

ဆုတ်လည်းစူး စားလည်းရူးရမည့်အဖြစ်။

“ကိုယ့်ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် မင်းဘဝအတွက် အလုံခြုံ စိတ်အချရဆုံးဖြစ်သွားမှာသေချာတယ် နေနီနီ”

“ရှင်”

“ဒီနေရာမျိုးကို မင်းရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ မထင် နိုင်ဘူး”

ဒီနေရာလေးသည် လုံခြုံတဲ့နေရာလေးတော့မှန်သည်။
 နောင်နောင်တို့က လူယုတ်မာတွေ...
 ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...
 ထောင်ကျခံမလား...
 ဒင်းတို့လက်တွင်းမှာပဲ သက်ဆင်းလိုက်ရမလား...။
 “မင်းစဉ်းစားနော်...မင်းယောက်ျားက သေပြီပဲ”
 သူတို့တွေက ကျွန်မအား လုံးဝအလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ပေ။
 ကျားနာတွေ...
 စားနေကြ ကြောင်ပါးကြီးတွေပဲဖြစ်ကြသည်။
 “ဘယ်လိုလဲ နေနီနီ”
 “ကျွန်မ စဉ်းစားမယ်...တစ်ပတ်လောက်တော့ အချိန်ပေးပါ
 လား ကိုနောင်နောင်”
 ကျွန်မ ငြင်းဆန်လိုက်လည်း အပိုပဲဖြစ်မှန်း သိထားသည်။
 ဒင်းတို့က ကျွန်မဘဝကို ရက်စက်စွာ ဖျက်ဆီးပစ်ကြမှာပဲ။
 ထို့ကြောင့်ပင် အချို့သတ်ကာ လိုက်လျောဟန်ပြလိုက်မိသည်။
 “ကျွန်မ ထောင်ထဲမှာ မနေချင်တာတော့အမှန်ပဲ ကိုနောင်
 နောင်”
 ကျွန်မစကားကြောင့် နောင်နောင် ဆိုတဲ့သူက သဘောကျသွား
 သည်။

ပြုံးလာ၏။
 “ထောင်ထဲမှာ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ...ကိုယ်တို့နဲ့အတူနေလိုက်
 ရုံပဲ မကောင်းဘူးလား နေနီနီ”
 “အင်း...ကောင်းတာပဲ”
 “မင်းတကယ်ပဲ...ဒီလိုဆုံးဖြတ်သလား နေနီနီ”
 သူက ကျွန်မ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။
 ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲထွက်သွား၏။
 ပြန်၍ ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။
 ရှင်တို့နဲ့အတူနေမယ်...ထင်လား...
 ဝေးသေးတယ်...
 ကျွန်မ ထောင်ထဲပဲသွားနေမှာ...
 အချို့သတ်ပြီး ဒင်းတို့လက်မှ လွတ်မြောက်ရာလမ်းအား ရှာနေ
 မိသည်။
 “ကိုနောင်နောင်”
 “ပြောလေ...နေနီနီ”
 “ကျွန်မကို တစ်ပတ်လောက် အနားယူခွင့်ပေးပါ...လောလော
 ဆယ် ကျွန်မ အရမ်းအားနည်းနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ကျွန်မ ဘဝ
 အတွက် ရှင်အရိပ်က အလုံခြုံဆုံးဆိုတာ ကျွန်မ သိထားပါတယ်”

ကိုနောင်နောင် ကျေနပ်စေရန် ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။
ကျွန်မကိုယ်လေးက သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ ကျရောက်နေ၍ မသိမသာ
ရုန်းပြီးထွက်ပစ်လိုက်၏။

“နေနီနီ...မင်းတကယ်ပြောတာလား၊ ကလီကမာတော့ လုပ်
မယ်မကြံနဲ့နော်”

“ကိုနောင်နောင်ရယ်...ကျွန်မက ရှင့်အရိပ်ကနေ ဘယ်လို
ရုန်းထွက်မလဲ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ထောင်ထဲမှာသွားပြီးမနေနိုင်ပါဘူး”
ကျွန်မစကားတွေကို သူ ယုံကြည်သွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ...မင်း အနားယူလိုက်ဦး၊ တစ်ပတ်ကြာရင်
တော့ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကို မင်းလိုက်လျော့ရမယ်နော် နေနီနီ”

“အင်းပါ”
သူက ကျွန်မပါးပြင်လေးကို နမ်းပြီးထွက်သွားတော့သည်။

ဟူး...
ကျွန်မ သက်ပြင်းမောကြီးကို ပြင်းပြစွာ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်

ရသည်။
မလွယ်ဘူး...

ကျွန်မ သေသေချာချာပြန်တွေးပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရ
သည်။

ထောင်...

ကျွန်မဘဝအတွက် အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် နစ်မွန်းရတော့
မည့်နေရာ။

ဒီမှာရော...

ဘာထူးလို့လဲ...

ကျွန်မ လွတ်မြောက်ချင်တယ်...

မောင့်ဆီ သွားမယ်...

ကိုကို မရှိတော့တဲ့အချိန်တွင် မောင့်ကိုပဲ တမ်းတမိသည်။

ကျွန်မကို ကူညီမှာပါ...

အနာဂတ်အတွက် မောင့်အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကိုပဲ ခံယူမယ်။

ခြံစောင့်မောင်တူးအား ကျွန်မ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေမိသည်။

ကျွန်မရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းစက တစ်ခုပဲရှိနေ၏။

ခြံထဲက လစ်ထွက်ဖို့...

သော့လိုအပ်နေသည်။

“ကိုတူး”

“ဟင်...နေနီနီ”

“ကျွန်မ...ဒီအထဲမှာ မနေချင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အတူတူ
ထွက်ပြေးကြရအောင်”

“ဟင်”

ကိုတူးကလဲ ကျွန်မ အလှအပတွေထဲမှာ နစ်မျောနေသူဖြစ် သည်။

မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ထင်ရှားနေ၏။

“နေနီနီ...မင်းပဲ ဆရာနောင်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ သဘော တူထားတယ်ဆို”

“ကျွန်မ ငြင်းလို့မရလို့ပါ ကိုတူးရယ်”

ကျွန်မမှာ အစိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာတွေပါလာကြောင်းနှင့် ကိုတူးနှင့်အတူ ခြေရာဖျောက်နေချင်ကြောင်း ယုံကြည်လာအောင် ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ...တို့ အခု ထွက်ပြေးကြရအောင် နေနီနီ၊ တိုက်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

ကိုတူးက ကိုနောင်နောင်ရဲ့ လူယုံတော်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။

စိတ်ချယုံကြည်ကြ၏။

ကျွန်မ အသုံးချပစ်လိုက်သည်။

မောင့်ဆီရောက်အောင်သွားပြီး ကျွန်မ အဖြစ်အပျက်တွေကို ရင်ဖွင့်မယ်...

ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်မှာပါ...

“မင်း...ကျုပ်ကို ကလီက မာတော့ မကြံနဲ့နော် နေနီနီ...ကျုပ် က ထောင်ထဲထည့်ပစ်လိုက်မှာ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်...ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မနေချင်လို့ပါ၊ ကိုနောင်နောင်ထက်စာရင် ရှင့်အပေါ်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလို့ပါနော်”

ကိုတူး အကူအညီနှင့် ကျွန်မအပြင်သို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ အပြင်ရောက်သည်နှင့်...

“ကိုတူး...ရှင် ခြံတံခါးကို ဟန်မပျက် သွားပိတ်ထားလိုက် ဦး...ကျွန်မ ကားစက်ကို အသင့်နိုးထားလိုက်မယ်”

ကားပေါ်တက်ထိုင်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ပွင့်နေတဲ့ ခြံတံခါးကို သူက ဆင်းပိတ်နေစဉ် ကားကို ဝေါ

ခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့မိတော့၏။

“ဟေ့...နေနီနီ...ကောင်မ...မိန်းမလည်မ...နှင့်ကို ထောင် ထဲပို့ပစ်မယ်”

ကျွန်မ နောက်ကြောင်းလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားကို တလ ကြမ်းမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

“မောင်နဲ့ သွားတွေ့မယ်”

ချစ်သူကို ဒူးထောက်တောင်းပန်မယ်...

ကျွန်မ မောင့်ကိုချစ်တယ်...

တစ်ခုခုတော့ ကျွန်မလွတ်မြောက်ရေးအတွက် မောင်က ကူညီမှာပါ။

ကားကို မောင်...နေတဲ့ တိုက်ခန်းဆီ မောင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။

ကျွန်မကိုတွေ့တော့ မောင်က အထိတ်တလန့် မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့်ကြည့်၏။

“နေနီနီ...မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ...ငါ့ဆီ ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတာလား”

“မောင်...ကျွန်မကို အထဲဝင်ခွင့်ပေးပါ...ကျွန်မ ရှင်းပြတာတွေကို နားထောင်ပါဦးနော်”

ကျွန်မအပြင်မှာ မနေရဲသဖြင့် မောင့်ကို တောင်းပန်မိသည်။

“သွား...ထွက်သွားစမ်း...မင်းကို လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ် နေနီနီ...မင်းကိုလဲ ငါ မချစ်ဘူး၊ မင်းဒုက္ခတွေလဲ ငါ ကယ်တင်မပေးနိုင်ဘူး”

“မောင်...ကျွန်မ...ကျွန်မ ဒုက္ခအရမ်းရောက်လာလို့ပါ ကူညီပါနော်”

“သွား...ထွက်သွား...ငါ့ကို ဒုက္ခလာမပေးနဲ့”

မောင်က အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မောင်...မောင်”

“ဒုန်း”

“ဒုန်း”

ကျွန်မ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မောင့်နာမည်ကိုခေါ်ကာ တံခါးတွေကို ထုရိုက်နေမိသည်။

“မောင်တံခါးဖွင့်ပေးပါ...ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်...အထဲဝင်ခွင့်ပေးပါ”

တံခါးက လုံးဝပွင့်မလာတော့။

အပြင်ဘက်မှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာဖြင့် ကျွန်မနေ၍ ရမှာမဟုတ်။ သက်ဆိုင်ရာတွေက ရှာနေမှာ။

ပြီးတော့...

ဟိုလူတွေ...

ကိုနှောင်နှောင်တို့ အဖွဲ့ကလည်း ကျွန်မကို အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်။

ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာကြတော့မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေသည်။

“မောင်...ကျွန်မ အပြင်မှာနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါနော်...ကျွန်မကို ကူညီပါ”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

“ဒုန်း”

“မောင်...”

တံခါးက ပွင့်လာပြီး မောင်က ခက်ထန်မာကြောစွာဖြင့်ပြောသည်။

“မင်း...ထွက်မသွားရင် ငါသက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားလိုက်မှာနော် နေနီနီ”

“ဟင်”

မောင်က တံခါးကိုပြန်၍ ပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်မအတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိ။

နောင်တတွေရလာမိသည်။

ကိုခင်းသတ္တိရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျွန်မ အေးချမ်းစွာနေသင့်၏။

နားလည်မှုပေးသင့်သည်။

ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာတွေကို အကြမ်းပတမ်းတောင်းဆိုမိ၏။

ကိုကိုက ဒေါ်ယုနေအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေတာ ကျွန်မ ဝန်တို

ခဲ့မိသည်။

အခု...

ကျွန်မ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးရပြီး ကျွန်မကို ချစ်ပါသည်ဟုပြောခဲ့ဖူးသော ချစ်သူပင်လျှင် ကျွန်မအား ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့သူဖြစ်နေခဲ့ရသေးသည်မဟုတ်လား။

ကိုကိုကို ကျွန်မ အကြံပက်စက်မိသည်။

သေစေချင်ခဲ့မိသည်။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သေကြောင်းကြံရန် ကြိုးစားခဲ့မိ၏။

ကျွန်မက မိန်းကလေးပဲ။

ဝဏ္ဏမော်သည်ပင် ကျွန်မအား အပျော်ကြံခဲ့တာမဟုတ်လား။

ကိုကိုအပေါ် ကျွန်မ နားလည်မှု လုံးဝမပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့။

“တိ...တိ”

ကျွန်မ ကားဟွန်းသံကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမိသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်မ ပိုပြီး

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတော့၏။

ကိုကို...

သေပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော ကိုကို။

“နေနီနီ”

“ဟင်”

ကျွန်မ အင်အားချိနဲ့စွာဖြင့် လဲကျသွားခဲ့ရတော့သည်။

အခန်း (၂၄)

လဲကျသွားသော နေနီနီကို ကျွန်တော်ပြေးပြီး ပွေ့ချီထားမိသည်။

ဝဏ္ဏမော်ကို မသင်္ကာ၍ နေနီနီ ရှိလိုရှိငြား ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ နေနီနီအား တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“နေနီနီ”

သူမ...

သတိလစ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော် ပွေ့ချီပြီး ကားပေါ်တင်ခေါ်လာခဲ့မိ၏။

နေနီနီသည် စိတ်သောကတွေ ကြီးစွာခံစားနေရ၍ ပိန်ချုံးနေ

သည်။

စိတ်ထိခိုက်သွားရ၏။

နေနိုင်းသာမြင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပါပဲ...

နေနီနီကို တွေ့လိုက်ရတာပင် ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားရသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့မိ၏။

နေနိုင်းလည်း ရှိနေသည်။

“ညီမလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သတ္တိ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...အားနည်းနေလို့ပါ”

နေနီနီအား အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲစေပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ပင့်လိုက်သည်။

နေနီနီသည် ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားပုံပင်။

ကိုကိုကို ဒီလောက်အထိပင် ကြောက်ရွံ့မုန်းတီးနေပြီလား။

အားကိုးရာမဲ့စွာ ဝဏ္ဏမော်ထံ သွားရောက်ခြင်းဖြစ်မည်။

ဒေါက်တာ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...ကိုသတ္တိ”

“အားနည်းနေတာပါ...ကောင်းကောင်းတော့ အနားယူရမယ်”

ကျွန်တော် နေနီနီအား မနှောင့်ယှက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

ပြီးတော့...

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှာ အမာရွတ်တွေကို ပလတ်စတစ် ဆာဂျရီလုပ်ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။

“နောက်ဆို...နေနီနီ စိတ်သောကရောက်အောင် ကိုကို မလှုပ် ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ် နေနိုင်း”

ကျွန်တော် နေနိုင်းကို အလေးအနက်ပြောနေမိသည်။

“ညီမလေး သတိရလာရင် မောင်ရင့်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ကြောက်လန့်သွားလိမ့်မယ်...ရုတ်တရက်ကြီးတော့ မတွေ့သင့်သေး ဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော်...နေနိုင်းစကားအတိုင်း နေနီနီနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်နေလိုက်သည်။

တစ်တိုက်လုံးတွင် နေနီနီစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည့်အကြောင်း အရာ အရိပ်အငွေ့တွေ လုံးဝမရှိရပေ။

နေနီနီကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း သက်သေပြမည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ချောမောပြေပြစ်သောမျက်နှာကိုပဲ နေနီနီ မြင်နေ ရမယ်။

နေနီနီ သတိမရခင် ကျွန်တော် ထွက်လာမိသည်။

အင်အားမဲ့စွာ အိပ်မက်နေသော နေနီနီသည် နောက်နေ့မှ နီ လာသည်။

သူမ မျက်လုံးလေးတွေက ပွင့်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမြင်သဲကွဲစွာ မြင်လာရတော့၏။

“ဟင်”

သူမ...

အသိတွေဝင်လာပြီး အထိတ်တလန့်နှင့် ထမိသည်။

“မမလေး သတိထားပါနော်”

လှလှ အသံ...

ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...

ထောင်ထဲလား...

ကိုကိုမျက်နှာကြီးကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။

“အမလေး”

ကျွန်မ လန့်ပြီးအော်မိသည်။

“ညီမလေး”

“ဟင်...ကိုကိုနေနိုင်း”

ကျွန်မအစ်ကိုပါ ပြန်ရောက်နေ၍ အံ့ဩဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ကိုကိုနေနိုင်းရယ်...ညီမလေးကို တစ်ယောက်ထဲ ပစ်ထား ပါနဲ့နော်”

ကိုကိုမင်းသတ္တိကိုတော့ ကျွန်မ တွေ့လိုက်တာ လူသားစစ်စစ် မဖြစ်နိုင်။

အခုလည်း...

ကျွန်မအနားမှာ သူ ရှိမနေခဲ့။

သေသွားပါပြီ...

ကျွန်မအသိတွေ ကြည်လင်လာတဲ့အချိန်တွင် ကိုကိုမင်းသတ္တိနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးဆိုတာ သိလာသည်။

ဒေါ်ယုဇနဇာတ်ပုံတွေ မရှိ။

တချို့တဝက် ကျွန်မ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မိသည်။

ကိုကိုမင်းသတ္တိဘက်မှ ကိုယ်ချင်းမစာနာစွာ ကျွန်မလုပ်ခဲ့မိ၏။

“ကိုကိုနေနိုင်”

“ညီမလေး”

“ကျွန်မကို ကူညီပါ ပစ်မထားပါနဲ့နော်...ကိုကိုမင်းသတ္တိကို ကျွန်မ သတ်လိုက်မိတယ်၊ ကျွန်မ နောင်တရနေပါပြီ...ကျွန်မပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံပါတော့မယ်”

“နေနီ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ...မင်းသတ္တိ မသေပါဘူး ညီမလေး”

“ဟင်”

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကိုကိုနေနိုင်က ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောနေသည်ဟုပဲ ထင်မှတ်ထားမိလိုက်သည်။

ကိုနောင်နောင်တို့က သေပြီတဲ့...ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်တာလား။

“သတ္တိ...ဒဏ်ရာနည်းနည်းပဲ ရသွားတာပါ ညီမလေး၊ ဘာမှ ဖြစ်ပါဘူး...ညီမလေးကိုလဲ သူ ခေါ်လာတာလေ”

“ဟင်”

ကျွန်မ တွေ့လိုက်တာ ကိုကိုသတ္တိအစစ်ပဲပေါ့။

ကြည့်ပါဦး...

ဟိုလူတွေ ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြံစည်ကြတာပဲ။

ကံကောင်းသွားသည်။

ကျွန်မ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ပြောပြလိုက်မိ၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်...ကံကောင်းလို့ပါလား”

ကျွန်မ နောင်တတွေနဲ့အတူ ကိုကိုမင်းသတ္တိအား တွေ့မြင်ချင်လာသည်။

“ကိုကိုမင်းသတ္တိရောဟင်”

“ညီမလေး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမှာစိုးလို့ သူ့ဖျက်နှာကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီလုပ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်”

“ဟာ...ကျွန်မအတွက် ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ သဘောပေါက်သွားပါပြီ”

ကျွန်မ ထိတ်လန့်မှာစိုး၍ ကိုကိုက သွားရှောင်နေသည်တဲ့။

“ကိုကိုနေနိုင်...ကိုကိုသတ္တိကို သွားခေါ်ပါ...ကျွန်မ တွေ့ချင်တယ်”

ကိုကိုနေနိုင်က သွားခေါ်ရန်အတွက် ကားနှင့်ထွက်သွားသည်။

“လှလှ...တို့တွေ ဒေါ်ယုနေဓာတ်ပုံတွေ ပြန်ချိတ်ထားရအောင် နော်...နေနီနီ ဘယ်လောက်အထိ သဘောထားကြီးကြောင်း သက် သေပြရမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မမလေးရယ်...အခန့်မသင့်ရင် ဒီခါတ်ပုံတွေ ကြောင့် ပြဿနာတက်နိုင်တယ်နော်...ဖြုတ်လက်စနဲ့ ဖြုတ်ထားလိုက် တာ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း...နေနီနီဆန္ဒအတိုင်းသာ လုပ်စမ်းပါ”

မမဒေါ်ယုနေဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်မ သေသေသပ်သပ် ပြန်ချိတ် တပ်ထားမိသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုတစ်ခုအပေါ် ကျွန်မတို့ အတ္တမကြီးသင့်ဟု ယင်မိနေ သည်။

ကိုကိုမင်းသတ္တိရော ကျွန်မပါ အမှန်တရားတွေကို မြင်တတ် ဖို့ လိုအပ်နေ၏။

ကျွန်မတို့ ပြင်ဆင်ပြီးချိန်တွင် ကိုကိုမင်းသတ္တိ ပြန်ရောက်လာ သည်။

“ကိုကို”

“နေနီ”

“ကိုကို မသေဘူးနော်...ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ကျွန်မ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲပြေးဝင်ကာ ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

အပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ ကိုကို ပိုပြီးအံ့ဩသွားသည်။

“ဟင်...နေနီ...ဒီခါတ်ပုံတွေ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ချိတ်ထားရ တာလဲ...နောက်ဆို နေနီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမယ့်ကိစ္စတွေ ကိုကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“ဒီခါတ်ပုံတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြန်တပ်ထားတာပါ။ ကျွန်မ ကိုကိုအပေါ် နားလည်မှုပေးတာလေ”

ကျွန်မ အဖြစ်မှန်တွေရခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြမိသည်။

“ကျွန်မ ဘဝနှင့်ရင်းပြီး အသိတရားတွေ တိုးလာရတာပါ။ ကျွန်မရော ကိုကိုပါ အတ္တတွေကြီးခဲ့ရပါတယ်”

“နေနီနီရယ်”

ကျွန်တော် နေနီနီကိုယ်လုံးလေးအား တင်းကျပ်စွာဖက်ထားမိ သည်။

“အဓိက...ကိုကို တာဝန်မကျေခဲ့တာပါ နေနီနီ...မင်းအပေါ် ကိုယ် ကိုယ်ချင်းမိစာခဲ့တာပဲ”

“ကိုကို”

“နေနီ”

“နောက်ဆို...ကိုကိုအပေါ် ဇနီးကောင်းပီသစွာနဲ့ ပြုရပါတော့ မယ်”

“နေနီရယ်”

“အရင်အတိုင်း ဘာကိုမှပြောင်းလဲမပစ်လိုက်ပါနဲ့နော်... ကျွန်မ
ရဲ့ သဘောထားကြီးမှတွေ့ကို ပြချင်တယ်... ကိုကိုအပေါ် နေနို့အချစ်
တွေကို သက်သေပြချင်တယ်”

ကိုကိုအပေါ် ကျွန်မ အကောက်ကြံခဲ့သမျှ ပေးဆပ်ရန် ဆုံးဖြတ်
ထားပြီးသားဖြစ်နေသည်။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ရမည်ဖြစ်
၏။

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲသို့ ကျွန်မ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားမိတော့မည်။

နိုကိုစူးစင်

ရွှေစီးကွက် - စာစဉ်
* ၁ - ရုပ်ကွက်၊ ဖြတ်ထားပါ။